

Giới thiệu Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị

Thể loại: đô thị, huyền huyền, trọng sinh...

Lòng tham cùng thù hận hãm hại lẫn nhau vẫn tồn tại trong giới tiên nhân chứ không phải cắt đứt thất tình lục dục. Vốn y là một vị tiên nhân bắt từ nhưng lại mất mạng chỉ vì bị người ta phản bội mà phải trọng sinh 500 năm trước, linh hồn lại xuyên vào một học sinh trung học.

Trước đây tất cả trí nhớ, tài năng y thuật vô địch, lại thêm tiên pháp thần kỳ, bảo tàng kinh thiên gần ngay trước mắt.

Hắn từ biệt thế giới ở kiếp trước, phản bội, ức hiếp, tuyệt vọng và bắt đầu đi. Một đời này, hắn phải nhanh chóng tính toán ân cừu, giải phóng buồn bực trong lòng ngực, quay trở lại Tiên giới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Y Tiên Trọng Sinh

Năm 2006, trong bệnh viện Đông Phương của thành phố Giang Nam Đông Hải, một y tá xinh đẹp đang đẩy máy siêu âm soi thận đi vào phòng bệnh.

- Số 82, chuẩn bị làm phẫu thuật.

Trên giường bệnh, một thiếu niên cao một mét bảy, mày kiếm mắt sáng nâng mí mắt nặng trĩu lên, mờ mịt nhìn bốn phía.

Chỉ thấy trong phòng bệnh, một mỹ nữ tóc quấn mặc trang phục y tá màu hồng nhạt, đặt máy móc giống như máy đóng cọc lên vùng đan điền của hắn.

Trong đan điền lập tức truyền đến một cơn đau đớn, giống như có thứ gì đó vỡ ra vậy.

- Dừng tay, lão phu tu luyện 500 năm mới có Kim Đan, ngươi làm gì Kim Đan của lão phu thế hả?

Đầu thiếu niên choáng váng vội vàng nói.

“Bốp!”

Y tá đánh vào tay thiếu niên.

- Chưa đủ lông đủ cánh còn tự xưng là lão phu, đọc nhiều tiểu thuyết tu chân đi, không phải là viên sỏi thận, tuổi còn trẻ mà Kim Đan, em là thần mà không phân biệt được, tối hôm qua thiếu chút nữa chị đây được Hợp Thể đó, nếu không dùng Dục Đình thần đan, rất có khả năng rút xuống Nguyên Anh rồi.

Một câu vui đùa đơn giản lại làm sắc mặt Mạc Phàm thay đổi, trong lòng có kinh hãi lật chuyển từ núi đến sông.

- Đây không phải là cuộc đối thoại năm ta 16 tuổi, vừa mới chuyển đến thành phố Đông Hải học lại bị soi thận, nói với chị y tá đó sao?

Bởi vì cuộc nói chuyện này, hắn còn thấy được ánh riêng tư của chị y tá, nhưng mà?

- Không phải ta đang luyện thành Cửu Chuyển thần đan thì bị Vũ Đế ám toán, hồn phi phách tán, chuyện này là sao đây?

- Chẳng lẽ?

- Mạc Phàm ta không chết, từ hơn 500 tuổi quay lại 16 tuổi sao?

- Không có khả năng.

Hắn nhớ rõ mình nhận được lời mời của Vũ Đế Quân Mạc Tà, luyện chế Cửu Chuyển thần đan giúp Quân Mạc Tà đột phá cảnh giới Đại Thừa.

Ngay lúc Cửu Chuyển thần đan sắp luyện thành, bỗng nhiên Quân Mạc Tà ra tay, một quyền đánh nát Kim Đan của hắn.

Tuy hắn được xưng là y tiên bắt từ, kỳ tài trong giới y đạo trên Tiên giới, y thuật gần như không có ai có thể đạt được.

Nhưng bởi vì say mê y đạo, tu vi chỉ đến Kim Đan Kỳ, lúc Quân Mạc Tà ra tay hắn không có cơ hội phản kháng, dễ dàng chết dưới tay anh ta.

Cảm giác đau đớn khi Kim Đan bị vỡ nát, cho dù bây giờ nhớ lại vẫn làm hắn đứt từng khúc ruột.

Hắn vô cùng chắc chắn, hắn đã chết rồi.

Hơn nữa trước khi chết, hắn còn dứt khoát đánh ra một chiêu cuối cùng, kích nổ lò luyện đan luyện chế Cửu Chuyển thần đan, lò đan và thần đan bị hủy hoại trong chớp lát.

- Đúng rồi, pháp lực?

Hai tay Mạc Phàm chạm vào nhau, ý đồ điều động pháp lực trong cơ thể, sắc mặt hắn khẽ trầm xuống.

Không có bất luận pháp lực gì dao động.

Cho dù bây giờ hắn lấy Thanh Mộc Quyết cấp thấp ra khôi phục pháp thuật, cũng khó mà thi triển.

- Chẳng lẽ lò đan luân hồi và Cửu Chuyển thần đan nổ mạnh, sản sinh ra chuyện khó mà tưởng tượng được?

- Ba hồn bảy phách còn chưa trở về vị trí cũ à?

Y tá thấy Mạc Phàm còn đang sững sờ, đành phải lấy điện thoại ra, đưa tới trước mặt Mạc Phàm.

- Đúng là tiện nghi cho thằng nhóc thối như em, nhanh xem đi, xem xong thì trả lại cho chị, đừng có giả chết, đừng tưởng rằng chị không biết em suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt Mạc Phàm nhìn về phía di động, hai mắt hắn hơi sáng lên, màn hình di động đúng là ảnh riêng tư của chị y tá.

Cô làm bộ dạng tức giận, gương mặt lộ rõ, trang phục nửa kín nửa hở làm người ta máu nóng sục sôi.

Ở một góc ảnh riêng tư hiện lên tin tức quan trọng với Mạc Phàm, hôm nay là 20 – 08 – 2006.

- Xem ra mình thật sự quay lại năm 16 tuổi, biến thành phạm nhân không có bất luận pháp lực gì lần nữa.

Kết luận như vậy, Mạc Phàm không chỉ không có bất luận uế oải gì nữa, trái lại nhẹ nhàng thờ ra.

Cho dù bị người ta ám toán từ Tu Sĩ biến thành phạm nhân, nhưng hắn nhận được cơ hội lần nữa.

Cơ hội này đừng nói hắn đạt tới cảnh giới Kim Đan, cho dù hắn đột phá đến cảnh giới Đại Thừa trên Tiên giới, cũng không có khả năng đạt được.

Nhưng bây giờ hắn thật sự quay lại, quay lại quãng thời gian cho dù hắn đã trở thành y tiên vẫn muốn quay lại.

Kiếp trước hắn không rảnh tu luyện, đẩy y đạo lên cao không ai sánh được, tuy được giới tu luyện ban cho danh xưng y tiên bất tử, cuối cùng lại rơi vào kết cục bị tiểu nhân ám hại.

Một đời này hắn sẽ làm từng bước một để thực lực tăng lên.

Những người ám toán hắn, hắn sẽ trả lại từng kiếm từng kiếm một, không bỏ qua cho bất kỳ người nào.

Không chỉ như vậy, cả trước khi chưa tu thành tiên, những người từng làm chuyện khiến hắn tiếc hận cả đời.

Năm 14 tuổi, cha mẹ buôn bán bị thần thích phản bội, bị bắt vào tù, hoàn cảnh gia đình vô cùng nghèo khó, không chỉ chịu đựng người khác bắt nạt si nhục, còn bệnh tật đầy người, thân thể ngày càng suy yếu.

Năm 16 tuổi, hắn chuyển từ thị trấn đến thành phố Đông Hải học, ở trường học chị họ cố gắng bảo vệ hắn, lại bị bạn học nhục nhã, hắn không có sức phản kháng.

Năm 21 tuổi, tình địch Lâm Khuynh Thiên vì khiến hắn và bạn gái Tuyết Nhi chia tay, làm hại hắn nhà tan cửa nát, bạn bè cũng gặp tai họa theo, Tuyết Nhi không thể không chia tay với hắn.

...

Toàn bộ những chuyện này, hắn sẽ không để xảy ra một lần nữa.

- Cha, mẹ, em gái, chị họ, Bàn Tử, còn có Tuyết Nhi, ta đã quay lại, một đời này không ai có thể si nhục các người, tổn thương các người.

Mạc Phàm nắm chặt tay lại thầm nghĩ.

Ánh sáng trong mắt vô cùng nóng bỏng, như ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

- Mẹ kiếp, thằng nhóc thối em cầm ảnh chụp của chị nghĩ miên man gì thế?

Chị y tá thấy hai mắt Mạc Phàm tỏa sáng, vội vàng cướp lấy di động, bắt mạch nói.

Đây còn là ảnh chụp cô mặc quần áo, nếu nhìn thấy cô không mặc gì, tiểu soái ca này sẽ hưng phấn đến mức nhào qua hợp thể với cô mất.

Khỏe miệng Mạc Phàm hơi cong lên, tâm trí thoải mái hơn 500 tuổi biến mất về hưng phấn, khỏe miệng cong lên tươi cười đã lâu không xuất hiện.

Lúc này chắc là cha đã bị người thân phản bội, về quê nhà ở Vĩnh Thành rồi.

Hắn mới được đưa đến thành phố Đông Hải học, còn chưa khai giảng, mọi chuyện đều chưa muộn, còn chưa có muộn.

Bỗng nhiên một giọng nói chói tai truyền từ bên ngoài đến.

- Thi Vũ, người nằm viện là em họ em mới từ nông thôn đến sao?

- Trương Siêu, anh có ý gì, gì mà từ nông thôn đến chứ?

Một giọng nói quen thuộc tức giận nói.

- Thi Vũ, em đừng hiểu lầm, ý của anh là vừa từ thị trấn chuyển đến, ha ha.

- Lúc em còn nhỏ cũng là nông dân, nếu anh không thích nông dân thì đừng đi theo đến đây, em tự mình đi vào.

- Sao có chuyện đó được, em nhìn anh giống người như vậy sao?

Một cuộc tranh cãi...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp Lại Người Kia

Chỉ một lát sau, đôi nam nữ tranh cãi đi đến cửa phòng bệnh của Mạc Phàm.

Người đàn ông mặc trang phục thoải mái nhưng toàn là đồ hiệu, trên tay còn đeo đồng hồ Rolex.

Bộ dạng cao to đẹp trai, bất luận đứng ở nơi nào đều dễ dàng thu hút ánh mắt của phụ nữ, chẳng qua trong đáy mắt luôn hiện lên sự kiêu ngạo.

Người phụ nữ có dáng người cao gầy, gương mặt tinh xảo, mặc một bộ váy màu trắng, tóc dài khẽ bay tự nhiên ở sau lưng, cách ăn mặc của người phụ nữ làm người ta cảm thấy thân thiết, thoải mái.

Tuổi hai người xấp xỉ Mạc Phàm, người phụ nữ là Lý Thi Vũ chị họ luôn quan tâm hắn ở thành phố Đông Hải, người nam là Trương Siêu bạn trai của chị họ.

- Chị họ.

Mạc Phàm gọi Lý Thi Vũ.

Lý Thi Vũ nhìn thấy Mạc Phàm nằm trên giường bệnh, bước nhanh tới, trong mắt đều là lo lắng, ân cần hỏi han:

- Tiểu Phàm, em tỉnh rồi, đỡ hơn chút nào chưa?

- Chỉ là kết sỏi, làm phẫu thuật xong sẽ không đau nữa.

Mạc Phàm nhìn Lý Thi Vũ, cười nói.

Trong đáy mắt hắn có chút ướt át, rất nhanh liền biến mất.

Lý Thi Vũ là người thân hắn nhìn thấy đầu tiên từ lúc trọng sinh, cũng là người thân vô cùng quan tâm đến hắn.

Hắn vừa đến thành phố Đông Hải, Lý Thi Vũ liền nghĩ tất cả biện pháp giúp hắn quen thuộc hoàn cảnh, giới thiệu bạn bè cho hắn quen biết, quan tâm đến cuộc sống, vấn đề học tập của hắn, có thể nói là rất chu đáo.

Cho dù không có hiệu quả, trái lại còn làm hấn thành trò cười của người khác, nhưng hấn vẫn ghi nhớ trong đáy lòng.

Có lẽ lần gặp lại này đối với Lý Thi Vũ mà nói chỉ là một vòng tuần hoàn, nhưng đối với Mạc Phàm lại thoáng như một giấc chiêm bao.

Mơ khoảng chừng hơn 500 năm, cuối cùng tỉnh lại rồi gặp nhau.

Trương Siêu đứng bên cạnh thản nhiên đánh giá Mạc Phàm.

Không cao lắm, bất luận là khí chất hay tướng mạo đều lộ ra cấp bậc người qua đường, chưa nói tới xuất chúng, càng không liên quan đến đẹp trai, tối đa xem như là thanh tú.

Quần áo trên người và giày ở bên giường vừa nhìn liền biết là đồ via hè, chỉ sợ đông đồ từ trên xuống dưới không bằng giá một chiếc quần lót của anh ta.

Vậy mà một tên nhóc quê mùa như vậy lại là em họ Lý Thi Vũ.

Chuyện này thì thôi đi, Lý Thi Vũ thân là hoa hậu giảng đường, bất luận là tướng mạo hay thân phận, tên quê mùa này đều không thể so sánh được, vậy mà cô lại đối tốt với tên quê mùa như thế, đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Trong mắt Trương Siêu hiện lên chút khinh thường và ghen tị.

Lý Thi Vũ thấy Mạc Phàm không có gì đáng ngại, lúc này mới yên tâm, cười giới thiệu:

- Đúng rồi, đây là bạn trai chị, học cùng trường chúng ta, hai người làm quen đi, sau này có thể chăm sóc nhau ở trường.

Ánh mắt Mạc Phàm lạnh lẽo, dò mắt nhìn Trương Siêu, nhìn ‘anh rể’ của hấn.

Nhà Trương Siêu buôn bán bất động sản, vô cùng giàu có.

Theo đuổi chị họ một nửa là vì chị họ là hoa hậu giảng đường, một nửa là vì cha chị họ, đương của hấn là Phó Cục Trưởng cục xây dựng, phân lượng phía sau lớn hơn phía trước một chút.

Cuối cùng sau khi chị họ tốt nghiệp đại học thì gả cho Trương Siêu, nhưng không hạnh phúc một chút nào, bất động sản nhà họ Trương càng làm càng lớn, Trương Siêu cũng nhanh chóng lộ nguyên hình, rất nhiều lần mang mấy tiểu tam về nhà qua đêm trước mặt chị họ và đứa bé.

Dương hấn mới nghỉ hưu ở cục xây dựng, Trương Siêu liền ly hôn với chị họ, không chỉ tài sản bị sửa đổi, ngay cả quyền nuôi con cũng không cho chị họ.

Sau đó hấn và chị họ có gặp nhau vài lần, chị họ đều khóc lóc.

Chỉ là khi đó hấn nghèo rớt mồng tơi, cũng không có biện pháp đối phó với Trương Siêu trù ẻo sở hữu đất đai.

- Em là em trai của Thi Vũ đúng không, anh là Trương Siêu, nhà anh làm về bất động sản, nếu sau này em gặp phiền phức ở trong trường thì cứ nói tên Trương Siêu anh ra, ít nhiều gì bọn họ sẽ nể mặt anh.

Trương Siêu rộng lượng chủ động vươn tay nói.

Sau đó lại rộng lượng nói:

- Đúng rồi, nếu trong cuộc sống có vấn đề gì cũng có thể tìm anh, ngàn vạn lần đừng khách sáo, ai bảo chúng ta là thân thích chứ?

Ý ở ngoài lời, ông đây có tiền, nếu không có tiền có thể tìm tôi, tâm tình ông đây tốt sẽ cho cậu một chút.

- Mạc Phàm.

Mạc Phàm không giơ tay lên, thản nhiên nói.

Hấn nhớ rất rõ, Trương Siêu không chỉ không chăm sóc hấn, còn thích trêu đùa, âm thầm sai người dạy dỗ hấn, bảo hấn cách xa chị họ một chút.

Nếu là một tên mặt người tính thú như vậy, vì sao hấn phải nể tình?

Trương Siêu xấu hổ trong chớp mắt, lập tức cười không cho là đúng, thu tay lại.

- Thi Vũ, em họ của em rất sợ người, như vậy không được, ở thành phố lớn da mặt phải dày, nếu không tìm bạn gái thế nào được.

- Anh cho rằng ai cũng giống như anh sao, anh không thấy trên tay em ấy còn kim tiêm à.

Lý Thi Vũ tức giận nói.

- Anh không thấy rõ, dù sao chúng ta đã giới thiệu rồi, sau này có rất nhiều cơ hội gặp mặt, chậm rãi làm quen.

Trương Siêu cười nói, trong mắt lộ ra chút âm u ác độc.

Một người từ nông thôn đến, vậy mà không nề mặt mũi ông đây, còn rất nhiều cơ hội chinh cậu ta.

- Đúng vậy.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi vênh lên, tích chữ như vàng.

Kiếp trước hẳn không có biện pháp đối phó với Trương Siêu, nhưng bây giờ Trương Siêu chỉ là một con kiến ở trong mắt hắn, hắn có ngàn biện pháp chinh anh ta, cho dù hiện giờ trong người hắn không có một chút pháp lực.

Về mặt Trương Siêu ngậy ra một chút, khóe miệng cong lên nụ cười mỉa.

Một tên hai lúa mà cũng dám nói chuyện với anh ta như vậy, đợi coi.

- Đúng rồi, Thi Vũ, không phải chúng ta còn phải đi đặt bánh sinh nhật sao, đã gần đến giờ rồi.

Trương Siêu cố ý nhìn đồng hồ Rolex, nhắc nhở.

- Em biết rồi.

Lý Thi Vũ lên tiếng, ân cần hỏi han:

- Tiểu Phàm, mình em ở đây không sao chứ?

- Em không sao, chị họ, chị bạn thì đi đi.

- Ừm, đây là di động chị mua cho em, không nhiều chức năng lắm, nhưng có thể gọi điện thoại gửi tin nhắn, đã giúp em lắp sim rồi, bên trong có lưu số điện thoại của chị, có chuyện gì thì gọi điện cho chị.

Lý Thi Vũ lấy một chiếc điện thoại mới từ trong túi ra để bên đầu giường Mạc Phàm.

- Cảm ơn chị họ.

Mạc Phàm cảm kích nói.

Năm 2006, di động vẫn là đồ quý, có thể có di động không phú thì quý, hắn vừa tới chị họ liền mua di động cho, thấy rõ chị họ rất quan tâm hắn.

- Đúng rồi, tiệc sinh nhật của chị vào ba ngày sau em có tới không, sẽ có rất nhiều bạn bè của chị đến, đều rất được, tính cách cũng tốt, chị giới thiệu cho em mấy người làm quen nhé?

Tiệc sinh nhật sao?

Đột nhiên Mạc Phàm nghĩ, tiệc sinh nhật của chị họ làm vô cùng long trọng, mời rất nhiều bạn học có tiền có thế.

Kiếp trước chị họ muốn giới thiệu bạn gái cho hắn, sau này cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng ngay trong tiệc sinh nhật xảy ra một chuyện, làm hắn chưa vào trường trung học Đông Hải đã thành truyện cười cho rất nhiều người.

- Thi Vũ, em họ mới phẫu thuật xong, còn phải nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày nữa là đến khai giảng rồi, có khi là cơ hội giới thiệu bạn gái cho em ấy.

Trương Siêu giả nhân giả nghĩa nói.

Tiệc sinh nhật lần này là anh ta chuẩn bị vì Lý Thi Vũ, đến lúc đó chắc chắn có rất nhiều người kính rượu Lý Thi Vũ, với tư lượng của cô, rất dễ bị quá chén.

Đến lúc đó anh ta sẽ ngủ với Lý Thi Vũ, gạo sống thành cơm chín, tránh để đêm dài lắm mộng, bị những người khác lấy đi đêm đầu tiên.

Có tên Mạc Phàm này ở đó, chắc chắn sẽ vướng bận.

- Chị y tá, em họ em thế nào rồi ạ?

Lý Thi Vũ lễ phép hỏi.

Cô chọn mấy bé gái cho Mạc Phàm, không dễ dàng gì mới mời đến được, cho nên đó là một cơ hội, không thể bỏ qua, nhờ đâu có người nhìn trúng mắt.

- Cô ta chỉ là y tá thì biết cái gì, để anh đi hỏi bác sĩ.

Trương Siêu khinh thường nói.

Chị y tá luôn ở bên cạnh viết bệnh án liếc mắt nhìn Trương Siêu một cái, lạnh lùng nói:

- Chỉ là phẫu thuật kết sỏi, truyền nước biển xong là có thể xuống giường, sau đó quan sát mà không có chuyện gì, ngày mai có thể xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tán Gái Không Giống Như Vậy

Lông mày Trương Siêu cau lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn y tá một cái.

- Xen vào việc của người khác, cẩn thận tôi tìm vài người kéo cô chơi đồng... phục... dụ... hoặc.

- Cảm ơn chị.

Lý Thi Vũ cảm ơn chị y tá, ra lệnh với Mạc Phàm:

- Nếu là như vậy, đợi chị gọi điện thoại cho em, em nhất định phải đến, có nghe không.

- Em nhất định sẽ đến đó.

Mạc Phàm cười nói.

Nếu kiếp trước hẳn làm trò cười trong tiệc sinh nhật của chị họ, làm chị họ kết thúc tiệc sinh nhật trong buồn bực.

Một đời này hẳn sẽ làm chị họ ngạc nhiên vui mừng, vui vẻ gió êm trong tiệc sinh nhật, hẳn nhất định phải đi.

- Chị đi đặt bánh ngọt trước, lát nữa sẽ quay lại thăm em, mang gà chiên ngon cho em ăn.

Lý Thi Vũ véo mũi Mạc Phàm cười nói.

- Dạ.

Mạc Phàm gật đầu.

- Chúng ta đi nhanh đi, cửa hàng kia mới khai trương, người đến rất đông, bây giờ đi không biết xếp hàng tới khi nào.

Trương Siêu không kiên nhẫn thúc giục.

Ở trong này vốn gặp được một tên què mùa, lại gặp được y tá ngốc, anh ta chịu đủ rồi.

- Ủm.

Lý Thi Vũ lên tiếng, lại dặn dò Mạc Phàm vài câu, lúc này mới rời đi với Trương Siêu.

- Ba ngày sau chúng ta gặp.

Trương Siêu vẫy vẫy tay với Mạc Phàm, trong mắt lóe lên trêu tức.

Tên hai lúa này đi cũng được, đúng lúc thêm chút chuyện vui, cũng làm cho tên hai lúa này biết cái gì gọi là trèo cao không dậy nổi.

...

- Chị họ của em không tệ, nhưng bạn trai cô ấy nhìn không giống người tốt gì, đúng là đáng tiếc?

Chị y tá nhìn chằm chằm bệnh án cắn đầu bút, tiếc nuối nói.

Mạc Phàm im lặng, không phải chị họ không biết tính cách của Trương Siêu, biết cũng không có biện pháp.

Lý Thường Thanh dưỡng của hắn chỉ là phó cục trưởng, quyền lợi có hạn, làm chức phó đã nhiều năm, vẫn muốn tìm cơ hội trèo lên cao.

Trương Thiên cha của Trương Siêu là đối tượng mượn sức, tuổi tác xấp xỉ, lại làm về đất đai, gia nghiệp không lớn không nhỏ.

Đúng lúc Trương Thiên cũng có nhu cầu tìm một chỗ dựa vững chắc như Lý Thường Thanh, hai người ăn nhịp với nhau.

Lý Thi Vũ trở thành công cụ hai người liên kết, vô tình bị đẩy về phía Trương Siêu.

Vừa mới bắt đầu Trương Siêu còn biểu hiện quy củ, ngoan ngoãn phục tùng chị họ, nhưng sau khi bị Trương Siêu chiếm được, lúc này mới lộ ra cái đuôi.

Nhất là sau khi kết hôn, Trương Siêu không chỉ thường xuyên mang tiểu tam về nhà, còn dùng đứa bé ép chị họ tiếp khách, lúc này mới làm chị họ ly hôn.

Nếu có cơ hội hắn nhất định phải làm chị họ rời khỏi Trương Siêu, chỉ là bây giờ hắn còn chưa làm được, hắn cần phải có thực lực.

- Chị gái mỹ nữ, chị có giấy và bút không?

Mạc Phàm suy nghĩ một lát hỏi.

- Sao thế, tiểu soái ca, muốn viết thư tình cho chị sao?

Y tá trêu chọc.

Mạc Phàm nhìn không đẹp trai như Trương Siêu, quần áo cũng không rực rỡ như anh ta, nhưng đôi mắt trong suốt hiếm có, làm cho người ta rất có cảm giác linh tính, điểm ấy làm cô thích Mạc Phàm.

- Còn lãng mạn hơn thư tình nhiều.

Mạc Phàm cười thần bí nói.

- Hà...?

Chị y tá hơi nhướn mày lên, lấy ra một cái bút và quyển sổ:

- Cho em đó.

Mạc Phàm suy nghĩ một lát, cúi đầu ghi lên trên trang giấy.

Một lát sau hắn xé hai trang giấy trong quyển sổ ra, đưa một tờ giấy, bút và quyển sổ cho y tá.

Chị y tá cầm lấy tờ giấy nhìn lướt qua, đôi mắt đẹp hơi sáng lên, có chút bất ngờ.

- Vẽ ra phương thuốc hoa hồng, quả thật vừa lãng mạn lại thực dụng, chỉ là em thật sự biết đông y sao?

Y tá cười quyền rũ nói.

Một đứa bé to xác như Mạc Phàm, trừ phi xuất thân là thế gia đông y, nếu không sao lại nhớ tên hơn 20 loại thuốc đông y được.

Mạc Phàm cho cô phương thuốc, ngoại trừ về thành hình dạng một đóa hoa hồng kiểu điểm phóng túng ra, còn viết chi chít 36 tên loại thuốc đông y và liều thuốc, trong đó có một số thuốc đông y cô từng học qua nhưng mọi người không biết.

- Hai mắt ứ máu, sắc mặt đỏ sẫm, làn da đầy mẩn, môi thâm tím, rõ ràng cho thấy can hỏa thịnh vượng, phương thuốc này có thể trị liệu bệnh gan, dùng lâu dài còn có thể điều dưỡng thân thể, chị có thể thử xem.

Mạc Phàm nói.

Toàn bộ pháp lực không còn nữa, nhưng y thuật vẫn còn đó, không khó nhìn ra tình hình của y tá, viết phương thuốc điều trị còn nhanh hơn ăn một bữa sáng.

Thực ra phương thuốc này của hắn không chỉ có thể điều trị thân thể, dùng thời gian dài, ngay cả ung thư gan cũng có thể trị được.

Hơn nữa không phải y tá này chỉ can hỏa thịnh vượng đơn giản như vậy, bộ phận gan đã có vấn đề, phương thuốc này đủ chữa trị bệnh của cô.

Nếu là người bình thường, chắc chắn hắn không thèm để ý, nhưng chị y tá này cho hắn cảm giác rất thân thiết, hắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

Đôi mắt đẹp của chị y tá chớp chớp, sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Hạo.

Cô biết mình can hỏa thịnh vượng, nhưng sao tiểu soái ca này biết được, còn viết ra phương thuốc phức tạp như vậy?

Chẳng lẽ tiểu soái ca này thật sự là cao thủ Kim Đan Kỳ, không cẩn thận bị cô làm vỡ Kim Đan?

- Uống theo phương thuốc này, sẽ không mang thai đấy chứ?

Đôi mắt đẹp của chị y tá chớp chớp, trêu đùa.

- Sẽ không lập tức mang thai, nhưng làm cho da của chị không còn thô ráp nữa, khí sắc cũng hồng nhuận hơn nhiều, đến lúc có thể mang thai hay không, em cũng không biết được.

Mạc Phàm cười nói như người lão luyện tình trường.

Nếu đôi lại là trước đây, chắc chắn hắn sẽ đỏ mặt, nhưng bây giờ hắn sớm không phải là tên nhóc kia nữa rồi.

Đứa bé năm đó đã chết, còn sống là một lão quái vật hơn 500 tuổi, có thể gặm nuốt nữ y tá này trần như nhộng.

- Đúng là biết nói đùa, phương thuốc này thật sự có thể chữa trị được sao?

Quả thật gần đây cô cảm thấy gan không được khỏe, làn da thô ráp, đôi mắt đau đớn, đang chuẩn bị tìm bác sĩ chữa trị.

Tiểu soái ca này không giống như đang nói dối, nhưng thuốc cũng không thể uống bậy, nhờ đâu uống xảy ra chuyện gì đó, càng đáng sợ hơn mang thai.

- Chị có thể tìm lão đông y xác nhận, nếu còn chưa tin, chị có thể coi như là một đóa hồng, vứt hay để lại đều dựa vào yêu thích của chị.

Phương thuốc này không phải ở giới Tu Chân, mà là một phương thuốc thất truyền ở Trung Quốc, tên là Cửu Long Thang, khi hắn quay về Địa Cầu tình cờ lấy được.

Lúc ấy thang thuốc đã không còn đầy đủ, hắn suy diễn chữa trị rất lâu mới bổ sung đủ phương thuốc này.

Đương nhiên chuyện này do hắn tình nguyện, người khác tin hay không đều không phải là chuyện của hắn.

Chị y tá thấy vẻ mặt Mạc Phàm chân thành, cười duyên rĩ, rộng lượng nhét phương thuốc vào trong ngực.

- Không có nhiều người dùng phương thuốc tán gái như em đâu, chị tin em một lần, chị nhận phương thuốc này, nói đi, muốn chị làm gì giúp em đây?

- Em muốn xuất viện.

Mạc Phàm nói.

Kết sỏi đã vỡ, hắn không cần thiết phải ngồi trong bệnh viện.

Nằm ở trong phòng bệnh, chẳng bằng nghỉ biện pháp làm thực lực tăng nhanh.

Chỉ có trở nên mạnh hơn, hắn mới có cơ hội thay đổi toàn bộ.

Cho dù có y thuật, nhưng quả đấm không đủ cứng rắn thì vẫn sẽ giống như trước đây, bị Quân Mạc Tà đánh chết.

Huống hồ linh khí trên Địa Cầu khô kiệt, sớm không thích hợp với việc Tu Chân, tốc độ chậm hơn giới Tu Chân rất nhiều, hắn chỉ có thời gian.

- Thực hết cách với em, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho chị, nhớ kỹ, chị tên là Mộc Phong Văn.

Bắt người tay ngắn, ăn người miệng mềm, cô cảm lấy di động của Mạc Phàm lưu số mình vào.

- Buổi tối dùng xe ngồi trong rừng phong tình yêu, tên rất hay.

Mạc Phàm cười nói.

Kiếp trước hắn chỉ biết có một y tá như vậy, nhưng không biết tên.

Một đời này ngay từ đầu đã khác biệt.

Rất tốt.

- Haizz, nhóc con, em sẽ không lấy một toa thuốc ra bắt các mỹ nữ khác đấy chứ?

Mộc Phong Văn cười duyên rĩ hỏi.

Mạc Phàm lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Đương nhiên thứ này không dùng để bẫy người khác, hấn muốn bẫy mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Mắt chó nhìn người thấp

Linh khí ở Địa Cầu thiếu thốn, muốn nhanh chóng tăng tu vi chỉ có thể dựa vào các loại thuốc.

Nhất là cảnh giới tu luyện đầu tiên: Tội Luyện, dựa vào tác dụng của thuốc có ích không ít.

Chỉ cần rèn luyện thân thể thành công, cơ thể hấn có thể vượt xa người thường, chắc chắn có năng lực tự bảo vệ mình.

Sau đó tiếp tục rèn luyện cảnh giới Luyện Khí, Tiên Thiên, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Đạo, Độ Kiếp, Đại Thừa.

Đó là chuyện Tội Luyện sau này, bây giờ không gấp được, phải bước từng bước một.

Mạc Phàm ra khỏi bệnh viện, rất nhanh tìm được một tiệm thuốc lớn tên là Duyên Niên Đường ở gần đó.

Tuy là buổi chiều, trong hiệu thuốc vẫn có rất nhiều người mua thuốc như trước, xem ra ở đây có đủ tất cả các loại thuốc.

Vừa đến tiệm thuốc, một người đàn ông có dáng người cao gầy đeo kính mắt mặc tây trang tươi cười ra đón.

- Bạn học tới mua thuốc sao?

Mạc Phàm gật đầu, đi vào trong.

- Tôi tên là Dương Vĩ, bạn học đến chỗ tôi mua thuốc đều thích gọi tôi là Vĩ ca, cậu muốn mua gì.

Dương Vĩ cung kính cười nói.

- Chỗ của anh có những thứ gì?

Mạc Phàm hỏi.

- Chỗ của tôi có gì sao?

Dương Vĩ nhìn lướt qua bốn phía, như tên trộm tiến đến bên cạnh Mạc Phàm.

- Vậy phải xem cậu cần cái gì, liệt # dương nhập khẩu, thuốc # mê # tình phương Tây, đảm bảo là hàng gốc, còn có bao cao su quốc bảo, siêu mỏng siêu thâm siêu trơn, nếu cậu không hài lòng với những thứ này, tôi còn có thần khí của trạch nam, đảm bảo làm cậu hài lòng về chất lượng, chắc chắn sáng khoái muốn chết.

Gần tiệm thuốc là trường học, tuổi những học sinh đó không kém Mạc Phàm mấy, là lúc tò mò với người khác phái.

Không ít đứa bé đã bắt đầu ném thử trái cấm, những loại thuốc và đồ chơi người lớn đều bán rất chạy.

Cho dù là Phú Nhị Đại có tiền hay là học sinh bình thường, dù là học sinh nghèo không có tiền, cũng không keo kiệt với đồ chơi người lớn.

Cho nên cho dù Mạc Phàm ăn mặc như vậy, anh ta vẫn nhiệt tình như cũ.

Đều là kim chủ của anh ta cả, lợi nhuận của đồ chơi người lớn có thể cao hơn thuốc Đông y thuốc Tây.

Mạc Phàm bưng bình đại ngộ, trách không được nhiệt tình như vậy.

- Tôi muốn mua một ít thuốc Đông y và một bộ ngân châm.

Thuốc Đông y dùng luyện chế ra chất lỏng để Tội Luyện, còn ngân châm dùng để kích thích tiềm lực của hấn.

Hấn nắm giữ thuật châm cứu, tên là Thứ Thần Châm, chuyên môn kích thích tiềm lực thân thể.

Bây giờ thân thể của hấn vừa mới 16 tuổi, còn là xử # nam, cũng chưa từng tu luyện, hoàn toàn là một tờ giấy trắng, lúc này sử dụng sẽ có hiệu quả tốt

nhất.

Không những kích thích tiềm năng thân thể, còn đẩy nhanh tốc độ Tội Luyện.

Thứ Thần Châm cùng với chất lỏng Tội Luyện, chắc là rèn luyện thân thể đến tầng bốn không có vấn đề.

Nếu sử dụng ngọc châm hàm chứa linh khí để châm cứu, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, chỉ là linh khí ở Địa Cẩu đã rất mỏng manh, còn là ngọc châm hàm chứa linh khí, nếu có giá tiền sẽ rất đắt, không phải thứ hèn có thể mua được.

Trên người hắn có tổng cộng 500 tệ, ngân châm với 10 thang thuốc Đông y để Tội Luyện ít nhất mất nửa số tiền đó.

- Ngân châm và thuốc Đông y sao?

Sắc mặt Dương Vĩ lập tức âm u, trầm mặc một câu.

- Mẹ nó, hóa ra không phải đến mua đồ chơi người lớn, uống công minh nói vậy giờ.

Không phải tới mua đồ chơi người lớn, chắc chắn là tên nhóc nhà nghèo gần đây, người lớn trong nhà bị bệnh nằm trên giường không dậy nổi, chỉ có thể dựa vào đứa bé mua thuốc sắc thuốc cho mình.

Chuyện này còn chưa tính, mua nổi thì thôi đi, còn thường xuyên mặc cả, mặc cả cũng không sao, buôn bán là như vậy, thiếu thì ghi sổ nợ.

Không bán cho hắn, hắn sẽ khóc lóc vô cùng đáng thương, làm cho người ta nhìn thấy còn tưởng rằng anh ta không có lòng đồng cảm.

Bán cho hắn thì mình đau lòng, vốn không kiếm được bao nhiêu tiền.

Anh ta ghét nhất bị thiếu niên lừa gạt lấy đồng tình.

- Mua thuốc Đông y gì, đưa phương thuốc cho tôi xem.

Dương Vĩ lạnh lùng nói.

Giọng điệu nói chuyện so với vừa rồi như hai người vậy, quả thực là hai tầng lửa và băng.

Đôi mắt Mạc Phàm nheo lại, trong mắt hiện lên sắc bén, nhưng không so đo với Dương Vĩ, đưa phương thuốc cho anh ta.

Trong mắt hắn Dương Vĩ không khác gì trẻ trâu, hắn là Y Tiên không chết không muốn so đo với trẻ trâu thấp kém.

Dương Vĩ nhận lấy phương thuốc, cũng không thèm nhìn qua, chỉ chỉ bằng bên cạnh.

- Thấy rõ cửa hàng không cho ghi nợ không, nếu không thành vấn đề thì đi theo tôi.

Dương Vĩ cầm phương thuốc lập tức đi vào bên trong, Mạc Phàm đi theo sau.

Thuốc Đông y không để cùng một chỗ với đồ chơi người lớn, để ở một gian đại sảnh.

Sảnh thuốc Đông y vẫn giữ phong cách cổ xưa, quầy cổ, cửa quán, hòm thuốc, giống như đi vào tiệm thuốc cổ đại vậy.

Xung quanh bày các dụng cụ dùng để chữa bệnh, hình nhân châm cứu, giác hơi, lọ thuốc, cây cạo gió vân vân.

Vừa mới tiến vào, mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi.

- Không phải phương thuốc bệnh viện viết, phải thêm 100 tệ tiền đảm bảo.

Dương Vĩ đi vào trong quầy, lạnh lùng nói.

- 100 tệ?

Giọng nói của Mạc Phàm lạnh lùng, hắn có tổng cộng 500 tệ, trừ đi 100 tệ số tiền còn lại không đủ Tội Luyện lần thứ hai.

- Sao thế, chê đắt à, phương thuốc của cậu không được bác sĩ viết, đi tiệm thuốc khác cũng không có ai dám bán.

Dương Vĩ âm dương quái khí nói, ánh mắt nhìn Diệp Hạo càng khinh bỉ hơn.

- Tôi muốn một bộ ngân châm, thuốc Đông y thì tôi cần mười thang, anh tính bao nhiêu tiền.

Mạc Phàm nói.

Dương Vĩ hơi vui vẻ, 100 tệ tiền lời, ngân châm với mười thang thảo dược, thế nào cũng phải kiếm của cậu ta 500 tệ, trừ đi phí tổn của tiệm thuốc, trong tay anh ta cũng còn 400, đủ để buổi tối bao một vị tiểu thư.

- Để tôi tính tiền một lát.

Dương Vĩ lấy máy tính ra ấn ấn một lát, lúc ngẩng đầu lộ ra tươi cười giả nhân giả nghĩa.

- Tổng cộng là 1200 tệ, nhìn cậu hiểu thuận như vậy, hẳn là mua thuốc cho người nhà, tôi giảm giá cho cậu còn 1000 tệ, thế nào?

Sắc mặt Mạc Phàm lạnh lẽo, tuy hẳn trọng sinh quay về, nhưng vẫn hiểu biết giá cả lúc ấy.

Lúc ấy giá phòng ở thành phố Đông Hải cũng chỉ có 2000 một mét vuông, vậy mà hẳn mua chút thuốc cần tiền nửa mét vuông nhà.

Ha ha, hẳn thật sự muốn cười to, còn luôn mồm nói giảm giá nữa.

- 300 tệ, tôi sẽ suy xét.

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

- 300 tệ, sao cậu không đi cướp luôn đi.

Dương Vĩ như rụng mảy, lạnh lùng nói.

- Nếu tôi muốn cướp, đã không nói nhiều lời vô nghĩa với anh như vậy rồi.

“Ha ha.”

Dương Vĩ cười khinh thường, chỉ dựa vào thân thể nhỏ bé này mà cũng dám nói khoác không biết ngượng.

Những học sinh này đúng thật là, trường học dạy như thế nào vậy, không thấy mấy vệ sĩ cao lớn uy vũ đứng ở cửa sao?

- Bớt nói linh tinh đi, thảo dược thì rẻ, nhưng ngân châm rất quý, còn do người tài giỏi chế tác tỉ mỉ khéo léo, 300 tệ đã muốn mua nhiều thứ như vậy, cậu cho rằng chúng tôi mở cửa hàng từ thiện à, không có tiền thì nhanh đi đi, đi nhà khác mà mua, chúng tôi không bán.

Dương Vĩ đi từ trong quầy hàng ra, đưa phương thuốc cho Mạc Phàm, không khách sáo hạ lệnh đuổi khách.

- Vậy chào anh.

Mạc Phàm vỗ vai Dương Vĩ, ngón tay khẽ ấn vào huyệt vai anh ta.

Nhất thời Dương Vĩ như bị điện giật, cánh tay rất tê, sau khi tê xong cánh tay không có lực như trước nữa.

Anh ta liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, lắc lư cánh tay, không kiên nhẫn nói:

- Nhóc con, không mua thuốc thì đi nhanh đi, điều hòa của chúng tôi cũng không phải bật miễn phí.

Nói xong anh ta xoay người đi vào trong quầy, về mặt nghỉ ngơi:

- Chẳng lẽ là giết gà dọa khỉ?

Mạc Phàm không để ý đến Dương Vĩ, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên ánh mắt hắn nhìn về phía một hình nhân châm cứu.

- Hà?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cứu tử thần châm

Hắn không hề xa lạ với thứ này, là mô hình huyết kinh lạc của cơ thể con người, khi học châm cứu hắn cũng từng dùng.

Bên ngoài hình nhân bôi lớp sáp, rót thủy ngân vào trong cơ thể, làm châm có thể đâm vào trong thủ huyết của hình nhân.

Vị trí thủ huyệt rất chính xác, nhưng châm vào thủy ngân ra, giống như thủ huyệt có sai sót, châm không thể vào.

Nếu chỉ là châm cứu hình nhân, vẫn chưa đủ để làm hấn dừng lại, ánh mắt hấn nhìn mấy cây châm trên mặt hình nhân.

Tổng cộng có bốn châm, mỗi châm đều đâm trên một tử huyệt trên cơ thể người.

Tử huyệt tên cũng như nghĩa, huyệt trí mạng, đâm vào sẽ chết, trong khi độ sức sinh tử, sát thủ sẽ sử dụng.

Tử huyệt có tổng cộng 36 cái, chia làm nhuyễn ma, hôn huyền, kinh hòa và tứ huyệt, các loại tử huyệt đều có chín huyệt vị.

Bốn cây châm này đâm vào bốn tử huyệt, đừng nói đâm trúng bốn, đâm trúng một cái trong đó sẽ chết không thể nghi ngờ.

Đề hình nhân châm cứu như vậy ở trong này, là có ý gì?

Mạc Phàm tò mò đi qua, ngoại trừ châm cứu trên hình nhân, bên cạnh còn có một cái khay, bên trong có năm kim châm.

- Ha ha, thì ra là vậy, trách không được không nhìn ra.

Suy nghĩ một lát, Mạc Phàm cười nhạt nói.

Bốn kim châm này không phải người ta cắm lung tung lên, mà là một loại kỹ thuật châm tẩn khuyết, tên là Cửu Tử Thần Châm.

Xem ra kỹ thuật châm không được đầy đủ là có người cố ý sắp xếp, cầu người có duyên bổ sung khuyết thiếu.

- Xem như vận khí của người này tốt.

Mạc Phàm trầm nghĩ.

Kỹ thuật châm của Trung Quốc phong phú, nhưng thất truyền quá nhiều, Cửu Tử Thần Châm là một trong số đó, người có lòng muốn bổ sung toàn bộ trên hình nhân châm cứu sẽ không phải là người xấu, thành toàn cho người đó không có gì không thể, hấn không nói gì rút châm ra.

Hấn nắm châm cứu ở vị trí huyệt Curu Vi trên hình nhân, nhẹ nhàng vẩy vẩy, rút ra một chút thì dừng lại.

Sau đó hấn lấy kim châm trên khay, nâng kim châm lên, kim châm đâm vào huyệt Nhân Trung, huyệt Quan Nguyên, huyệt Khí Hải, huyệt Thái Âm.

Hấn đang định cầm kim châm thứ chín, bổ sung toàn bộ Cửu Tử Thần Châm, giọng nói chói tai truyền từ sau lưng đến.

- Dừng tay, cậu có biết hình nhân châm cứu và kim châm rất quý hay không, là thứ cậu có thể đâm linh tinh à, làm hỏng cậu đền được không?

Dương Vĩ thấy Mạc Phàm còn chưa đi, vậy mà loay hoay trước hình nhân châm cứu Hạc đại sư bố trí, giận tím mặt đi tới.

Về mặt Mạc Phàm không chút thay đổi, để kim châm cuối cùng vào trong khay, xoay người muốn rời đi.

Nếu duyên phận chưa đến, hấn cũng không có biện pháp.

- Đợi một chút.

Dương Vĩ giữ chặt tay Mạc Phàm, đếm kim châm trên khay, chắc chắn không thiếu một kim, lúc này mới buông Mạc Phàm ra.

- Đồ ranh con, nếu không phải bị tôi nhìn thấy, kim châm thật sự bị cậu trộm đi mất, lập tức rút đi, nếu không ông đây gọi cảnh sát mang cậu đi.

- Anh nói cái gì?

Trong mắt Mạc Phàm hiện lên sắc bén, ánh mắt như lợi kiếm lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Vĩ.

Hấn không chấp Dương Vĩ, nhưng không có nghĩa là hấn không thể.

Cho dù bây giờ hấn không có pháp lực trong người, chỉ là đứa bé 16 tuổi, nhưng hấn biết vị trí của 72 huyệt hiểm, 36 tử huyệt, tùy tiện ra tay có thể làm Dương Vĩ hối hận đến kiếp sau.

Bị Mạc Phàm nhìn chằm chằm, Dương Vĩ chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, giống như có thanh chùy thủ đề ở sống lưng anh ta.

Chỉ cần một ý niệm trong đầu người thanh niên, anh ta sẽ bị xuyên tim mà chết.

Loại cảm giác này vô cùng chân thật, làm hai chân anh ta nhũn ra.

Anh ta là một đại nam nhân, nếm muối nhiều hơn tên nhóc này nếm gạo, nhưng bị dọa tại chỗ, chuyện này làm anh ta vô cùng mất mặt.

- Tôi nói cậu trộm đồ, làm sao chứ, người không lớn, tính tình không nhỏ, có tin tôi đưa cả nhà cậu vào cục cảnh sát hay không, nhò như vậy đã trộm đồ, chắc chắn là cha mẹ xử giục.

Dương Vĩ cố gắng tăng can đảm nói.

Một tên nhóc mà thôi, có thể làm gì anh ta chứ?

- Vậy sao?

Mạc Phàm lạnh lùng nói, giọng nói như truyền từ địa ngục Cửu U đến.

Đời trước cha mẹ bị người ta nhục nhã, bởi vì hấn nhất gan không dám làm gì, một đời này hấn tuyệt đối không cho phép người nào sỉ nhục cha mẹ hấn.

Người nào sỉ nhục người đó chết.

- Vậy anh đi chết đi!

Không có bất luận pháp lực gì, nhưng lực Tinh Thần hơn 500 tuổi đột nhiên tỏa ra, như một công kích Tinh Thần đánh vào đầu Dương Vĩ.

Dương Vĩ chỉ cảm thấy đầu ong ong, cả người giống như rơi vào trong Địa Ngục Tu La, đủ kiểu chết thê thảm xuất hiện trước mắt anh ta, vô cùng khủng bố.

Lúc anh ta sắp tan vỡ, một chiếc xe Benz đỗ bên ngoài tiệm thuốc.

Năm 06, có chiếc xe riêng chắc chắn không phú thì quý, người có thể ngồi xe xa hoa như vậy tất nhiên là người trong giới thượng lưu.

Cửa xe mở có hai người một già một trẻ đi ra, ông cụ khoảng tám chín mươi tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, tinh thần khỏe mạnh.

Mặc trên người trang phục màu trắng hoa văn vàng, vừa nhìn liền làm người ta có cảm giác đức cao vọng trọng.

Người nữ là một mỹ nữ hơn hai mươi tuổi, tóc dài màu nâu, mặc trang phục công sở màu bạc, bên trong là áo sơ mi trắng.

Quần áo trên người miêu tả sinh động nơi nên lời, chỗ gầy có vẻ đầy một nắm tay của cô, nên lộ đều lộ ra hết.

Gương mặt tuyệt mỹ mang theo lãnh khốc, làm cho người ta có cảm giác cao không với tới.

Hai người đi vào tiệm thuốc, nhìn thấy Mạc Phàm và Diệp Hạo đứng bên cạnh hình nhân châm cứu, lập tức đi tới.

- Sao lại thế này?

Mỹ nữ lạnh lùng hỏi.

Dương Vĩ bị Mạc Phàm Mạc Phàm nhìn chăm chú một lát như vậy, cảm giác lập tức sắp tan vỡ, nghe có người gọi anh ta lúc này mới lấy lại tinh thần.

Anh ta hít sâu mấy hơi, thấy là Tần Doãn Nhi bà chủ của anh ta, giống như nhìn thấy cứu tinh vậy.

- Bà chủ, cô đã đến rồi, tên nhóc này tới mua thuốc, tôi báo giá cho cậu ta, cậu ta chê thuốc trong tiệm chúng ta quá đắt, không mua còn chưa tính, còn làm lộn xộn hình nhân của Hạc lão sắp xếp, tôi nói cậu ta hai câu, vậy mà cậu ta tuyên bố giết tôi.

Tần Doãn Nhi nghe Dương Vĩ nói, lông mày nhăn lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái.

Nếu chỉ là quấy rối, đúng là không có gì.

Nhưng hình nhân châm cứu này là Hạc lão dùng tinh lực rất lớn mới châm được bốn châm, có ý nghĩa rất lớn đối với cô và Hạc lão.

Thứ trân quý như vậy, vậy mà để một đứa con nít nghịch loạn được sao.

Cô liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, ánh mắt vốn lạnh lùng có thêm vài phần tức giận.

- Hạc lão, ông xem làm sao bây giờ, muốn báo cảnh sát hay không?

Tần Doãn Nhi cung kính hỏi.

- Không cần, ông đã ghi nhớ ở trong đầu rồi, lộn xộn cũng không sao.

Hạc Duyên Niên cười hiền lành.

Ông ta không cho là đúng liếc mắt nhìn hình nhân châm cứu một cái, cái liếc mắt này vốn coi không quan trọng, nhưng ông ta giống như nhập ma vậy, ngơ ngẩn đi tới hình nhân châm cứu.

- Hạc lão, làm sao vậy?

Một lát sau, Hạc Duyên Niên mới quay đầu, khó có thể tin hỏi:

- Cậu chắc chắn mấy cây châm này do cậu ta châm vào sao?

- Không sai, chính là cậu ta, ngoại trừ cậu ta ra không có ai khác chạm vào.

Dương Vĩ vỗ ngực, chắc chắn trăm phần trăm.

Tần Doãn Nhi và Hạc lão coi trọng hình nhân châm cứu này, anh ta đều biết hết.

Nghe nói thuật châm trên hình nhân dùng chữa bệnh cho một nhân vật lớn, còn đang trong giai đoạn nghiên cứu.

Nếu xảy ra chuyện cho dù bồi thường bằng cái mạng nhỏ của anh ta cũng không đủ, anh ta nhất định phải quăng sạch sẽ, để cho tên này gánh vác hết hậu quả.

- Hạc lão, làm sao vậy, có phải rối loạn hoàn toàn không?

Tần Doãn Nhi nhú mày, lo lắng hỏi, ánh mắt nhìn Mạc Phàm càng tức giận hơn.

Hình nhân này có chuyện, muốn mạng người này cũng không đủ.

- Không, không, đúng hết, không chỉ đúng hết, ngay cả sai sót lúc trước của lão hủ cũng được bạn trẻ này sửa lại.

Hạc lão vô cùng kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ác giả ác báo

Cửu Từ Thần Châm này là ông ta tình cờ đạt được một châm phổ, nghe nói có tác dụng tuyệt xử phùng sinh (1), nhưng do châm phổ có từ rất lâu rồi, bị tổn hại thật sự rất nghiêm trọng.

(1): tìm được đường sống từ cảnh khốn cùng.

Ông ta dựa vào phần còn sót lại, dùng kinh nghiệm tích lũy vài chục năm của mình đoán suy tính, mới châm được bốn châm trên hình nhân châm cứu.

Trên huyết Cửu Vĩ có một cây châm, ông ta vẫn không thể nào làm giống bản gốc, cảm thấy hình như không đúng lắm, xoắn xuyết đến bây giờ mà chưa làm rõ.

Còn thừa năm cây châm, ông ta lại càng không nghĩ ra được gì.

Vốn tưởng rằng cả đời này không có biện pháp hoàn thành châm phổ, không ngờ ông ta đi xem tình hình bạn già, quay về Cửu Từ Thần Châm đã được người ta bổ sung bản gốc, chỗ ông ta luôn xoắn xuyết cũng được sửa lại.

Đúng là duyên phận lớn.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía Mạc Phàm đều là vui vẻ và kính nể.

Trẻ tuổi như vậy đã tinh thông châm pháp Cửu Từ Thần Châm, đúng là thiên phú dị bẩm.

- Cái gì, tên này đánh bại đánh bại mà châm đúng sao?

Nghe Hạc lão nói vậy, sắc mặt Dương Vĩ là một vùng tro tàn.

- Sao lại có chuyện này được, Hạc lão, nhất định là tên này mèo mù vớ phải chuột chết, làm loạn thôi.

- Cảm miệng.

Tần Doãn Nhi lạnh lùng liếc nhìn Dương Vĩ, nhú mày liếc nhìn Mạc Phàm một cái.

- Hạc lão, mấy châm này thật sự không có vấn đề gì sao?

- Sao thế, Doãn Nhi, cháu không tin ánh mắt của lão hủ à?

Hạc Duyên Niên cười hỏi ngược lại.

- Không phải, nhưng mà?

Tần Doãn Nhi liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, với tuổi của người này có khả năng không viết được phương thuốc, sao có thể hiểu được châm thuật kinh thiên địa khắp quỷ thần như Cửu Tử Thần Châm được.

Nói thật, quả thật cô không tin.

- Xin hỏi tôn tính đại danh của bạn trẻ này.

Hạc Duyên Niên không quan tâm Tần Doãn Nhi đang hoài nghi, khách sáo chấp tay hỏi Mạc Phàm.

- Mạc Phàm.

Mạc Phàm thân nhiên nói, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Vô cùng rõ ràng, hình nhân châm cứu là ông cụ này bố trí, quả nhiên ông cụ này như hần dự đoán, tâm tính thuần lương, không phải người Dương Vĩ và mỹ nữ bên cạnh có thể so sánh.

- Mạc Phàm sao? Còn trẻ tuổi đã tinh thông Cửu Tử Thần Châm, đúng là bất phàm, xin hỏi bạn trẻ biết bao nhiêu về Cửu Tử Thần Châm này?

Hạc Duyên Niên không tức giận, vẫn nói khách sáo như cũ.

- Cửu Tử Thần Châm, loạn Bát Quái, nghịch âm dương, đảo Ngũ Hành, Phù Loạn Sinh Tử, Cửu Tử Nhất Sinh, ông cảm thấy tôi biết bao nhiêu?

Mạc Phàm không trả lời hỏi lại.

Đối với những lời này, trái lại Tần Doãn Nhi không có cảm giác gì, nhưng về mặt Hạc Duyên Niên vô cùng khiếp sợ.

Vài câu Phù Loạn Sinh Tử, Cửu Tử Nhất Sinh này được lưu lại trên châm phổ, còn loạn Bát Quái, nghịch âm dương, đảo Ngũ Hành thì chỉ có thể thấy rõ được vài chữ.

Mạc Phàm có thể nói ra những lời này, ít nhất biết nhiều hơn ông ta.

- Sư thừa của bạn trẻ là ai thế, có thể cho lão hủ biết được không?

Hạc Duyên Niên hỏi.

Thiên tài như vậy, sư phụ nhất định là nhân vật khó lường.

- Sư phụ tôi là một cao nhân ở ẩn, nói ông cũng không biết.

Mạc Phàm nói.

Có cao nhân ở ẩn hư hư ảo ảo đánh yểm trợ, có thể giảm bớt không ít phiền phức.

Hạc Duyên Niên thấy Mạc Phàm không chịu nói, cũng không truy hỏi nữa, kích động hỏi:

- Vậy bạn trẻ đã biết châm thứ chín nên châm ở chỗ nào, có thể nói cho lão hủ hay không.

Đến cảnh giới này của ông ta, sớm đã phản phác quy chân, không hề bận tâm, nhưng hôm nay ông ta không nhìn được hưng phấn.

Nếu ông ta không có đoán sai, nhờ người thanh niên này, ông ta có thể hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của mình.

Đúng là ông trời có mắt, để ông ta có thể thấy Cửu Tử Thần Châm trước khi chết, có Cửu Tử Thần Châm nói không chừng còn có thể chữa khỏi cho bạn già của ông ta, chuyện vẹn toàn đôi bên, không kích động sao được.

- Tất nhiên là tôi biết, tôi vốn định bổ sung châm thứ chín, nhưng lại bị các người coi là tên trộm trộm châm, ông cảm thấy tôi nên bổ sung hay là lập tức rời đi?

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

Nếu hai người kia không tới, Dương Vĩ đã thành người chết.

- Cái gì?

Sắc mặt Hạc Duyên Niên hơi trầm xuống, tức giận muốn chết, hóa ra khoảng cách nhìn thấy châm thứ chín lại gần như vậy.

- Tần tiêu thư, đây là sao vậy, ông cần cháu cho bạn trẻ này một lời xin lỗi.

Hạc Duyên Niên phẫn nộ nói.

Sắc mặt Tần Doãn Nhi khề đỗi, bất luận là lời nói hay hành động của Hạc lão, cô đã kết luận được đứa bé này thật sự biết y thuật, còn hiểu rõ Cửu Tử Thần Châm, nếu không sẽ không làm Hạc lão hạ mình và muốn làm thân.

Đãi ngộ này cho dù là cha cô cũng không có.

Cô nhìn về phía Dương Vĩ, ánh mắt sắc bén hơn.

- Nói đi, anh đã làm gì hả?

Sắc mặt Dương Vĩ vô cùng khó coi, khó coi hơn bị người ta tát mấy cái.

- Tiểu soái ca này, là tôi có mắt không trông đồ oan cho cậu, tôi xin lỗi cậu, cậu người lớn không chấp nhặt sai lầm của người nhỏ, đừng chấp nhặt với tôi có được không.

Dương Vĩ cầu xin.

Giọng điệu giống như biến thành một người khác, đã không còn là nhân viên đầy mạnh mẽ tiêu thụ vênh mặt hất cẳng sai bảo trước đó.

Bộ dạng này lập tức làm không ít người xung quanh cười to.

Bình thường Dương Vĩ thích nịnh hót, ý vào thành tích tốt hơn, luôn vô cùng kiêu ngạo ngang ngược.

Bất luận là đối với đồng nghiệp hay là khách hàng, đều là kẻ hai mặt, cuối cùng lần này cũng bị dạy dỗ.

- Ý của anh là tôi không trộm châm của các anh, cũng không phải cha mẹ tôi xui khiến, sẽ không đưa cả nhà tôi vào cục cảnh sát sao?

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

- Y thuật của cậu cao như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện này được, mắt tôi mù nên mới hiểu lầm cậu, tôi đáng chết.

Dương Vĩ nịnh nọt, không ngừng cười làm lành.

- Nếu là như vậy, tôi có thể rời đi rồi.

Mạc Phàm nói xong liền muốn rời đi.

Hắn không muốn lãng phí thời gian ở đây, có thời gian hắn hi vọng có thể tăng thực lực lên.

- A, chuyện này...

Hạc Duyên Niên không ngờ Mạc Phàm sẽ nói như vậy, chỉ là ông ta là người bình thường, vô cùng hiểu rõ hành động của Mạc Phàm.

Mạc Phàm vốn có ý tốt bổ sung hoàn toàn châm phổ, nhưng lại bị người ta hiểu lầm thành trộm, hắn không có nghĩa vụ bổ sung châm phổ, bây giờ lại càng không muốn, cho dù Dương Vĩ đã nhận sai.

- Bạn trẻ xin dừng bước, không phải cậu nói muốn mua thuốc đông y sao, có thể nói tiệm thuốc chúng tôi đầy đủ nhất trong thành phố Đông Hải này, mua xong rồi đi cũng không muộn.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi cong lên, cười lạnh lùng.

- Thuốc Đông y ở chỗ các người tôi không mua nổi.

- Cái gì?

Lông mày trắng như tuyết của Hạc Duyên Niên nhăn lại:

- Không biết bạn trẻ muốn mua thuốc Đông y gì, không ngại để lão hủ xem chứ, lão hủ xem như là có tiếng nói có trọng lượng ở đây, giá cả có thể bàn bạc.

Mạc Phàm đi hai bước, nhưng bị Hạc Duyên Niên kéo lại.

Mạc Phàm cố chấp rời đi, nhưng bị Hạc lão lôi kéo, đành phải lấy phương thuốc ra.

- Tôi cần 10 thang phương thuốc này, thêm một bộ ngân châm nữa.

Hạc Duyên Niên nhìn lướt qua phương thuốc, ông ta chưa từng thấy phương thuốc này bao giờ, nhưng cũng có vài phần nhãn lực.

Nhìn một lát, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Hôm nay ông ta thực sự mở mang kiến thức cái gì gọi là thiên tài, so với Mạc Phàm, quả thực thần y như ông ta chẳng là gì cả.

- Tuyệt vời, thang thuốc này có tác dụng trong ngoài, cường thân kiện thể, xử lý tác dụng phụ của độc không còn sót lại chút nào, chắc chắn có hiệu quả, hơn nữa giá cũng không đắt, không biết cậu ta muốn lấy cậu bao nhiêu tiền.

Hạc Duyên Niên nói giống như nhìn thấy bảo bối.

- 1000.

Mạc Phàm nói.

- Cái gì?

Hạc Duyên Niên tức giận đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mấy thứ này cộng thêm ngân châm mất gần 200 tệ, nhưng tiệm thuốc lại lấy giá gấp năm lần thực tế.

- Doãn Nhi, đây là chuyện gì vậy, nếu tiệm thuốc nói giá lung tung như vậy, lão hủ cảm thấy mình không cần thiết phải ở đây nữa.

Hạc Duyên Niên thở hổn hển nói.

Sắc mặt Tần Doãn Nhi thay đổi, nếu Hạc lão rời đi, đồng nghĩa với việc bảng hiệu lớn của tiệm thuốc bọn họ không còn.

- Dương Vĩ, anh giải thích chuyện này cho tôi.

Dương Vĩ cảm thấy như trời sập xuống vậy, vốn cho rằng chỉ là một tên nhóc nhà nghèo, không ngờ là một tám sát, ngay cả Hạc lão đều nhìn với đôi mắt khác xưa.

- Người anh em này, tôi sai rồi, là tôi nhất thời ham tiền, nếu cậu không ghét bỏ, tôi sẽ tặng cậu một bộ cậu muốn, không, mười bộ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bích huyết châm

- Thuốc của anh bán đắt như vậy, tôi lại không mua, anh xin lỗi tôi làm gì, cho dù xin lỗi, phải xin lỗi những người bị anh lừa gạt chứ?

Mạc Phàm cười mỉa nói.

Mạc Phàm vừa nói như vậy, mồ hôi trên trán Dương Vĩ chảy như mưa xuống, anh ta quỳ xuống đất.

- Tôi xin lỗi, là tôi bị mờ heo che kín tim, lừa không ít tiền của người khác, tôi đáng bị đánh.

Nói xong, Dương Vĩ tát vào má trái má phải mình một cái, từng cái tát bốp bốp vang dội.

Rất nhanh xung quanh có không ít người tụ tập, có nhân viên của tiệm thuốc cũng có khách hàng đến mua thuốc, bọn họ nhao nhao cầm di động chụp lại.

Trong đó có người từng bị Dương Vĩ hốt lại còng võ tay bảo hay, có một số tiệm thuốc dựa vào tâm lý sót ruột chữa bệnh của khách hàng, độc ác bán đắt cho khách hàng.

Cơ bản là một ngày không làm, đã làm phải ăn gấp 10 ngày.

Sinh bệnh vốn tăng thêm trách nhiệm cho gia đình, gặp phải một tên nhân viên tiêu thụ ăn thịt người càng là tai nạn lớn.

Còn có không ít cha mẹ phát hiện con mình giấu đồ chơi người lớn, cái gì mà liệt # dương, thuốc # mê # tình, không có trợ giúp gì cho giai đoạn trưởng thành của đứa trẻ, thuốc # mê # tình lại càng cổ vũ đứa trẻ phạm pháp.

Bọn họ tìm Dương Vĩ lý luận không có kết quả, Dương Vĩ nói phải quản lý con của mình trước.

Lần này thì hay rồi, nhìn thấy Dương Vĩ tự mình hại mình, một người phụ nữ trung niên kêu lên:

- Ai bảo cậu bán thuốc # mê # tình cho con tôi, thiếu chút nữa làm thằng bé phải vào đồn công an, có phải cậu không có tiền ăn cơm hay không, có cần tôi giúp cậu không hả?

- Đứa bé của tôi cũng mua từ nhà này, mới 13 tuổi đã học thói xấu, sau này...

Nghe mọi người xung quanh nói, Hạc Duyên Niên hừ lạnh một tiếng, tức giận đến mức muốn đào hố chui xuống.

Ông ta cũng biết Dương Vĩ bán đồ chơi người lớn trong tiệm thuốc, chỉ là mỗi lần hỏi, Dương Vĩ đều nói cái gì mà kế hoạch hóa gia đình, phòng ngừa lây bệnh qua đường tình dục.

Ông ta nói không có tác dụng gì, dù sao ông ta không phải là chủ, không có quyền can thiệp vào việc này.

Nhưng không ngờ Dương Vĩ bán những thứ hạ lưu như vậy.

- Doãn Nhi, nếu không xử lý tốt chuyện này, cháu nên đổi lại bằng hiệu đi.

Tiệm thuốc Duyên Niên Đường này lấy tên ông ta mở, đây cũng là vì nể mặt ông nội Tần Doãn Nhi, nhưng ông ta cũng không muốn khí tiết tuổi già của mình khó giữ được.

Sắc mặt Tần Doãn Nhi khế đổi, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này, vội vàng nói:

- Hạc lão, Mạc tiên sinh yên tâm, cháu nhất định sẽ cho hai người câu trả lời hài lòng.

- Ừm!

Hạc Duyên Niên gật đầu.

Cô xoay người cúi đầu với khách hàng.

- Thật sự xin lỗi vì nhân viên tiêu thụ của tiệm thuốc chúng tôi lại làm ra chuyện như vậy, tôi là bà chủ của tiệm thuốc này, tôi đứng ra xin lỗi mọi người trước, nếu có người bị người này lừa gạt, tiệm thuốc Duyên Niên đồng ý bồi thường gấp 5 lần, nếu có bạn trẻ mua đồ chơi người lớn, chúng tôi cũng sẽ lấy gấp 5 lần giá gốc thu về tiêu hủy, nếu sau này có vấn đề tương tự xảy ra, hoan nghênh mọi người đến phản ánh, tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm túc.

Nói xong, Tần Doãn Nhi lại cúi đầu thật sâu với khách hàng.

Sau đó cô vẫy vẫy tay, hai bảo vệ cao lớn uy vũ đi tới.

- Không chế anh ta trước, gọi điện thoại cho cục cảnh sát, mời cảnh sát đến đây điều tra.

Thân thể Dương Vĩ run lên, giống như bị sét đánh, không chỉ bị đuổi việc, còn bị đưa đến cục cảnh sát, trong chớp mắt đã đứt từng khúc ruột.

Vì mấy trăm tệ, anh ta nhàn rỗi không có việc gì làm, đi trêu chọc Mạc Phàm làm gì?

- ...

- Đừng mà, tôi sai rồi, đừng đưa tôi đến cục cảnh sát.

Dương Vĩ kêu gào bị hai người vạm vỡ kéo xuống, trong tiệm thuốc chậm rãi yên tĩnh lại, tiếng hoan hô vang lên.

- Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước lại làm vậy.

Mạc Phàm trầm nghĩ.

- Cậu Mạc, tôi thấy cậu mua thuốc Đông y tráng kiện khí ích, hẳn là dùng để cường thân kiện thể, lão hủ bất tài, cũng góp nhặt được vài thứ, không biết cậu Mạc có thể giúp lão hủ phân biệt đồ tôi cất giữ không?

Hạc Duyên Niên thấy chuyện đã được xử lý vội vàng rên sát khi còn nóng.

Ông ta không nói thẳng chuyện Cửu Tử Thần Châm, đến độ tuổi này của ông ta, vô cùng xem trọng duyên phận.

Vừa rồi vì Dương Vĩ mà mất đi duyên phận bổ sung Cửu Tử Thần Châm, duyên phận không cưỡng cầu được, chỉ có thể tiến hành theo chất lượng.

Mạc Phàm vốn định từ chối, nhưng nghe Hạc lão muốn mời hắn xem đồ ông ta cất giữ, nhất thời nổi lên vài phần hứng thú.

Không phải Hạc lão muốn hắn đi xem, rõ ràng là muốn dùng đồ cất giữ đổi lấy châm cuối cùng của Cửu Tử Thần Châm.

Hắn không có địch ý với Hạc lão, Cửu Tử Thần Châm cũng không quan trọng với hắn lắm, chỉ như chín trâu mắt sọi lông trong y thuật cao nhất của hắn mà thôi.

Nếu có thể tìm được thứ có ích trong đồ Hạc lão cất giữ, cũng không phải không thể.

- Vậy thì quấy rầy rồi.

- Không quấy rầy, không quấy rầy, mời đi bên này.

Hạc lão thấy Mạc Phàm không từ chối, hưng phấn làm tư thế mời.

Tần Doãn Nhi ở bên cạnh lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái.

Với thâm niên của Hạc lão, cả thành phố Đông Hải ông ta dám nói y thuật của mình thứ hai, không ai dám nói y thuật của mình thứ nhất, vậy mà khách sáo với tên nhóc này như vậy.

Cho dù tên nhóc này biết Cửu Tử Thần Châm, nhưng y thuật có thể đánh đồng với Hạc lão được sao.

Hạc lão đã hạ mình đến vậy rồi, tên nhóc này còn không bổ sung nốt Cửu Tử Thần Châm.

Cô nhìn Mạc Phàm với đôi mắt khác xưa, đồng thời lại có chút khó chịu.

Nhất là chuyện Dương Vĩ, không có đứa con nít này sẽ không xảy ra chuyện.

...

Hạc lão đi ra sau tiệm thuốc, đến một cái sân yên tĩnh, tĩnh xảo.

Sân hoàn toàn xây theo phong cách Tứ Hợp Viên, bên trong phân thành tiền viện hậu viện, bất luận là trang trí và xây dựng bên ngoài đều không khác gì cổ đại.

Hạc Duyên Niên mang theo Mạc Phàm đến hậu viện, đi thẳng vào mật thất trong thư phòng.

Trong mật thất có không ít đồ cất giữ, phần lớn trong đó là một số sách thuốc, có một số đầy đủ, rất nhiều sách đã bị hỏng không còn được nguyên vẹn, được đặt dưới kính Ritter bảo vệ, châm phổ Cửu Tử Thần Châm là một trong số đó.

Hạc Duyên Niên thấy ánh mắt Mạc Phàm nhìn về phía Cửu Tử Thần Châm, thở dài một hơi.

- Sách thuốc thất truyền quá nghiêm trọng, nếu không bị người ta tiêu hủy, thì bị mang vào trong quan tài, muốn sách thuốc trở về trạng thái cũ đúng là không dễ dàng.

Mạc Phàm im lặng, y thuật truyền thừa đúng là quá ít.

Ngoại trừ dòng dõi thâm căn cố đế, truyền nam không truyền nữ, người bản môn không thể quan sát được, y thuật cũng phải nhìn ngộ tính.

Cùng là y thuật nhất môn, trải qua một thế hệ phát huy, sau đó vì hậu nhân không đủ ngộ tính, dần dần sa sút, cuối cùng thất truyền.

Giống như Hàng Long Thập Bát Chương, Quách Tĩnh học được hết Thập Bát Chương, đến lượt Da Luật Tề chỉ học được Thập Tử Chương.

Chuyện này cũng không có biện pháp.

- Hạc lão, ông đã làm nhiều rồi, không cần tự trách.

Tần Doãn Nhi thấy Hạc Duyên Niên cảm thán, khuyên giải an ủi nói.

Đồng thời lại lạnh lùng liếc Mạc Phàm một cái, oán hận với Mạc Phàm càng sâu hơn.

Hạc lão khoát tay, bỗng nhiên nhớ tới còn chuyện chính, vội vàng lấy một cái hộp trên giá bày.

Hộp gỗ đỏ, mặt trên khắc đường vân nguyệt ngọc, lập tức hấp dẫn ánh mắt Mạc Phàm, hai mắt hắn không khỏi sáng lên vài phần.

Nếu hần không có đoán sai, đường vân bên ngoài này là một trận pháp bảo vệ đồ vật, tuy vô cùng đơn giản, nhưng không dễ dàng nhìn thấy ở Địa Cầu.

Bất luận là thứ gì đặt ở bên trong hộp, thời gian bảo tồn sẽ dài hơn nhiều.

Dùng hộp như vậy để đựng đồ, sẽ là thứ gì đây?

Hạc Duyên Niên cầm hộp gỗ đỏ để trước mặt Mạc Phàm, cười nói.

- Bạn trẻ, cậu xem mấy cây châm này thế nào, có lọt vào mắt cậu hay không?

Mở hộp ra, chín cây châm đỏ như máu để trên gấm vóc, mỗi cây châm dài 15 cm, chỉ có ba châm có kích thước như sợi tóc, toàn thân màu đỏ, rực rỡ dưới ánh sáng, giống như huyết dịch lưu chuyển bên trong cơ thể.

- Bích Huyết Châm?

Mạc Phàm hơi bất ngờ nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thiên tài thần y

Bích Huyết Châm do huyết ngọc mài thành, huyết ngọc là một loại linh ngọc, 300 năm trước đã biến mất trên Địa Cầu.

Có lời đồn nó được đại gia tộc giấu đi, cho dù linh khí lộ ra cũng sẽ rơi vào Hồng Bảo Thạch.

Chín Bích Huyết Châm này vì để trong hộp có khắc trận pháp, mới có thể bảo tồn chút linh khí, phối hợp với Thứ Thần Châm của hần, hiệu quả tốt gấp nhiều lần ngân châm.

Tần Doãn Nhi sùng sốt, giá trị của chín cây châm này cô biết rất rõ, cả tiệm thuốc của cô cũng không mua được, vậy mà Hạc lão lấy bảo vật này ra.

- Bạn trẻ cảm thấy bộ ngọc châm này thế nào?

Hạc lão cười hỏi.

- Nếu dùng bộ Bích Châm Đào này thi triển châm thuật, hiệu quả sẽ gấp hai trở lên.

Mạc Phàm nói chi tiết.

Nếu Bích Huyết Đào đủ linh khí, có thể có hiệu quả gấp chín lần, nhưng cho dù chín cây châm này được bảo tồn tốt, linh khí cũng chỉ còn lại hai ba phần.

Nhưng có vẻ rất khó.

- Bạn trẻ đúng là có con mắt tinh tường.

Hạc Duyên Niên khen ngợi.

Còn trẻ tuổi đã có ánh mắt này, ông ta đúng là cách xa không bằng.

Mạc Phàm cười nhạt, chút ấy đối với hần mà nói không đáng là gì, cho dù không có pháp lực trong người, nếu ngay cả Bích Huyết Châm mà cũng không nhìn ra, hần không xứng với danh xưng Y Tiên bất tử.

Tần Doãn Nhi nhũn mày, bây giờ người trẻ tuổi đúng là không biết khiêm tốn, nhất là tên nhóc này.

Hạc Duyên Niên không thêm đề ý, cười thân thiện, trong mắt đều là khẩn cầu.

- Hộp Bích Huyết Châm này có thể đổi lấy một lần bạn trẻ thi triển Cửu Tử Thần Châm, chữa trị cho một bạn già của tôi không?

- Hạc lão, tuyệt đối không được, cho dù cậu ta biết Cửu Tử Thần Châm, sao y thuật có thể so với ông được, huống chi Bích Huyết Châm trân quý như vậy.

Tần Doãn Nhi vội vàng ngăn cản.

- Doãn Nhi, y đạo chưa từng phân lớn tuổi thì tinh thông, trẻ tuổi thì dốt đặc cán mai, chuyện này ông suy nghĩ kỹ rồi, cho nên mời cậu ấy lý giải.

Hạc Duyên Niên giằng giải, không có ý định thu hồi Bích Huyết Châm.

Chỉ sợ bạn già kia của ông ta chỉ có Cửu Tử Thần Châm mới cứu được, cho dù ông ta học được châm thứ chín từ chỗ Mạc Phàm, không luyện tập một thời gian dài sẽ không nắm chắc được bao nhiêu, không bằng mời Mạc Phàm ra tay.

- Há?

Lông mày Mạc Phàm hơi nhướng lên.

Nếu có Bích Huyết Châm này, cho dù chỉ có hai ba phần linh khí, thêm chất lỏng hắc luyện chế Tội Luyện cũng có thể rèn luyện thân thể đến tầng bảy.

Tội Luyện đến tầng bảy, tự bảo vệ mình không có vấn đề gì.

- Hạc lão nghĩ kỹ rồi sao?

Mạc Phàm xác nhận.

Chi phí một lần hắc ra tay không thấp, nhưng kém hơn giá trị của Bích Huyết Đào một chút.

Dù sao Bích Huyết Chân vô cùng ít trên Địa Cầu, hơn nữa không thể tái chế, gần như có thể ngộ nhưng không thể cầu, vô cùng quan trọng với hắc.

- Nếu cậu Mạc không có ý kiến, ngoại trừ Bích Huyết Châm ra, lão hủ bằng lòng tặng thêm mười thang thuốc Đông y, thế nào?

Mất Mạc Phàm nheo lại, giá trị của Bích Huyết Châm là để hắc ra tay, ông cụ lại còn tặng thuốc Đông y.

Tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng là tài nguyên không nhỏ đối với hắc, hắc nợ ông cụ này một phần nhân tình không nhỏ.

Nghĩ một lát, hắc đi đến bên cạnh hình nhân châm cứu, vẽ kim châm thứ chín.

- Đây là Cửu Tử Thần Châm đầy đủ.

Hạ châm xuống, hắc không chỉ có ý thả chậm tốc độ, còn đâm châm vào, sâu cạn cùng với kinh nghiệm hành châm đều để lộ ra.

Sau một chén trà nhỏ, chín châm đều nằm đúng vị trí.

Hai mắt Hạc Duyên Niên tỏa sáng, thương thức rất lâu, lúc này mới kích động nói:

- Quả nhiên không hổ là Cửu Tử Thần Châm, đúng là khéo, quả thực là kỹ thuật giỏi, thủ pháp của bạn trẻ vô cùng mượt mà, nói vậy luyện tập châm thuật không ít lần?

“Ha ha.”

Mạc Phàm cười, không nói gì thêm.

Hắc chỉ nhìn châm phở một lần, liền dùng châm thuật này cứu sống một vị đại năng Nguyên Anh Kỳ Độ Kiếp thấp bại, làm người này có cơ hội sống sót, tránh gặp tai nạn hóa khí mà chết.

Nếu để ông cụ này biết kết quả, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Nửa tiếng sau, Mạc Phàm đi theo Hạc Duyên Niên và Tần Doãn Nhi, cầm Bích Huyết Châm, thảo dược và ẩm sắc thuốc ra khỏi tiệm thuốc.

- Không biết khi nào thì cậu Mạc rảnh?

- Ba ngày sau có thể gọi điện thoại cho tôi.

Mạc Phàm nói.

Trong ba ngày này hắc cần thăng thực lực trước, nếu không gặp phải nguy hiểm căn bản không có đường sống.

- Được, cậu đang ở nơi nào, tôi bảo Doãn Nhi đưa cậu một đoạn đường.

Hạc Duyên Niên liếc nhìn Tần Doãn Nhi nói.

Lông mày Tần Doãn Nhi nhíu lại, không tình nguyện lắm.

Cô không hiểu nhiều về Đông y lắm, nhưng bất luận nghề nghiệp gì muốn đạt tới đỉnh cao, đều cần tích lũy thời gian lớn.

Một thanh niên 16 tuổi, cô thật sự không nhìn ra được có điểm nào xuất sắc, vậy mà để Hạc lão nhìn với đôi mắt khác xưa như vậy.

Chỉ là dù sao Hạc lão đã mở miệng, không tình nguyện của cô chỉ lóe qua.

- Mạc tiên sinh, tôi đưa cậu đi.

- Không cần.

Mạc Phàm khoát tay áo:

- Ấn đường của Tần tiểu thư tái đi, khí huyết không nhanh, làm cho thời gian nguyệt sự mất cân đối, chắc là do một nhọc thời gian dài gây ra, trạng thái này không thích hợp lái xe, nếu có rảnh, tôi đề nghị cô dùng Ô Kê Bạch Phụng Hoàng với rượu Thiệu Hưng, dùng không lâu là có thể điều trị được.

Nói xong Mạc Phàm tạm biệt Hạc lão, không để ý đến Tần Doãn Nhi, mang theo đồ lập tức rời đi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tần Doãn Nhi lập tức đỏ lên, tức giận đến mức giậm chân, vậy mà người thanh niên này còn đoán được cả nguyệt sự của cô.

Hạc Duyên Niên nhìn Mạc Phàm rời đi, vuốt vuốt râu, cười nói:

- Doãn Nhi, có phải bây giờ cháu cảm thấy cậu ấy vô cùng khác biệt không?

- Hạc lão, ông đừng tin tưởng cậu ta như vậy, có khi cậu ta nói linh tinh ấy.

Tần Doãn Nhi không phục.

- Cậu ta có nói linh tinh hay không, cháu hiểu rõ hơn ông.

Hạc Duyên Niên ý vị thâm trường nói.

- Chẳng lẽ cậu ta còn trẻ nhưng y thuật cao như vậy sao?

- Không thấy cậu ta chữa bệnh, nhưng dược lý, châm thuật và năng lực chẩn bệnh của cậu ta không kém gì lão hủ, cho dù toàn bộ thực lực không bằng lão hủ, nhưng cháu cũng biết lúc ông bằng tuổi cậu ta vẫn chỉ là người nhặt thuốc, học châm cứu bằng sách thuốc, kém xa vạn dặm người trẻ tuổi này.

Hạc Duyên Niên xấu hổ nói.

Tần Doãn Nhi hơi khiếp sợ, tất nhiên Hạc lão sẽ không bịa đặt, huống chi đúng là gần đây thời gian nguyệt sự của cô không ổn.

Một đứa bé 16 tuổi mà có y thuật như vậy, nếu qua một thời gian nữa, thành tựu chắc chắn sẽ vượt Hạc lão.

Hạc Duyên Niên thấy Tần Doãn Nhi ngộ ra, tiếp tục nói:

- Có lẽ cháu cảm thấy ông đưa Bích Huyết Châm là thiệt thòi, nhưng thực ra người kiếm lời là ông, bổ sung hoàn chỉnh Cửu Tử Thần Châm, không biết có thể cứu được bao nhiêu người, cho dù chỉ cứu một người, cũng có giá trị cao hơn một bộ Bích Huyết Châm.

- Hạc lão không sợ cậu ta có lai lịch không rõ ràng à, có cần cháu sai người điều tra cậu ta hay không.

Tần Doãn Nhi lo lắng nói.

- Cậu ta nhìn thấy tàn phở liền muốn bổ sung bằng cả tấm lòng, chắc chắn nhân phẩm không tệ, không cần phải điều tra, nếu để cậu ta phát hiện ra thì càng làm cậu ta chán ghét, không có lợi cho sự phát triển sau này của cháu.

- Dạ.

Tần Doãn Nhi gật đầu.

16 tuổi là thiên tài thần y, qua một thời gian nữa chắc chắn sẽ gia nhập vào giới y học Hoa Hạ, quả thật không nên trở mặt.

- Vậy có phải cháu nên tiễn cậu ta hay không?

Tần Doãn Nhi hỏi hận hỏi.

Tên kia vẫn chưa đi xa, lúc này đuổi theo còn kịp.

- Ha ha, không cần, lát nữa cháu đi theo ông đến hậu viện, ông lấy thuốc cho cháu, cháu dựa theo lời cậu Mạc uống vào, đợi điều trị thân thể tốt, lần sau

cảm ơn là được, cũng không cần thiết phải cố gắng nịnh nọt, tự nhiên như vậy mới tốt, cố gắng quá trái lại có vẻ giả tạo.

Hạc Duyên Niên giáo dục.

- Dạ.

Mặt Tần Doãn Nhi đỏ bừng, nhìn lướt qua bóng lưng Mạc Phàm, trong mắt có không ít khác thường.

Vẫn lạnh lùng như trước, nhưng không còn sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tôi luyện

Một tiếng sau, Mạc Phàm quay về chỗ ở của hắn.

Phòng thuê có một phòng ngủ một phòng khách, không tính là rộng, nhưng coi như sạch sẽ, chủ yếu chỉ có mình hắn ở.

Đây là phòng chị họ tìm giúp hắn trước khi hắn tới thành phố Đông Hải, nói là nhà của người thân nên không có lấy tiền, tiết kiệm được không ít phí tổn cho hắn.

Chỉ là sau này hắn mới biết được, phòng ở là chị họ dùng tiền của mình để thuê cho hắn.

Quay về nhà cửa có tâm tư của chị họ, căn phòng quen thuộc làm Mạc Phàm bỗng nhiên cảm thấy chân thật một chút, hai tay không tự chủ được nắm thật chặt.

Kiếp trước hắn luôn bị chị họ lừa gạt hay biết gì, tuy nhiên sau đó biết được chân tướng, cũng không thể trả ơn cho chị họ.

Cho dù sau đó hắn phí hết tâm tư quay lại Địa Cầu, mỹ nhân đã không còn, hóa thành một mớ đất vàng, hắn muốn trả ơn cũng không được, có thể nói là tiếc nuối cả đời.

Một đời này hắn mang theo trí nhớ của Y Tiên quay về, một số việc nhỏ nhặt có thể làm khó được hắn sao?

Linh khí trên Địa Cầu khô kiệt như vậy, căn bản không thích hợp để tu tiên, nhưng chuyện này có ý nghĩa số lượng Tu Tiên Giả rất ít.

Chỉ cần hắn thoáng tu luyện, có lẽ không có khả năng ngưng kết Nguyên Anh, nhưng tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, không phải không có khả năng.

Đến lúc đó không phải mặc hắn hoành hành trên Địa Cầu sao, cho dù là vũ khí tiên tiến cũng không làm gì được hắn, có thể dễ dàng báo đáp chị họ.

Nghĩ đến điều này, Mạc Phàm không tri hoãn nữa, mở hết túi thảo dược ra.

Chất lỏng Tôi Luyện là Linh Dược cấp thấp nhất, có thể rèn luyện thân thể Tu Sĩ, làm thân thể đạt tới cực hạn, do đó có thể dung nạp Chân Khí cường đại.

Tôi Luyện chia làm mười tầng, mỗi lần thăng lên một tầng, cường độ thân thể sẽ tăng lên một chút, tốc độ lực lượng cũng tăng lên.

Tuy không thể sử dụng pháp thuật, nhưng là nền móng cho tu luyện, nếu nơi này không tốt, sau đó muốn thăng cấp sẽ rất khó.

Trong Tu Chân Giới, nhiều đệ tử thế gia bắt đầu Tôi Luyện từ lúc 6 tuổi, phương thức na ná như nhau.

Một số người thông qua Võ Đạo, dùng nước thuốc, rèn luyện thân thể đến cảnh giới Viên Mãn.

Cho dù tư chất bình thường, trước 16 tuổi cũng sẽ đạt tới Tôi Luyện tầng mười, do đó tiến vào cảnh giới Luyện Khí.

Nếu sau 16 tuổi còn chưa Tôi Luyện Viên Mãn, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện sau này, bị coi là đồ bỏ đi.

Dù sao sau 16 tuổi thân thể sẽ trưởng thành, muốn rèn luyện thân thể khó gấp bội lần, nhất là sau khi phá trình, lại càng khó hơn nữa.

Hắn là một ví dụ, 30 tuổi tình cờ đạt được cơ duyên tiến vào Tu Chân Giới, sớm bỏ qua thời cơ để tu luyện.

Hơn nữa hắn say mê y đạo, tốc độ lại càng chậm không ít, tu luyện 500 năm chỉ đạt tới đỉnh cao của cảnh giới Kim Đan.

Chỉ là lần này thì khác rồi, bây giờ thân thể của hắn mới 16 tuổi, cho dù không có thời gian dùng võ Tội Luyện, nhưng có Thứ Thần Châm và Bích Huyết Châm cũng là cơ hội không tệ.

Sau khi mở thảo dược ra, hắn nhớ lại quá trình luyện chế chất lỏng Tội Luyện.

Cấp bậc chất lỏng Tội Luyện quá thấp, chỉ là lúc hắn vừa mới vào Thần Nông Tông từng luyện chế qua.

Một lát sau, Mạc Phàm mở to mắt, lấy ẩm sắc thuốc đặt trên bếp gas.

Không có đỉnh lò luyện đan, chỉ có thể dùng ẩm sắc thuốc Đông y thay thế.

Hắn dựa theo trình tự riêng cho nước và dược liệu vào trong ấm, hai mắt nhìn chăm chăm vào ấm, khống chế độ mạnh yếu của ngọn lửa.

Ba tiếng trôi qua, hắn thở phào một hơi, nước thuốc biến thành màu hổ phách trong mười ấm thuốc Đông y mua từ tiệm thuốc, tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, đúng là chất lỏng Tội Luyện.

Tác dụng của thuốc kém chất lỏng Tội Luyện hắn luyện chế trước kia rất nhiều, cho dù dùng dược liệu giống hệt, một cái là linh thảo một cái là phạm dược, không thể so sánh.

Mạc Phàm cầm mười ấm chất lỏng Tội Luyện và Bích Huyết Châm đi vào phòng tắm, thùng gỗ trong phòng tắm đã đổ đầy nước.

Hắn đổ một ấm chất lỏng Tội Luyện vào trong thùng gỗ, chỉ là một ấm thuốc nhỏ, nước trong thùng lập tức biến thành màu xanh lục nhạt.

Hắn cởi quần áo, cầm lấy Bích Huyết Châm.

Thứ Thần Châm, châm trúng chín vị trí đau đớn nhất trên cơ thể, quá trình rất thống khổ, nhưng có thể kích thích hoàn toàn tiềm chất trong cơ thể con người.

Hắn thở ra mấy hơi thật dài, mỗi tay cầm một kim châm, đâm vào huyệt Thái Dương của hắn.

Trong chớp mắt khi châm vào, sắc mặt hắn đỏ bừng.

Hắn từng thi triển Thứ Thần Châm vô số lần, tất nhiên sẽ không sai, kiếp trước lúc tu luyện hắn cũng nhờ Thứ Thần Châm để Tội Luyện.

Nhưng hoàn toàn không đau đớn như bây giờ, khắp nơi trên cơ thể không tự chủ được run rẩy, trong cơ thể như có ngọn lửa thiêu đốt, làm da hắn đỏ bừng vì bị cháy.

Đau đớn tê tâm liệt phế, gần như làm hắn hôn mê ngất lịm đi.

Hai mắt Mạc Phàm lóe sáng, bình tĩnh đại ngộ, không tức giận trái lại còn vui mừng.

Hắn không có dừng lại, cầm lấy một cây Bích Huyết Châm, châm vào huyệt Bách Hội.

Một ngọn lửa truyền từ đỉnh đầu đến, nhất thời đau đớn lại tăng lên gấp đôi.

Hắn vẫn thờ ơ như trước, còn thừa 6 cây Bích Huyết Châm, sau đó hắn lại châm vào cơ thể tiếp.

Tội Luyện vốn là quá trình đau đớn, giống như rèn binh khí vậy, chịu đựng cháy ở nhiệt độ cao, sau đó trải qua muôn vàn cái giặt, cuối cùng lại rơi vào nước đá cực lạnh, mới có thể thành thân binh tuyệt thế chém sắt như chém bùn.

Hiếm khi mới có cơ hội, nếu không chịu được chút khổ cực ấy, vận mệnh của hắn sẽ không khác gì trước đây, vẫn chỉ là một khối đồng nát sắt vụn như trước.

Chín cây Bích Huyết Châm nhập thể, thân thể Mạc Phàm như miếng sắt bị đốt đỏ, trong cơ thể giống như có vô số cây búa nhỏ đang không ngừng giặt.

Gỗ bấp thịt, khung xương, gân mạch hắn thành một cục, lại thành một cục, lật lại.

Thấy thời cơ sắp đến, Mạc Phàm hít sâu một hơi, ngồi vào trong thùng nước, nhất thời hơi nước bốc lên.

Chất lỏng Tội Luyện trong nước như một vũng xuân tuyền, từ lỗ chân lông tiến vào Tứ Chi Bách Hải của Mạc Phàm.

Đau khổ không chỉ không giảm bớt, trái lại còn dâng lên một tầng nữa.

Lúc trước chỉ là giặt, bây giờ là phá hỏng, sau đó chữa trị, chết rồi sống lại.

Sắc mặt Mạc Phàm vẫn như thường, thậm chí khóe miệng còn hiện lên nụ cười điên cuồng.

Hai tay tạo thành Lam Hoa Chi, hai mắt nhắm nghiền, vận chuyển phương pháp của Thần Nông Tông: Diễn Thiên Thần Quyết.

Diễn Thiên Thần Quyết là phương pháp trấn phái của Thần Nông Tông, có thể đề cao Linh Giác trên phạm vi lớn, tu đến chỗ sâu mới có lợi đối với luyện đan luyện khí không chế pháp bảo.

Kiếp trước hần tu luyện môn này, bây giờ lại dùng lại, đã quen đường cũ, nhanh chóng tiến vào trạng thái suy nghĩ.

Mặc cho Thứ Thần Châm kích thích tiềm chất của hần, dịch thể Tội Luyện rèn luyện thân thể hần.

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác Mặc Phàm đã ngán ngờ ở trong phòng tắm ba ngày.

Trong quá trình ngoại trừ đôi nước thuốc vài lần, hần vẫn luôn đứng trong thùng gỗ, lù lù bất động.

Lúc chuông đi động vang lên, Mặc Phàm mở to mắt, tinh quang nở rộ trong đôi mắt hần, sáng hơn trước kia không ít.

Nhìn kỹ lại, lò mờ có thể nhìn thấy ánh sáng tím lóe lên.

Hần rút Bích Huyết Châm đã hoàn toàn biến thành màu xám trắng, đứng dậy rời khỏi thùng nước.

Thân thể vốn suy nhược, trải qua ba ngày rèn luyện đã hoàn toàn khác biệt.

Hần khê di chuyển, âm thanh bùm bùm như sét đánh phát ra từ trong cơ thể hần, bắp thịt giống như được từng miếng đồng dán lên, hiện rõ ra, tràn ngập lực lượng có tính chất nổ mạnh, tỏa ra bóng loáng sáng bóng.

Vốn tưởng rằng thêm Thứ Thần Châm nữa, có thể Tội Luyện gần đến tầng bảy.

Ai ngờ Bích Huyết Châm không bị mất hết linh khí, mà bị trận pháp kia ngưng tụ thành kết tinh, làm thân thể hần rèn luyện đến tầng 10, thiếu chút nữa có thể đi vào cảnh giới Luyện Khí.

“Ha ha.”

Mặc Phàm cười nhẹ, chậm rãi lấy đi động ra nghe, một giọng nói không kiên nhẫn vang lên.

- Tiểu Phàm, anh là anh rể em, đang làm gì thế, sao mãi mới nghe điện thoại?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chợ đồ cổ

Nghe thấy giọng Trương Siêu, Mặc Phàm nhú mày lại, nhìn đi động, đúng là có mấy cuộc gọi chưa nghe, nhưng đều là chị họ gọi đến.

- Ngủ thiếp đi, không nghe thấy.

Mặc Phàm thần nhiên nói.

Ở bên kia điện thoại, Trương Siêu sững sốt, lập tức cắn chặt răng, trong mắt hiện lên một chút lạnh lẽo.

- Noi làm tiệc sinh nhật đã định xong rồi, chị họ em bảo anh hỏi em một chút, có rảnh tới không?

- Gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ đến đúng giờ.

- Được, anh sẽ gửi địa chỉ qua tin nhắn cho em.

Trương Siêu cười nói.

Nói hay lắm, anh ta còn lo lắng tên này sợ xấu mặt không dám tới đó.

- Còn chuyện gì không, không thì tôi tắt máy.

- Đừng có gấp vậy chứ, sinh nhật của chị họ em, em đã chuẩn bị quà xong chưa, nếu không thì anh giúp em chuẩn bị một phần quà.

- Không cần, tôi sẽ tự mình chuẩn bị.

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

Hắn nhớ rõ năm đó hắn không hiểu chuyện lắm, liền nhận ‘ý tốt’ của Trương Siêu, kết quả Trương Siêu chuẩn bị giúp hắn một bộ nội y sexy, lúc ấy hắn còn ngu ngốc luôn miệng nói mình mua giúp chị họ.

Sau đó bị bạn chị họ mở ra ngay tại chỗ, tiếng cười to vang lên.

Hắn liền nói lại là Trương Siêu mua cho hắn, không có ai tin tưởng, làm hắn bị mọi người cười nhạo.

Bây giờ hắn còn có thể mặc mưu được sao.

Sắc mặt Trương Siêu trầm xuống, vô cùng bất ngờ.

Cái gì? Ông đây tí mi chuẩn bị đồ, vậy mà cái tên hai lúa này không mặc câu, tên này là cái thá gì?

Người từ nông thôn đến hơn phân nửa là kẻ ngốc, có người tặng đồ cơ bản sẽ không từ chối, dù sao có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc, có ít người có tiền nghi mà không kiếm

- Mẹ nó.

Trương Siêu mắng thăm một câu, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Không nhận cũng không sao, dù sao sớm muộn gì hắn cũng khiến Lý Thi Vũ mặc vào.

- Giỏi lắm, đúng rồi, anh tặng cho chị họ em một cái túi LV, em là em họ không thể quá khó coi.

- Yên tâm đi, nhất định sẽ không làm anh thất vọng.

Mạc Phàm cười mỉa nói.

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta hẹn gặp ở bữa tiệc.

Mạc Phàm tắt điện thoại, khóe miệng hơi cong lên, trong mắt đều là ánh sáng trong veo.

Hắn vội tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ ra khỏi phòng.

...

Một tiếng sau, hắn đến chợ đồ cổ ở thành phố Đông Hải.

Nếu là tiệc sinh nhật của chị họ, tất nhiên hắn không thể đến tay không.

Hắn chỉ có 500 tệ trong tay, chắc chắn không đủ mua một vật phẩm xa xỉ.

Muốn tặng chị họ một món quà không tệ, chỉ có thể bắt tay từ nơi này.

Chợ đồ cổ này vàng thau lẫn lộn, đồ là thật giả khó phân biệt.

Không ít người mua đồ với giá thật cao, trải qua kiểm tra lại là đồ giả.

Cũng có không ít đồ mua có mấy tệ, quay về bán được luôn, kiếm lời gấp nhiều lần giá mình mua.

Chỉ là nếu không phải thân thể hắn đã rèn luyện rồi, hắn sẽ không tới nơi này.

Bởi vì cho dù thật sự đào được vàng, nhưng không phải tất cả mọi người đều có thể mang được đồ đi, chợ đồ cổ là một nơi như vậy.

Cho dù là hiện giờ, Mạc Phàm tới nơi này cũng là thử thời vận, vận khí tốt tìm được quà cho chị họ, tất nhiên là rất tốt.

Không tìm được cũng không có vấn đề gì, tìm tiệm thuốc phối đan được trú dung đường nhan cho chị họ, cũng là một món quà không tệ, không phải con gái đều thích chưng diện sao?

Hắn đi dọc theo đường chợ đồ cổ, một đường đi về phía trước, đến cửa hàng và quầy hàng sẽ dừng chân một lát, không có gì vừa ý sẽ rời đi.

Bất tri bất giác đã hai tiếng trôi qua, hắn sắp đi đến đường cuối của chợ đồ cổ.

- Xem ra vận khí hôm nay không được tốt lắm, sắp đi ra khỏi chợ đồ cổ rồi, vậy mà không tìm được đồ ưng ý.

Lúc hắn đang buồn bực, bỗng nhiên mắt nheo lại, nhìn về phía quầy hàng cách đó không xa.

Tôn Hữu Tài là một người đàn ông trung niên râu cá trê, gương mặt nhọn gầy, làm cho người ta có cảm giác lấm la lấm lét, hai mắt không ngừng nhìn hầu bao của người qua đường.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi cong lên, đi tới.

Tôn Hữu Tài thấy Mạc Phàm đi tới, vốn là nhú mày, sau đó lại cười âm hiểm.

Một tên nhóc mà thôi, chắc chắn không có nhiều tiền lắm.

Nhưng là đứa trẻ không có nghĩa là không có tiền, rất nhiều cha mẹ đều ra ngoài làm việc, tiền kiếm được đều gửi đến trường cho đứa bé dùng, không nhiều cũng không ít, hơn nữa đứa bé đại biểu dễ lừa gạt nhất.

Chân muỗi cũng có thịt, có thể lừa gạt được một người thì cứ lừa.

- Vị tiểu khách quan này, muốn mua thứ gì, chỗ của tôi cái gì cũng có từ đời Ân đến tương lai, cậu thấy tập tranh dưới tay cậu không, xuân # cung # đồ triều Đường, tuyệt đối là hàng thật, bảo đảm cậu xem xong đêm không thể say giấc, nếu cậu muốn tôi còn có thể đưa cho cậu gốm sứ phối ngẫu xuân # cung người thật, tuy không phải là đồ thật, nhưng hình ảnh rất chân thật.

Tôn Hữu Tài nhìn trái nhìn phải, lấy ra mấy cái gốm sứ phối ngẫu nam nữ giao hợp, đắc ý nói.

Ông ta thấy không ít học sinh bằng tuổi Mạc Phàm chuyên tới đây mua những thứ này, xuân # cung, tập tranh, gốm sứ phối ngẫu vân vân, lấy về làm gì không cần nói cũng biết, ha ha.

Mạc Phàm không để ý đến Tôn Hữu Tài chào hàng, lập tức cầm lấy một bộ châm chế từ xương cốt, kích thước dài ngắn không đều, nhưng đầy đủ hoàn chỉnh.

- Tiểu khách quan, chắc chắn cậu là người nhà thế gia y được, đúng là phân biệt được hàng tốt xấu, bộ cốt châm này từng được Dược Vương Tôn Tư Mạc dùng, là tôi hao hết thiên tân vạn khổ mua từ 38 đại truyền nhân ở phủ Dược Vương, dùng để châm cứu hiệu quả chỉ ít gấp 3 lần châm bình thường, nếu cậu muốn thì lấy 5000 tệ, tôi tuyệt đối không kiếm lời từ chỗ cậu, gần như là tặng không rồi.

Tôn Hữu Tài nói rõ ràng hợp lý.

- Cốt châm Dược Vương từng dùng có thể bảo tồn đến bây giờ, vậy châm đó thật sự không thể chỉ 5000 được, nhưng trên cốt châm của ông có chữ made in là sao đây?

Mạc Phàm chỉ một dấu hiệu trên cốt châm thô ráp hỏi.

Nhất thời gương mặt già nua của Tôn Hữu Tài đỏ lên, giống như bị đứa bé tát hai cái.

Ngàn xuyên vạn xuyên vượt đuôi không xuyên, lần này xuyên qua, còn bị một học sinh chọc thủng.

- Là tôi nhìn nhầm, bộ của Dược Vương tôi không có mang đến, bộ này là bộ làm mô phỏng, nếu cậu cần thì lấy 100 tệ, tôi lại tặng cậu một bộ châm phổ Thái Ất Thần Châm, thế nào, đảm bảo cậu mua không chịu thiệt, mua không bị lừa.

- Châm phổ Thái Ất Thần Châm thì không cần, tôi lấy hai cái vòng tay này 20 tệ.

Mạc Phàm chỉ hai cái vòng tay màu nâu bên cạnh cốt châm nói.

- Tiểu khách quan, làm gì có người nào mặc cả như vậy, 80, cậu lập tức lấy đi, tôi đưa cho cậu ba cái vòng.

- 20, không bán thì thôi, tôi lập tức rời đi.

Nói xong Mạc Phàm xoay người muốn rời đi.

- Tiểu khách quan, từ sáng sớm đến giờ tôi chưa có mở hàng, trái lại cậu còn câu thêm giờ cho tôi, làm tôi không được ăn bữa sáng.

Tôn Hữu Tài đáng thương tội nghiệp nói.

- 30, vậy cái hộp kia tôi cũng lấy.

Mạc Phàm nghĩ một lát, chỉ vào một cái hộp mới nói.

- Được rồi, tôi cộng tất vào là 50, tiện nghi cho cậu, ai bảo tôi ăn nói vụng về, sẽ không mặc cả.

Tôn Hữu Tài bất đắc dĩ nói.

Mạc Phàm cười không cho là đúng, lấy ví tiền của hắn ra, bên trong chỉ có 500 tệ.

Tôn Hữu Tài nhìn thấy ví tiền của Mạc Phàm, hai mắt sáng lên.

Nhìn không ra tên này ăn mặc bình thường, trái lại ví tiền rất dày.

500 tệ là thu nhập mấy ngày bình thường của ông ta rồi.

- Tiểu khách quan, có muốn mua thứ khác không, tôi sẽ giảm giá cho cậu.

Tôn Hữu Tài nhiệt tình hỏi.

- Không cần.

Mạc Phàm cầm lấy đồ, đi ra khỏi chợ đồ cổ.

Tôn Hữu Tài nhìn hướng Mạc Phàm rời đi, nói với người bên cạnh một tiếng, bảo người ta giúp mình trông quầy hàng.

Ông ta gọi điện thoại, liền đi về phía Mạc Phàm vừa đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nặng ra tay cũng không tệ

Mạc Phàm còn chưa đi được bao xa, bỗng nhiên dừng bước lại, nhú mày, khóe miệng khẽ cong lên, cười lắc đầu.

Hắn nhìn lướt qua xung quanh, nhìn thấy ngõ nhỏ ở phía trước, trực tiếp đi vào.

Mạc Phàm mới rẽ vào không bao lâu, Tôn Hữu Tài mang theo ba đại hán xuất hiện ở đầu hẻm, thấy Mạc Phàm đi vào trong ngõ nhỏ, không khỏi nở nụ cười.

- Tên nhóc này đi vào ngõ cụt, đúng là trời giúp chúng ta mà.

Bốn người không che che giấu giấu nữa, cũng chui vào trong ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ thâm sâu, Mạc Phàm đi đến đầu thì dừng lại.

- Bốn người đi theo tôi là có ý gì?

Bốn người thấy Mạc Phàm phát hiện, cũng không kinh hoảng, trái lại lộ ra tươi cười đắc ý.

- Mày trộm đồ của ông đây, mày nói xem là làm gì?

Tôn Hữu Tài cười mỉa nói.

Lông mày Mạc Phàm nhú lại, quay người nhìn bọn họ.

- Tôi trộm đồ của ông, ông có chứng cứ gì không?

- Đồ trên tay mày là chứng cứ, còn cần chứng cứ gì khác sao?

Tôn Hữu Tài nhìn chằm chằm mấy món đồ trên tay Mạc Phàm nói.

- Tôi đã trả tiền những món đồ này rồi.

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

- Ai có thể chứng minh mày đã trả tiền những món đồ này rồi, tao nhớ rõ mày thừa dịp tao không chú ý, không chỉ lấy đi mấy món đồ còn trộm tiền của tao nữa, đồ thì lấy tổng cộng ba món, tổng tiền là 450 tệ.

Tôn Hữu Tài tính toán rồi nói.

Mạc Phàm cười lạnh lùng, chủ cửa hàng này đúng là đủ xấu xa, không chỉ vu oan hắn trộm đồ, ngay cả tiền bạc trên người hắn cũng biến thành trộm

được.

Đúng là buồn cười.

Hắn sớm đã biết bên trong chợ đồ cổ rất bẩn thỉu, nhưng hắn không ngờ mình sẽ gặp phải loại chuyện này.

Chỉ là nghĩ lại thấy cũng bình thường, bất luận là tuổi tác hay thân thể, hắn đều có vẻ phù hợp với đặc thù dê béo, rất dễ bị hớ.

- Ông đây là muốn cản đường cướp bóc sao?

Trong mắt Mạc Phàm lóe lên ánh sáng lạnh, lạnh nhạt hỏi.

- Mày đã cho là cướp bóc, vậy thì là cướp bóc đi, nhưng chỉ cần mày giao tiền trên người và ba món đồ kia ra, chúng tao sẽ không đưa mày đến cục cảnh sát, cũng sẽ không tố cáo mày trộm đồ, chỉ cần sau này mày đừng làm loại chuyện ngu ngốc này là được rồi.

Tôn Hữu Tài cười âm hiểm nói, trên mặt nồng đậm vẻ đắc ý.

Há miệng ngậm miệng đều là Mạc Phàm trộm thứ gì đó của ông ta, chứ không nói đồ là của Mạc Phàm.

- Nếu tôi không đưa thì sao?

- Không đưa à?

Trong mắt Tôn Hữu Tài lộ ra vài phần tàn nhẫn.

- Nhóc con, đừng có mà rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, mày không hỏi thăm tình hình gần đây một chút, có ai đưa ít tiền như vậy mà cầm được đồ của ông đây chưa.

- Vậy sao, ngại quá, hôm nay tôi sẽ lấy được, có bản lĩnh ông lấy về đi.

Mạc Phàm vươn tay, đưa ba món đồ tới.

Tôn Hữu Tài sùng sốt, sau đó bật cười, ba người khác cũng nở nụ cười theo.

Có phải tên nhóc này bị dọa ngốc luôn rồi không, vậy mà nói chuyện với Tôn Hữu Tài như vậy.

Tôn Hữu Tài là du côn lưu manh ở đây, có rất ít người trêu chọc ông ta.

Chủ cửa hàng khác bị Tôn Hữu Tài bắt nạt chỉ có thể nhịn, nếu không thì đừng nghĩ đến chuyện lẫn lộn ở chợ đồ cổ, tới bị hớ cũng chỉ có thể cam chịu, nếu không sẽ bị chỉnh một trận.

- Ôi, chẳng lẽ hôm nay ông đây đụng vào gốc rễ cứng, tao thật sự hơi sợ đó, lão Ngũ, cậu lên và mặt nó mấy cái, cho nó biết ông đây là ai?

Tôn Hữu Tài cười mỉa nói.

- Dạ.

Một hán tử cao lớn vạm vỡ tiến về phía trước một bước, nhìn Mạc Phàm với vẻ khinh miệt, học sinh giống như Mạc Phàm, anh ta đánh mấy cái cũng không có vấn đề.

- Nhóc con, sao mày phải khổ vậy chứ, vì cái miệng mà bị đánh một trận, thật sự đáng sao, không bằng ngoan ngoãn giao đồ ra đây, lại nói xin lỗi Tài ca, chuyện gì cũng không có, mày có thể rút đi rồi.

Mạc Phàm không kiên nhẫn nói:

- Có bản lĩnh thì đến lấy, không có thì bớt nói linh tinh đi.

- Nhóc con, mày đúng là không biết điều, xem ông đây có đánh chết mày hay không.

Lão Ngũ tức giận giơ tay định tát vào mặt Mạc Phàm.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi nhếch lên, cười lắc đầu, không đợi tay lão Ngũ chạm vào mặt hắn, hắn nhanh chóng ra tay, như tia chớp phát sau đến trước.

“Bốp bốp!”

Hai tiếng tát thanh thúy vang lên, thân hình khổng lồ của lão Ngũ đập vào vách tường trong ngõ nhỏ, phun ra máu và ba cái răng.

Đám người Tôn Hữu Tài sùng sốt, nhìn chằm chằm Mạc Phàm với vẻ khó mà tin.

Đây là tình huống gì thế?

Lão Ngũ cao 185, nặng 100, nhìn tràn đầy sức mạnh, đến người trưởng thành bình thường gặp phải cũng sợ hãi, một mình đánh hai người đều không có bất luận vấn đề gì, lại bị một học sinh trung học tát hai cái đập vào tường.

- Lão Ngũ, cậu bị sao vậy, có phải mới đứng dậy khỏi người mỹ nữ hay không, ngay cả học sinh trung học mà không đối phó được, đúng là phế vật.

Tôn Hữu Tài mắng.

- Hai người các cậu lên đi, lấy đồ và tiền về, chúng ta đi ăn thịt dê nhúng.

Hai người còn lại cười lạnh lùng, không chút do dự xông về phía Mạc Phàm.

Mạc Phàm nheo mắt lại, nắm lấy lão Ngũ, thoải mái nâng lão Ngũ lên như nâng một con gà.

Nâng người lão Ngũ lên, đánh mạnh vào hai người kia.

‘Rầm’ một tiếng, cả ba người đều ngã lên trên đất, không ngừng rên rỉ, mãi mà không đứng dậy được.

Còn lại Tôn Hữu Tài há to miệng, vừa rồi còn có khả năng là trùng hợp, nhưng trong chớp mắt ba đại hán cao lớn bị tên nhóc này đánh bại, vậy thì không phải là trùng hợp đơn giản như vậy.

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, ông ta thật sự gặp phải gốc rạ cứng rồi.

Nghĩ như vậy, ông ta di chuyển hai chân như nhũn ra, lạng lẽ đi ra ngoài.

Mạc Phàm hài lòng liếc nhìn ba người trên đất, cười lạnh lùng.

Kiếp trước hắn không hiểu vì sao tu sĩ lại phải đánh nhau, cho nên rất ít khi ra tay với người khác, không ngờ ra tay chính cần bả lại sảng khoái đến vậy.

- Nặng ra tay cũng không tệ!

- Ông muốn chạy đi đâu, không muốn đồ và tiền nữa sao?

Mạc Phàm nhìn chằm chằm Tôn Hữu Tài chuẩn bị chạy trốn nói.

Thân hình Tôn Hữu Tài như bị giữ chặt, giống như bị điện giật, vội vàng dừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác cười nịnh nọt:

- Tôi vừa mới nghĩ ra, hình như cậu đã trả tiền rồi, tiền của tôi đều ở chỗ tôi, cũng không có bị mất.

- Ông nói mất là mất, ông nói không mất thì không mất sao, đâu có chuyện đơn giản như vậy.

Mạc Phàm cười mỉa nói.

- Vị tiểu ca này tha mạng, tôi cũng chỉ vì kiếm miếng cơm, đã một tuần rồi tôi còn chưa mở hàng, trong nhà có mẹ già 80 tuổi với con nhỏ hai tuổi gào khóc đòi ăn, thật sự là không có biện pháp.

Sắc mặt Tôn Hữu Tài thay đổi, đáng thương tội nghiệp cầu xin.

Trong mắt Mạc Phàm lóe lên ánh sáng lạnh, không nhúc nhích chút nào.

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn dùng câu lỗi thời như vậy.

May mắn hôm nay là hắn, nếu là học sinh trung học bình thường, khó tránh khỏi bị người này cướp mất tiền, chắc chắn không thể thiếu bị đánh một trận, giết người cũng không phải là không có khả năng, thương hại người như vậy là tự mình hại mình.

- Ông đã có mẹ già 80 tuổi và con nhỏ 2 tuổi, còn một tuần chưa mở hàng, sao vừa rồi ông còn muốn ăn thịt dê nhúng?

Mạc Phàm hỏi.

- Chuyện này, chuyện này...

Con mắt Tôn Hữu Tài không ngừng chuyển động, ấp úng một lúc lâu mà không nói nên lời.

- Nếu không tìm được lý do, vậy thì cũng giống như mấy người kia đi.

Mạc Phàm bước đến trước người Tôn Hữu Tài, một quyền đánh vào người ông ta.

Cả người Tôn Hữu Tài lập tức cong thành con tôm, sắc mặt ửng hồng, cảm thấy đau đớn giống như bị xe đụng vào.

Ông ta thấy Mạc Phàm nhắc chân đá qua, con mắt vội vàng đảo một cái.

- Đợi một chút, đừng đánh tôi, trong nhà tôi còn có một món đồ gia truyền, chỉ cần cậu không đánh tôi, tôi bằng lòng tặng cậu đồ gia truyền.

- Đồ gia truyền sao?

Lông mày Mạc Phàm nhíu lại, đồ trên sạp hàng của tên này cũng không tệ, đồ hán vừa mới mua được, ba món thì có hai món không tệ lắm, nói không chừng đồ gia truyền này sẽ làm hán kinh ngạc vui mừng.

- Đồ gia truyền gì?

- Là một cái la bàn, đã có lịch sử ngàn năm.

Tôn Hữu Tài hoảng sợ nói.

Quả thật trong nhà ông ta có cái la bàn, nhưng không biết tên nhóc này còn mạng tới lấy không.

- Được, giữa trưa ngày mai tôi tới nơi này, nếu không thấy la bàn, ông biết hậu quả rồi đó.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi cong lên, không cho là đúng nói.

- Cảm ơn tiểu ca, giữa trưa ngày mai gặp, tôi nhất định sẽ mang đến cho cậu, nhất định.

Tôn Hữu Tài vội vàng gạt đầu, trong mắt lóe qua tàn nhẫn.

Mạc Phàm cười nhạt, buông Tôn Hữu Tài ra, xoay người rời khỏi ngõ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Khiêu khích

Mới ra khỏi chợ đồ cổ, di động liền vang lên, lại là Trương Siêu gọi đến.

Mạc Phàm do dự nhưng vẫn nghe máy.

- Tiểu Phàm, em ở đâu thế?

Trương Siêu cười mỉa nói.

- Gần chợ đồ cổ.

Mạc Phàm nói.

- Sao em lại ở chỗ đó, không phải em đến chợ đồ cổ mua quà sinh nhật cho chị họ em đấy chứ?

Khóe mắt Trương Siêu nhếch lên, thiếu chút nữa là bật cười.

Anh ta từng đến chợ đồ cổ với cha rồi, bên trong còn có phòng đấu giá, bán đấu giá định kỳ một số trân bảo.

Quả thật bên trong có một số bảo bối, nhưng khó phân biệt thật giả, cho dù mèo mù vớ phải chuột chết lấy được trân phẩm, cũng đừng hòng mà lấy ra được.

Dù sao một nơi như chợ đồ cổ, hạng người nào cũng có, chặn đường cướp bóc, ép mua ép bán phổ biến như xe bus.

Tên nhóc này đi đến nơi đó, không bị lừa gạt chỉ còn lại quần lót chắc chắn không ra được.

Nói không chừng bây giờ đã biến thành đầu heo.

- Ừm.

Mạc Phàm gật đầu.

- Bây giờ em vẫn khỏe chứ?

Trương Siêu cố nén cười hỏi.

- Tôi đã đi ra rồi, đang chuẩn bị đến nơi mở tiệc, có chuyện gì sao?

Mạc Phàm cười nhạt hỏi.

Trương Siêu nhú mày, vậy mà tên nhóc này hoàn hảo không tổn hao gì rồi khỏi chợ đồ cổ, chuyện này không khoa học?

- Không có gì, em đi ra là tốt rồi, bữa tiệc đã bắt đầu, chị họ em bảo anh giục em, đúng rồi, có cần anh lái xe BMW nhà anh đi đón em không, nơi đó vẫn cách nơi này khá xa.

Trương Siêu giả mù sa mưa, còn không quên khoe xe sang nhà anh ta.

- Không cần, tôi tự mình gọi xe được.

Mạc Phàm dứt khoát từ chối, căn bản không thèm để ý.

BMW gì chứ, đều là đồ bỏ đi ở trong mắt hắn.

Đội hắn lên được Trúc Cơ, có thể dùng pháp khí gió điều khiển mà đi, những phương tiện thay đi bộ này đều kém xa.

- Vậy cũng được, lát nữa gặp.

Trương Siêu cười nói rồi tắt điện thoại.

- Gọi điện thoại cho ai thế, tiểu mỹ nữ kia sao?

Mỹ nữ mặc hàng hiệu thoải mái, đội mũ lưỡi trai ngồi bên cạnh Trương Siêu buồn bực nói.

Dáng người cô ta cao gầy, có lẽ có lốm không giống học sinh trung học.

Cô ta là thanh mai trúc mã của Trương Siêu, tên là Tống Uyển Nhi.

Tuy bạn gái của Trương Siêu là Lý Thi Vũ, nhưng quan hệ của hai người vẫn ái muội không rõ.

- Đừng nói nữa, là em họ Thi Vũ, mới từ nông thôn đến, không biết Thi Vũ phát bệnh thần kinh gì, tốt với cậu ta còn hơn cả anh.

Về mặt Trương Siêu đây ghen tị.

- Là em họ Thi Vũ nói muốn giới thiệu cho em sao?

Tống Uyển Nhi tò mò hỏi.

Vừa rồi khi cô ta nói chuyện với Lý Thi Vũ, Lý Thi Vũ nói cô ấy là có em họ mới tới thành phố Đông Hải, muốn giới thiệu cho cô ta làm quen.

- Cô ấy giới thiệu tên hai lúa kia cho em sao?

Trương Siêu trừng lớn mắt, kinh ngạc nói, ghen tuông trên mặt càng nồng đậm.

- Ghen sao?

Tống Uyển Nhi mỉa mai như tợ, đùa giỡn Trương Siêu.

- Một tên hai lúa cũng xứng để anh ghen à, em quá coi trọng cậu ta rồi.

Trương Siêu hơi tức giận nói.

- Muốn em đùa giỡn anh ta một chút hay không, một tên hai lúa không có thứ gì, cũng dám cướp đoạt phụ nữ với Trương thiếu của chúng ta, phải cho anh ta biết trời cao đất rộng.

Tống Uyển Nhi cười mỉa nói.

Lông mày Trương Siêu nhếch lên, giả mù sa mưa nói:

- Như vậy không được tốt lắm đâu, dù sao cậu ta cũng là em họ Thi Vũ, vừa tới thành phố Đông Hải, không nơi nương tựa, cũng rất đáng thương.

- Yên tâm đi, chỉ đùa một chút mà thôi, để anh ta cách xa Thi Vũ và em một chút, sẽ không quá phận, dù sao em cũng là bạn của Thi Vũ mà.

Tổng Uyển Nhi giả nhân giả nghĩa nói.

Cô ta cũng không muốn yêu đương với tên hai lúa, muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, còn không có bối cảnh gì, chắc chắn cũng không đẹp trai.

- Vậy thì được, lát nữa sẽ nhìn em đó, nhớ đừng quá phận.

Lúc này Trương Siêu mới đồng ý, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, vô cùng hưng phấn.

- Em tự biết chừng mực.

Hai người lại dây dưa một lát, mới quay về bữa tiệc.

...

Một tiếng sau, Mạc Phàm được một nhân viên phục vụ dẫn dắt đến nơi làm tiệc, sảnh số hai KTV Hoàng Gia Cửu Hào.

Đại sảnh xa hoa trải qua bố trí tinh xảo, nhìn càng thêm tráng lệ hơn.

Rất nhiều nam nữ tuổi không khác Mạc Phàm mấy, mặc quần áo hàng hiệu, uống đồ uống, ăn tiệc đứng tinh xảo, vừa nói vừa cười ở bên trong.

Còn có mấy người vây quanh dụng cụ hát, khoe khoang yết hầu, vô cùng náo nhiệt.

Kiếp trước khi hân tới nơi này, giống như Già Lư đến thăm đại quan viên, nhìn hoa cả mắt.

Lần này hân chỉ nhìn lướt qua đại sảnh, ánh mắt liền nhìn về phía chị họ.

Hôm nay chị họ mặc một chiếc váy màu trắng, đội vương miện trên đầu, trên mặt trang điểm nhẹ.

Tuy nơi này có không ít mỹ nữ, nhưng Lý Thi Vũ đứng ở bên trong giống như công chúa, vô cùng chói mắt.

- Chị họ, sinh nhật vui vẻ.

Mạc Phàm cười nhẹ đi qua, lấy ra quà đã chuẩn bị.

Lý Thi Vũ nhìn thấy Mạc Phàm và quà, tươi cười như hoa, cao hứng giống như ăn kẹo đường, vội vàng nhận lấy cái hộp trong tay Mạc Phàm, lại làm bộ tức giận ấn trán Mạc Phàm một cái.

- Lần này chị nhận, lần sau không được dùng tiền bầy bạ nữa, tiền giữ lại mua đồ cho bạn gái mình, có biết không, trong lòng có chị họ là được rồi.

Mạc Phàm cảm thấy ấm áp trong lòng, cười nói:

- Chị họ và bạn gái đều phải có quà.

Lần này chỉ là bắt đầu, lần sau hân nhất định sẽ tặng quà tốt hơn cho chị họ.

- Đợi em có bạn gái, sẽ không nói như vậy nữa.

Lý Thi Vũ nói đùa.

Hai chị em đang nói chuyện vui vẻ, một giọng nói chen vào.

- Thi Vũ, đây là em họ cậu sao?

Tổng Uyển Nhi đứng bên cạnh liếc mắt đánh giá Mạc Phàm từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Nhà cô ta và Trương Siêu giống nhau, đều làm về bất động sản, trong nhà không phải có tiền bình thường.

Quần áo trên người cô ta đều là mới nhất năm nay của hãng Channel, túi là bản số lượng có hạn của LV, cả người cộng lại cũng phải mười mấy vạn, đây là còn chưa tính vòng tay, vòng cổ, nhẫn mà cô ta đeo, nếu cộng thêm những thứ này phải đến 30 vạn.

Tên nhóc này áy à, không tìm ra được một món hàng hiệu trên người, chỉ sợ còn chưa đến 300 tệ, thậm chí còn không bằng nhân viên phục vụ trong khách sạn.

Lý Thi Vũ thấy Tống Uyển Nhi chủ động mở miệng, hơi vui vẻ, vội vàng Mạc Phàm lên trước người Tống Uyển Nhi.

- Uyển Nhi, mình giới thiệu cho cậu, đây là em họ mình, Mạc Phàm.

- Tôi tên là Tống Uyển Nhi, anh tặng quà gì cho Thi Vũ thế, tôi nhớ Siêu ca tặng chị họ anh một cái túi LV, anh làm em họ, cho dù không được như Siêu ca, cũng phải không khác mấy.

Tống Uyển Nhi nhìn lướt qua cái hộp trong tay Lý Thi Vũ, làm như nói đùa cười nói.

Một cái hộp rách nát, còn chưa đến 10 tệ, chắc chắn bên trong cũng không phải thứ gì tốt.

- Tặng quà gì cũng không quan trọng, có lòng là được.

Lý Thi Vũ vội vàng cười giảng hòa.

Cô ấy biết Mạc Phàm chắc chắn không bằng được Trương Siêu, nhưng cho dù tặng một cục đá, cô ấy cũng sẽ rất thích.

- Thi Vũ, cậu không thể bắt công như vậy, đối với bạn trai thì yêu cầu cao, đối với em họ lại thoải mái, đừng quên mình là thanh mai trúc mã của Trương Siêu đó, cậu cũng không thể bắt nạt Trương Siêu nhà mình.

Tống Uyển Nhi cười nói.

- Uyển Nhi, em nói gì thế, sao Thi Vũ có thể bắt nạt anh, em cho rằng ai cũng giống như em, cả ngày bắt nạt người khác à.

Trương Siêu lắc lắc ly rượu vang, đi tới nói.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Tống Uyển Nhi và Trương Siêu một cái, kiếp trước hẳn cũng quen Tống Uyển Nhi, là bạn gái chị họ giới thiệu cho hẳn.

Tống Uyển Nhi phát dục sớm, ăn mặc lại thời thượng, nhà lại có tiền, lúc ấy hẳn liếc trúng Tống Uyển Nhi.

Sau này hẳn mới biết được, Tống Uyển Nhi chỉ đùa giỡn hẳn như con khỉ, sau lưng đây dưa không rõ với Trương Siêu.

Sau khi Trương Siêu và chị họ kết hôn, tiểu tam mang về nhà là Tống Uyển Nhi.

- Bên trong là một cái vòng tay.

Về mặt Mạc Phàm không đổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gỗ trầm hương

- Vòng tay sao? Là ngọc Dương Chi hay là Hải Hoàng cực phẩm, cho chúng mình mở mang tầm mắt đi, Thi Vũ?

Tống Uyển Nhi năn nỉ, khóe mắt nhếch lên hiện lên chút giao hoạt.

Cô ta nói hai loại, đều là hai loại vòng tay cực phẩm, bất luận loại nào nếu không có trăm vạn sẽ không mua được.

- Buổi tối quay về mình sẽ cho cậu xem.

Lý Thi Vũ dịu dàng nói.

- Quà tặng mở ra luôn mới có ý nghĩa, cậu xem người nước ngoài đều mở quà ngay mà.

Tống Uyển Nhi nói.

- Uyển Nhi, đừng âm ỉ nữa, Tiểu Phàm có thể tới là không tệ rồi, không mua quà cũng không sao.

Trương Siêu ở một bên giả làm người tốt.

Lý Thi Vũ nhìn Mạc Phàm, trên mặt lộ ra lúng túng.

Mạc Phàm thấy hai người kẻ tung người hứng, không khỏi cảm thấy buồn nôn, vô cùng rõ ràng hai người này đã bàn bạc trước, nhưng nhìn chị họ khó xử, hẳn không khỏi nhũn mảy.

- Chị họ, cho cô ta xem đi, cũng không có gì.

- Cậu xem, Tiểu Phàm đều đã đồng ý rồi, nhìn xem một chút có sao đâu?

Tổng Uyển Nhi tận dụng mọi thứ.

Cô ta chỉ mong sao lập tức mở quà ra, nếu tên hai lúa tự rước lấy nhục, tất nhiên cô ta sẽ không bỏ qua.

- Thi Vũ, em để cho cô ấy xem đi, Uyển Nhi cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt chính là tính tình nóng vội, nếu bây giờ em không mở cho cô ấy xem, cô ấy sẽ quán lấy em cả tối đó, dù sao Tiểu Phàm cũng không ngại, em cũng không để ý em họ đưa em cái gì, đúng không?

Trương Siêu nói một cách rõ ràng mạch lạc, đôi mắt rất bé lại liếc nhìn Mạc Phàm một cái.

- Được rồi.

Lý Thi Vũ đành phải mở cái hộp Mạc Phàm đưa cho cô ra, lộ ra một cái vòng màu vàng đất ở bên trong.

Nhìn không tương xứng nhau lắm, nhưng vừa mới mở hộp ra, nhất thời có mùi thơm xông vào mũi.

- Thơm quá... Tiểu Phàm, đây là gỗ gì thế?

Hai mắt Lý Thi Vũ tỏa sáng, vội vàng để sát vào mũi ngửi, tinh thần chấn động, bộ dạng vô cùng thích nó.

- Gỗ trầm hương, đeo trên tay có thể thanh thần lưu thông khí huyết, khỏi ho tiêu đờm, ẩm dạ dày ôn tỳ, thông khí giảm đau nhức, có rất nhiều chỗ tốt với thân thể, còn tốt hơn ngọc thạch bình thường nhiều, chị họ, chị nhớ đeo thường xuyên nhé.

Mạc Phàm giải thích.

Hắn dạo quanh chợ đồ cổ một vòng, mới tìm được món không tệ ở quầy hàng kia.

Nguyên liệu gỗ trầm hương, không chỉ là hương liệu cực phẩm, cũng là thuốc Đông y thượng đẳng, trăm năm mới có thể dài ra một đoạn, tuy nhìn có vẻ khó coi một chút, nhưng vô cùng trân quý.

Nếu mang đến phòng đấu giá, giá cả có thể từ 100 đến 200 vạn.

- Gỗ trầm hương, không phải chứ, tôi nhớ gỗ trầm hương rất đắt tiền, bây giờ rất hiếm thấy ở trên thị trường, vòng tay gỗ này phải hơn 100 vạn, cho dù mua hơn 100 vạn, cũng có khả năng là giả, anh mua ở đâu đấy, không phải mua mười tệ ở chợ đồ cổ đấy chứ?

Tổng Uyển Nhi cười hỏi.

Sao cô ta có thể không biết gỗ trầm hương, còn quý hơn ngọc Dương Chi và Hải Hoàng.

- Đúng là ở chợ đồ cổ.

Mạc Phàm không thêm quan tâm nói.

- Thực sự bị tôi đoán trúng rồi.

Khóe miệng Tổng Uyển Nhi hơi cong lên, lộ ra một chút đắc ý.

- Thi Vũ, đồ ở chợ đồ cổ không có mấy cái là thật, tốt nhất là cậu đừng đeo, trên đó không phải là hương liệu gì, chỉ là một loại sơn bôi lên, thành phần chủ yếu là foodmandhit, ngửi vào sẽ bị ung thư đó.

- Không phải chứ?

Lý Thi Vũ không tin.

Cô cũng từng thấy vòng tay Tổng Uyển Nhi nói mượn người khác, nhưng hương vị hai vòng tay khác nhau, vòng tay trong tay cô vô cùng tự nhiên, không gay mũi giống như loại giả kia.

- Không tin mình bảo Lưu Xông xem cho cậu, nhà anh ấy buôn bán đồ cổ, thứ này là thật hay giả liếc mắt một cái là nhìn ra được.

- Đừng đi, Uyển Nhi.

Lý Thi Vũ vội vàng nói.

Một lát sau Tống Uyển Nhi kéo một nam sinh hào hoa phong nhã tới, trên mũi còn có một cái kính mắt, có phong độ của người trí thức.

- Xong ca, anh xem vòng tay này có phải là gỗ trầm hương hay không?

Tống Uyển Nhi chỉ vòng tay trên tay Lý Thi Vũ nói.

Lưu Xong nâng kính lên, nhìn lướt qua.

- Mua ở chợ đồ cổ sao?

- Sao anh biết.

Tống Uyển Nhi tò mò hỏi, đặc ý trong mắt càng đậm hơn.

- Nếu mua ở đó, trừ phi gặp vận cứt chó, nếu không đều là giả, tỷ lệ không khác thắng giải nhỏ xổ số.

Lưu Xong nói chắc chắn.

Khóe miệng Mạc Phàm cong lên, đối với người khác thì là thắng giải nhỏ xổ số, nhưng đối với hắn mà nói lại là giải thưởng lớn.

Hắn không có cái lại, dù sao cũng không phải tặng những người này.

Nếu tặng cho Tống Uyển Nhi, hắn rất vui lòng mua đồ giả.

- Tôi đã nói rồi mà, chắc chắn là giả, anh là em họ của Thi Vũ đó, vậy mà mua đồ giả mang đến tặng chị họ mình, cho dù anh không mua nổi túi LV, mua bó hoa tươi cũng được, mua đồ giả còn nói là gỗ trầm hương, anh lừa dối chúng tôi như vậy còn chưa tính, nếu lừa dối Thi Vũ, tôi không thể đồng ý.

Tống Uyển Nhi khinh bỉ nói, bộ dạng bảo vệ Lý Thi Vũ.

Trương Siêu ở bên cạnh đánh giá Mạc Phàm, biểu cảm vô cùng đặc ý.

Đấu với ông đây sao, không cần ông đây ra tay, cũng có thể làm cậu thương tích đầy mình.

- Uyển Nhi, cậu không thể nói Tiểu Phàm như vậy, Tiểu Phàm vừa đến thành phố Đông Hải, chắc chắn người khác nói với em ấy đây là gỗ trầm hương, em ấy mới nói vậy.

Lý Thi Vũ hơi bất mãn nói.

Đôi mắt Mạc Phàm hơi híp lại, lạnh lẽo hiện lên trong mắt.

Kiếp trước Tống Uyển Nhi là thủ phạm phá hoại hạnh phúc gia đình chị họ, lại còn đùa giỡn hắn trong lòng bàn tay.

Hắn vốn không có hảo cảm gì với Tống Uyển Nhi, không ngờ Tống Uyển Nhi tự tìm phiền phức.

- Yên tâm, vòng tay này còn thật hơn mặt của cô.

Mạc Phàm cười mỉa nói.

- Anh nói cái gì.

Tống Uyển Nhi mở to mắt, trong chớp mắt tính cách tiểu thư xuất hiện.

Tên hai lúa này dám nói mặt cô ta là giả, đúng là không biết sống chết.

- Được rồi, được rồi, mỗi người bớt nói một câu đi, Uyển Nhi em đúng thật là, vừa mới gặp mặt đã gây khó dễ cho Tiểu Phàm rồi, cũng không phải quả sinh nhật của em, em tức cái gì.

Trương Siêu thấy đã gần đạt được mục đích rồi, vội vàng khuyên bảo.

Tuy bộ nội y sexy mà anh ta chuẩn bị đã vô dụng, nhưng ra oai với tên nhóc này trước cũng được.

Dù sao thời gian còn rất dài, chậm rãi chơi đùa mới vui.

- Hừ.

Tống Uyển Nhi hung dữ trừng mắt nhìn Mạc Phàm một cái, xoay người bỏ đi, hãy đợi đấy.

- Hai chị em nói chuyện trước đi, anh đi khuyên nhủ cô ấy.

Trương Siêu cũng đuổi theo.

- Tiểu Phàm, tính cách Uyển Nhi là vậy, em đợi chị một lát, chị giới thiệu mỹ nữ khác cho em quen, em đừng để ý những lời mà cô ấy nói.

Lý Thi Vũ khuyên.

Mạc Phàm cười gật đầu, người duy nhất hấn đề ý ở đây là Lý Thi Vũ, còn những người khác, hấn căn bản không để ở trong lòng.

Một lát sau Lý Thi Vũ ôm vai một nữ sinh lạnh lùng xinh đẹp đi tới.

- Tiểu Phàm, đây là Lưu Phi Phi Lưu đại mỹ nữ, là hoa hậu giảng đường của trường chúng ta, tương lai sẽ là minh tinh, cũng là bạn thân của chị, em tiếp đón cô ấy giúp chị, chị đi có việc một lát.

Lý Thi Vũ kéo tay Lưu Phi Phi.

Nói xong cô chớp chớp mắt với Mạc Phàm, xoay người đi có việc.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Lưu Phi Phi một cái, hai mắt hơi sáng lên.

Tuổi tác không khác hấn lắm, mặc chiếc áo soni màu trắng, quần dài bảy phân, chân đi đôi hài thoải mái.

Trang phục rất đơn giản, nhưng gương mặt không ẩn khói lửa nhân gian, dáng người cao gầy, khí chất như hoa lan trên đỉnh núi.

Không biết còn tưởng rằng là nữ minh tinh nào đến.

Kiếp trước hấn cũng từng gặp Lưu Phi Phi, còn thi vào cùng trường đại học, đại học Đông Hải, hấn học khoa máy tính, Lưu Phi Phi học khoa điện ảnh.

Lưu Phi Phi nhìn có vẻ lạnh lùng, thực ra tính cách rất tốt, cho dù lên đại học vẫn là hoa hậu giảng đường của đại học Đông Hải, người theo đuổi cô xếp thành một hàng dài.

Khi học đại học bọn họ còn cùng ăn cơm, cùng đi xã đoàn, cũng vì Lưu Phi Phi hấn mới quen Tuyết Nhi, xem như trong bạn học ngoại trừ Bàn Tử ra thì chỉ có ấn tượng không tệ với cô.

Nhưng vì quá chói mắt, thường xuyên bị người ta xa lánh, lại từ chối dùng quy tắc ngầm, cuối cùng bị lan truyền tin xấu được ông chủ than đá bao nuôi.

Vào ngày sinh nhật 28 tuổi, cô được người ta phát hiện chết trong nhà, nghe nói chứng uất ức tái phát nên tự sát.

Xem như là trời ghen hồng nhan, hồng nhan bạc mệnh.

- Xin chào, tôi tên là Mạc Phàm, Mạc trong Mạc Sầu tiền lộ vô tri kỷ, Phàm trong nhất song u sắc xuất phàm trần.

Mạc Phàm vươn tay cười nói.

Lưu Phi Phi phát hiện ánh mắt Mạc Phàm thay đổi, lông mày khẽ nhíu, cũng cười vươn tay ra.

- Tôi tên là Lưu Phi Phi, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi không?

- Có thể là kiếp trước.

Mạc Phàm cười nói.

Mạc Phàm mới nói xong, một giọng nói chói tai truyền từ bên cạnh đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mỹ nữ bắt chuyện

- Tiểu Phàm, không nhìn ra công phu tán gái của anh cũng giỏi phết đấy, vừa bị tôi từ chối, nhanh như vậy đã tán Lưu đại mỹ nữ của chúng ta rồi.

Tổng Uyên Nhi cầm một ly rượu vang, lại đi tới.

Ôm eo thon của Luru Phi Phi, bộ dạng thân mật khăng khít, nhìn Mạc Phàm đầy khinh bỉ.

Mạc Phàm nhú mày, bị cô ta từ chối sao?

Hắn không có một chút cảm giác nào với Tổng Uyên Nhi, nếu có cảm giác thì chỉ là chán ghét.

- Tôi chỉ làm quen với Phi Phi, có vấn đề gì sao?

- Đương nhiên là có vấn đề, muốn làm quen với Luru đại mỹ nữ của chúng tôi đâu có đơn giản như vậy.

Tổng Uyên Nhi nhìn Luru Phi Phi, nhắc nhở:

- Phi Phi, cậu cẩn thận một chút, đừng để bề ngoài đơn thuần chất phác của anh ta lừa, vừa rồi anh ta đưa vòng tay giả cho Thi Vũ, còn nói là gỡ trầm hương giá trăm vạn, nói không chừng sẽ lừa cậu nói kiếp trước hai người là vợ chồng đó.

Mạc Phàm cười mỉa, người phụ nữ này đúng là thích đâm bị thóc, chọc bị gạo.

Kiếp trước hắn tặng chị họ bộ nội y sexy có phần diễn của người phụ nữ này, sau đó gặp phiền phức ở tiệc rượu, hắn thương tích đầy mình cũng do người phụ nữ này.

Nếu hắn không nhớ sai, sau khi Luru Phi Phi tốt nghiệp đại học cuộc sống luôn không tốt, một phần nguyên nhân cũng là vì Tổng Uyên Nhi.

- Mạc cô nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Không phải chứ?

Luru Phi Phi hơi nhú mày, bán tín bán nghi nhìn Mạc Phàm

Quả thật tướng mạo của Mạc Phàm không được coi là xuất chúng ở trong đám nam sinh, nhưng cô vẫn cảm thấy Mạc Phàm khác với những người khác.

Còn vì sao lại cảm thấy như vậy, cô cũng không thể lý giải, ít nhất sẽ không giống như Tổng Uyên Nhi nói.

- Hai ta học cùng lớp vài năm, cậu còn không tin mình à, mình là vì tốt cho cậu đó.

Tổng Uyên Nhi nhú mày nói.

Luôn mãi nghi ngờ trong đầu, không phải Luru Phi Phi nhìn trúng tên hai lúa này đây chứ, sao lại khách sáo với tên hai lúa này như vậy.

Phải biết rằng trong trường có không biết bao nhiêu người muốn theo đuổi Luru Phi Phi, đều bị Luru Phi Phi vô tình từ chối, đến nay còn chưa có ai thuận lợi đến gần như Mạc Phàm.

Tổng Uyên Nhi đã nói đến mức này, Luru Phi Phi không tranh cãi nữa.

- Mình biết.

- Quả nhiên là chị em tốt, đi, chúng ta đi uống rượu.

Tổng Uyên Nhi cười đắc ý, đồng thời còn liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái.

Một tên hai lúa muốn tán hoa hậu giảng đường, đâu có dễ như vậy, có tôi ở đây, đừng có nằm mơ!

Tán cũng chỉ có thể là Trương Siêu con nhà giàu như vậy mới được tán.

Tổng Uyên Nhi mới mang theo Luru Phi Phi rồi đi, Trương Siêu giả mù sa mưa bung ly rượu vang cùng vài người đi tới.

- Tiểu Phàm, sao em vẫn còn một mình, hay là anh bảo hai công chúa kia chơi cùng em nhé?

Trương Siêu chỉ hai mỹ nữ hát ở trên đài gần đó nói.

- Anh giữ lại cho mình mà chơi.

Mạc Phàm thần nhiên nói.

Tươi cười trên mặt Trương Siêu cứng đờ, nhú mày, thâm mắng vài câu.

Hai công chúa này đến đây là để đốt cháy bầu không khí bữa tiệc, chất lượng cũng không tệ, cho dù không phải là những cái tên đứng đầu bảng nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Lễ phục dạ hội một đen một trắng, phía trên lộ ra một vùng lớn tuyết trắng, phía dưới gần chỉ có thể che khuất mờ, hai cái đuôi tuyết trắng còn mặc tất chân, mỹ nữ như vậy nói một đêm không hai ngàn tệ cũng không ngoa.

Nếu không phải Lý Thi Vũ ở đây, chính anh ta sẽ không khách sáo, vậy mà tên nhóc này còn chê.

- Siêu ca, tên nhóc này là ai thế, không biết điều như vậy.

Bên cạnh Trương Siêu, Tôn Dương bất mãn nói.

Trương Siêu ra vẻ rộng lượng vẫy vẫy tay:

- Thôi, là em họ Thi Vũ, mới từ thị trấn đến, có thể là sợ người lạ?

Tôn Dương liếc mắt nhìn Mạc Phàm với vẻ khinh bỉ, từ nhỏ anh ta đã sinh ra ở nội thành, anh ta tự cảm thấy mình cao hơn Mạc Phàm một cái đầu.

- Hóa ra là tên hai lúa, trách không được cho mặt mũi mà lên mặt.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn anh ta một cái, để ly cocktail trong tay xuống.

- Tôi đúng là từ nông thôn đến, nhưng có bản lĩnh thì anh lặp lại lời vừa nói thử xem?

Kiếp trước hẳn mới từ nông thôn đến, nhìn người thành phố ăn mặc xa hoa, cảm thấy có chút tự ti nhất gan.

Nhưng trọng sinh quay về hẳn đã khác, một đời làm tiên, ở trong mắt hắn, những người này không khác gì con kiến.

Dám sỉ nhục hắn, nhất định phải trả cái giá thật đắt.

Trương Siêu và Tống Uyển Nhi nhìn nhau cười, Tôn Dương ở đội thể dục của trường, phó đội trưởng đội bóng rổ, bình thường có mấy ai đánh được anh ta, xảy ra chuyện, tất cả đội bóng rổ đều xông lên đánh, có rất ít người dám trêu chọc anh ta, lần này Mạc Phàm ném mùi đau khổ rồi.

- Tôn Dương, thôi, hôm nay là sinh nhật của Thi Vũ, nể mặt tôi, đừng chấp với cậu ấy lúc này.

Trương Siêu vội vàng khuyên.

Những lời này nói rất có tiêu chuẩn, lúc này không chấp, để sau này tính sổ sau.

Nếu Tôn Dương đánh Mạc Phàm ở trong bữa tiệc, chắc chắn Lý Thi Vũ sẽ không vui, sau này có cơ hội, chậm rãi chinh Mạc Phàm cũng không muộn.

Dù sao lúc này anh ta khuyên Tôn Dương, nếu Mạc Phàm dám ra tay trước, vậy anh ta cũng không có biện pháp.

- Nhóc con, coi như vận khí của cậu tốt, có anh rể tốt như vậy, nếu không hôm nay không ném cậu như quả bóng vào rổ, tôi sẽ không họ Tôn.

Tôn Dương liếc nhìn nói.

- Được rồi, nào, uống rượu thôi.

Trương Siêu bung ly rượu lên nói.

- Hừ, đợi đấy!

Tôn Dương hừ lạnh một tiếng, không nhìn Mạc Phàm nữa.

- Đợi đấy sao?

Lông mày Mạc Phàm nhíu lại, lập tức cười lạnh lùng, một con kiến cũng dám nói hắn đợi đấy sao.

- Như vậy đi, tôi đợi anh ở toilet.

Chị họ làm tiệc ở đây, làm dơ nơi này không tốt lắm.

Nói xong, Mạc Phàm liền ra khỏi ghế lô, đi ra ngoài đến toilet.

- Siêu ca, em vốn muốn nể mặt anh, nhưng lần này không thể trách em được, em đi một lát sẽ quay lại.

Tôn Dương ngẩng đầu, bất ngờ nói.

- Chuyện này...

Trương Siêu lộ ra vẻ khó xử, nhưng trong lòng đã nở hoa, trong phòng riêng thì do anh ta quản, nhưng bên ngoài Mạc Phàm bị chính như thế nào thì không phải là lỗi của anh ta, Hoàng Gia Cửu Hào này cũng không phải nhà bọn họ mở.

- Vậy cậu ra tay nhẹ chút, tốt nhất là không nhìn ra được, nếu không tôi không biết nói sao với Thi Vũ, cho dù cậu ta không biết đối nhân xử thế, cũng là em họ Thi Vũ.

- Em ra tay, anh cứ yên tâm.

Khóe miệng Tôn Dương cong lên, đi theo Mạc Phàm ra ngoài.

Anh ta cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra, thực ra Trương Siêu cũng thấy Mạc Phàm ngứa mắt.

Nói như vậy, chính Mạc Phàm càng không có vấn đề, không những xả được giận, còn có thể lấy lòng Trương Siêu, nhất cử lưỡng tiện.

Hai mắt anh ta lóe sáng, đi theo Mạc Phàm còn chưa tới toilet.

- Ôi, tiểu soái ca này, đêm nay có rảnh không, uống vài chén với chị nhé?

Một mỹ nữ thành thực mặc áo thấp ngực, trang điểm đậm, say khướt nhào vào người Mạc Phàm.

Đường cong đầy đặn, dáng người nóng bỏng, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nhất là đám học sinh đang ở độ tuổi tò mò với người khác phái, căn bản không có bao nhiêu sức chống cự với mỹ nữ gọi cảm.

Nhất thời Tôn Dương nhìn mà tròn trố mắt:

- Mẹ kiếp, chuyện tốt như vậy, sao không có phần của mình nhỉ?

Toàn thân mỹ nữ này đầy mùi rượu, vừa nhìn liền biết uống không ít.

Mạc Phàm nhú mày, lạnh nhạt nói:

- Cô tìm người khác đi, tôi còn có việc.

Mỹ nữ vốn hơi say, bị Mạc Phàm lạnh lùng từ chối, nhất thời tỉnh táo hơn chút, lông mày hơi nhíu lại.

Tuy cô ta không phải tên đứng đầu Hoàng Gia Cửu Hào, nhưng mị lực cũng không kém người đứng đầu bảng, ngay cả ông chủ tỉnh khác đều nhìn trúng cô ta, càng không cần phải nói nam sinh xử nam như Mạc Phàm.

Nếu đứa trẻ này mở một chai rượu rẻ nhất với cô ta, để cô ta kiểm thêm chút tiền trích phần trăm thì cô ta sẽ không làm gì Mạc Phàm, ai biết hấn từ chối hoàn toàn như vậy.

Mỹ nữ nhìn thấy bóng người đi từ toilet ra, đôi mắt đẹp khẽ đảo, nắm lấy tay Mạc Phàm đặt lên mông cô ta.

- Ông chủ Lỗ, đứa con nít này ăn đậu hủ của em.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Phiên phức

Tôn Dương vốn sững sốt, nhất thời hiểu ra, hóa ra là gái mời rượu.

Loại nơi như KTV thường xuyên có mỹ nữ say chuẩn choáng, mời người ta uống rượu.

Mời không đi, dù sao cũng là mỹ nữ, từ chối lời mời của mỹ nữ, rất đáng sợ.

Mời đi, một chai rượu đắt tiền hơn bên ngoài bao nhiêu, không bao mấy vạn tệ, đừng nghĩ đến chuyện mỹ nữ đến tay, muốn đến tay, nói không chừng còn xảy ra chuyện lấy sắc gạt người gì đó.

Vốn tưởng rằng Mạc Phàm gặp phải vận cút chó nhất được mỹ nữ, ai biết là gái mời rượu, còn là gái mời rượu phiền phức.

“Ha ha!”

Khóe miệng anh ta hơi cong lên, cười một lát, xoay người quay về ghế lô.

Căn bản không cần anh ta ra tay, tên nhóc này có phiền phức rồi.

Lông mày Mạc Phàm nhíu lại, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, trong tiệc sinh nhật của chị họ, hình như một nam sinh gặp phải gái mời rượu, tiền bạc trên người bị vài chén rượu lừa gạt hết, nhưng ngay cả tay còn chưa đụng đến.

Vị nam sinh này tát gái mời rượu một cái, ông chủ gái mời rượu tìm tới cửa, sau đó khiến tiệc sinh nhật chị họ buồn bực kết thúc trong không vui.

Hắn không có ấn tượng với mỹ nữ mời rượu kia lắm, dù sao cũng qua 500 năm rồi, không biết có phải mỹ nữ trước mặt hay không.

Nếu đúng là vậy, kiếp trước hủy tiệc sinh nhật của chị họ, vậy tính sổ luôn vào kiếp này đi.

Mỹ nữ há to miệng kêu lên, một người đầu trọc say khướt đi ra.

- Dám đụng vào cô bé của tôi, nhóc con, mày không muốn sống nữa à.

Đầu trọc thấy tay Mạc Phàm vẫn đặt trên hông mỹ nữ, tức giận nói.

Mạc Phàm hơi híp mắt, ánh mắt nhìn tên đầu trọc trở nên lạnh lẽo.

Hắn không có ấn tượng với mỹ nữ mời rượu, nhưng còn nhớ rõ cái tên đầu trọc này.

Tên đầu trọc này chính là ông chủ lớn của gái mời rượu kiếp trước, nghe nói là thổ hào ở tỉnh ngoài, được mời đến thành phố Đông Hải bàn chuyện hợp tác, lúc ấy chính ông ta đã dẫn người xông vào bữa tiệc.

Xem ra sau khi hắn trọng sinh, lại biến hắn thành nam sinh gặp phải mỹ nữ mời rượu.

- Bây giờ cô có thể buông tay ra chưa?

Mạc Phàm lạnh lùng liếc nhìn mỹ nữ một cái nói.

Về mặt mỹ nữ khê thay đổi, cô ta tưởng rằng Mạc Phàm sẽ giống như những đứa bé khác, bị dọa sợ đến mức dập đầu nhận sai.

Ai biết Mạc Phàm bình tĩnh như vậy, tuổi em trai cô ta cũng không khác Mạc Phàm mấy, đang học cấp ba, cô ta làm vậy với Mạc Phàm, có phải hơi quá đáng, có phải vừa rồi quá xúc động hay không?

Tên đầu trọc này cũng không phải người dễ trọc, được chủ nhân của Hoàng Gia Cửu Hào, là ông chủ của bọn họ mời đến.

Ngày hôm qua ông ta đã đến rồi, ông chủ đưa cho ông ta hai công chúa, sáng hôm nay được trả về, trên người đều là vết thương, bây giờ còn đang ở bệnh viện, ông chủ không nói gì thêm, đủ để thấy ông chủ coi trọng tên đầu trọc này đến mức nào.

Mỹ nữ vội vàng buông tay Mạc Phàm ra, đi đến chỗ tên đầu trọc, mỉm cười nói:

- Ông chủ Lỗ, một đứa con nít mà thôi, không hiểu chuyện, cứ bỏ qua như vậy đi, em lại uống thêm vài ly với anh nhé?

- Rượu thì lát nữa uống, đợi anh chinh tên nhóc này, báo thù cho em đã.

Tên đầu trọc gãi cằm mỹ nữ, cười đùa giỡn nói.

Nói xong ông ta đi về phía Mạc Phàm, ánh mắt âm u.

Hai công chúa ngày hôm qua đúng là không có hương vị, không dễ dàng gì mới tìm được người hợp với khẩu vị của ông ta, lại bị một tên nhóc sờ cái hông nhỏ, sao ông ta không tức giận cho được?

- Nhóc con, tuổi cũng không lớn, vậy mà lá gan cũng không nhỏ, dám động vào người phụ nữ của ông đây, mày có biết ông đây là ai không?

- Ông sao?

Khóe miệng Mạc Phàm hơi cong lên:

- Người đáng chết.

- Há?

Tên đầu trọc nhú mày, sắc mặt trầm xuống, giận quá hóa cười.

Đều nói nghe con mới đề không sợ hổ, không sai chút nào.

Con hổ già như ông ta không có mấy ai ở thành phố Đông Hải biết đến, nhưng ở tỉnh Hoa Bắc, một khi nhắc đến cái tên Lỗ lão hổ, có mấy ai không thay đổi sắc mặt, có ai dám nói chuyện với ông ta như vậy, còn dám nói ông ta là người đáng chết.

- Nhóc con, lá gan của mày không nhỏ, miệng còn rất cứng rắn, xem miệng mày cứng hay quả đấm của tao cứng hơn.

Vừa nói ra lời này, tên đầu trọc đâm về phía mặt Mạc Phàm.

Bình thường ngoại trừ tán gái ra, ông ta thích nhất là tán thù, các tập thi đấu chiếu trên đài truyền hình Hoa Bắc, ông ta không bỏ sót một tập nào.

Cũng mời một số huấn luyện viên dạy ông ta đánh tán thù, tuy chưa từng dùng, nhưng có thể không dạy đỡ được một đứa bé sao.

Về mặt mỹ nữ bên cạnh áy náy và lo lắng.

Bởi vì ham muốn của cô ta, mang đến phiền phức lớn cho đứa bé như vậy, cô ta muốn nhắc nhở Mạc Phàm cẩn thận, nhưng lại không thể nói, nếu không đắc tội ông chủ Lỗ, sau này cô ta cũng không có ngày lành.

Nhìn quả đấm đánh tới, khoe miệng Mạc Phàm hơi cong lên, cười nhẹ.

Quả đấm này đủ để đối phó một người bình thường, nhưng đối phó với hán được sao?

Hắn nhẹ nhàng vươn tay ra, nắm lấy quả đấm của tên đầu trọc.

Tên đầu trọc hơi sững sờ, không ngờ có thể bị Mạc Phàm bắt lấy, lông mày nhú lại, lửa giận cháy mạnh hơn.

Tối hôm qua ông ta chơi hơi quá đà, thân thể có chút hư nhược, nhưng sao có thể không chinh được một tên nhóc con?

- Nhóc con, khá lắm, có chút bản lĩnh, nhưng mày thật sự cho rằng ông đây chỉ có chút bản lĩnh đó sao?

Tên đầu trọc xoay người, dùng khuỷu tay đánh vào huyệt Thái Dương của Mạc Phàm, vậy mà tốc độ không chậm.

Mắt Mạc Phàm hơi nheo lại, ánh sáng lạnh lóe lên.

Tuy hắn đã đến Tội Thủ tầng mười, nhưng vẫn còn có nơi yếu ớt, huyệt Thái Dương là một trong số đó.

- Cút!

Hắn hét lớn một tiếng, một chưởng vỗ vào ngực tên đầu trọc, nhất thời thân thể to như heo của tên đầu trọc bay lên trời.

“Rầm” một tiếng, rơi vào bồn rửa mặt cuối cùng trong hành lang.

Mỹ nữ và tên đầu trọc ở đây đều sững sờ, nhìn Mạc Phàm với vẻ khó mà tin, nhất là mỹ nữ.

Cô ta vốn cho rằng Mạc Phàm sẽ bị tên đầu trọc đánh cho một trận, dù sao cũng chỉ là một đứa bé, sức lực không thể so được với một người lớn.

Kết quả tên đầu trọc bị tên nhóc 16 tuổi đánh bay.

- Chuyện này...

Mỹ nữ nhanh chóng lấy lại tinh thần, vừa rồi còn hơi say, bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, cô ta liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, trong đôi mắt đẹp đều là lo lắng, người này là khách quý của ông chủ bọn họ, bị đánh ở trong này, chuyện này sẽ ầm ĩ đến đâu.

Cô ta thở dài, vội vàng chạy đến chỗ tên đầu trọc, cô ta không thể quản chuyện này nữa rồi.

- Ông chủ Lỗ, anh thế nào rồi, không sao chứ?

Mỹ nữ xoa ngực tên đầu trọc lo lắng nói.

Rất lâu sau ông chủ Lỗ mới thở ra một hơi dài, lúc này mới tỉnh táo lại.

- Đau chết anh rồi!

- Đau sao? Một chưởng này xem như là dạy dỗ, nếu để tôi nhìn thấy ông nữa, ông biết hậu quả rồi đó.

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

Một chương này xem như cảnh tỉnh tên đầu trọc, để ông ta đừng làm chuyện điên rồ.

Nhưng nếu tên đầu trọc dám giống như kiếp trước, dẫn người quấy nhiễu sinh nhật chị họ, hẳn sẽ làm cho tên đầu trọc này biết, ông ta làm y tiên giận dữ, đáng sợ biết bao nhiêu.

Nói xong hắn xoay người đi đến ghế lô.

Hắn mới đi không lâu, có mấy người vừa nói vừa cười đi tới, nhìn thấy bộ dạng chật vật của tên đầu trọc, sắc mặt thay đổi, vội vàng chạy đến.

Ở giữa là một người đàn ông không tính là cao lớn nhưng rất dũng mãnh, anh ta vội vàng nâng tên đầu trọc dậy, người đàn ông này là Đường Long ông chủ của quán KTV này, bên cạnh anh ta là một mỹ nữ mặc quần áo của quán bar.

- Ông chủ Lỗ, anh làm sao vậy, xảy ra chuyện gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Báo thù

- Đường lão đệ, người Đông Hải cậu đứng là hung hãn, một học sinh trung học ăn đậu hủ của Tiểu Hồng, tôi muốn đi lên dạy dỗ cậu ta một chút, ai ngờ bị cậu ta đánh ngã đến đây, tôi chưa từng ném phải loại thiết thời này ở Hoa Bắc.

Tên đầu trọc không còn sức lực nói.

Lông mày Đường Long nhíu lại, ông chủ Lỗ này là một đại lão ở Hoa Bắc, là anh ta đặc biệt mời đến đây bàn chuyện hợp tác.

Nếu có thể thành công, một vụ làm ăn sẽ thu vài tỷ, hai ngày nay anh ta đều cẩn thận tiếp đón, ai biết lại xảy ra chuyện này.

Nghĩ vậy, lửa giận trong mắt anh ta càng tăng thêm vài phần, hỏi mỹ nữ gọi cảm bên cạnh:

- Hôm nay nơi này có khách là học sinh sao?

Mỹ nữ này mặc trang phục quán bar màu đỏ thắm, nhưng bất luận là dáng người hay khuôn mặt, đều mạnh hơn gái mời rượu kia gấp mười lần.

Cô ta là người phụ nữ của Đường Long, tên là Nguyệt tỷ.

- Sánh số hai, có một đám học sinh làm sinh nhật cho một bé gái, đều là học sinh trung học, có mấy chục người, tiêu hơn mười vạn.

Nguyệt tỷ nhăn mày nói.

Nơi này Đường Long là ông chủ, nhưng công việc đều do cô ta xử lý, mỗi ngày có khách nào, tiêu bao nhiêu tiền, bối cảnh gì, cô ta đều có thể nhớ rõ.

- Hơn mười vạn, hơn mười triệu tôi còn suy nghĩ.

Đường Long cười khinh thường:

- Gọi A Hào lên đây, bảo cậu ta mang người theo, chúng ta đi xem ai dám động vào người phụ nữ của ông chủ Lỗ, còn đánh ông chủ Lỗ của chúng ta.

- Dạ!

Nguyệt tỷ do dự, vẫn lấy bộ đàm ra nói vài câu.

- Ông chủ Lỗ, anh yên tâm đi, nếu chuyện hôm nay không cho anh câu trả lời hài lòng, tôi sẽ không tên là Đường Long.

Đường Long vỗ ngực đảm bảo.

...

Trong ghế lô, Tôn Dương cười tiến vào.

Trương Siêu hơi sững sờ, lộ ra vẻ bất ngờ, sau đó trong lòng vui vẻ.

Khẩu khí của tên nhóc này cứng rắn như vậy, nhưng xương cốt lại mềm như thế, lúc này Tôn Dương mới đi ra ngoài chưa đến một phút đã quay lại, cũng không thấy bóng dáng Mạc Phàm.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn Mạc Phàm bị Tôn Dương dạy dỗ một trận, nói không chừng lúc này đang khóc trong toilet.

- Sao nhanh như vậy, Tiểu Phàm đâu, không sao chứ, cậu không đánh cậu ta tàn phế đúng không?

Trương Siêu tò mò hỏi.

- Sao có chuyện đó được, tên nhóc kia xui xẻo như vậy, còn cần em ra tay sao?

Tôn Dương cười nói chuyện vừa rồi cho Trương Siêu nghe.

Lông mày Trương Siêu nhướng lên, trong mắt lóe lên suy nghĩ sâu xa.

Mỗi rượu, sao anh ta không nghĩ đến chuyện này nhỉ.

Anh ta muốn dùng nội y sexy làm Mạc Phàm xấu mặt, ai biết vậy mà Mạc Phàm không nghe lời, lãng phí vô ích nội y anh ta chọn.

Nếu tìm mỗi rượu lừa gạt Mạc Phàm đi mở chai rượu, lúc đó Lý Thi Vũ sẽ phải cầu xin anh ta, anh ta nhân cơ hội đưa ra yêu cầu...

Bây giờ nghĩ những chuyện này đều vô dụng, mỗi rượu tự mình tìm Mạc Phàm, có trò hay để xem rồi.

Một khi đối phương tìm tới cửa, không cần anh ta ra mặt xử lý, đến lúc đó Lý Thi Vũ còn không cầu xin anh ta sao?

Ha ha, nói không chừng bộ nội y sexy anh ta chuẩn bị, đêm nay có thể dùng được.

Lúc này Mạc Phàm đi đến, hần lèc mắt nhìn Tôn Dương ngồi trên ghế, muốn đi qua.

Lý Thi Vũ đã đi tới:

- Tiểu Phàm, em vừa làm gì đó, chị muốn giới thiệu mấy cô gái cho em mà không tìm được em.

- Đi toilet ạ.

Mạc Phàm cười nhạt, không quan tâm Tôn Dương nữa.

- Đi theo chị, chị giới thiệu cho em mỹ nữ khác.

Lý Thi Vũ không hỏi nhiều, kéo Mạc Phàm đi đến quầy bar.

Mạc Phàm không có biện pháp, đành phải đi theo chị họ.

Nhưng còn chưa đi đến nơi, cửa ghế lô bị đẩy mạnh ra.

Một đám người đi vào, cầm đầu đứng là Đường Long, bên cạnh là Nguyệt tỷ, sau đó là ông chủ Lỗ và mỹ nữ mỗi rượu.

Ngoại trừ bốn người họ, bên cạnh còn có một hán tử khôi ngô cao lớn mặc đồ màu đen, cao phải trên 1m9, bắp thịt trên người giống như dán miếng sắt lên, cảm thấy vô cùng dọa người.

Anh ta vừa đi vào, ánh sáng ở bên ngoài bị ngăn cản không ít.

Gã hán tử này là thuộc hạ số một của Đường Long, A Hào, nghe nói xuất thân là bộ đội đặc chủng, top ba trong đại hội luận võ của bộ đội, chính là Binh Vương trong Binh Vương, hai ba mươi người bình thường đều không phải là đối thủ của anh ta.

Bên cạnh anh ta có 20 đại hán áo đen xếp hàng, cửa được mở rộng ra, khí thế vô cùng khiếp người.

Nhất thời tất cả sảnh số hai đều vô cùng yên tĩnh.

Đang ca hát không dám hát, đang nói chuyện cũng cầm miệng, uống rượu cũng bỏ ly xuống, nhìn về phía bên này.

- Sao lại thế này?

- Xảy ra chuyện gì thế?

Đầu một đám mờ mịt, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không rõ chân tướng.

Bọn họ đang vui đùa, rốt cuộc là làm sao vậy, bỗng nhiên có nhiều người đến như vậy, về mặt còn hung ác.

Ngay cả Trương Siêu và Tôn Dương cũng hơi bất ngờ, không phải chứ, một mối rệu mà thôi sẽ đưa tới nhiều người như vậy, không phải tên hai lúa Mạc Phàm đắc tội nhân vật lớn nào đó chứ?

- Siêu ca, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tôn Dương hơi lo lắng nói.

- Xảy ra chuyện sao, anh quá coi thường Siêu ca của chúng ta rồi đấy?

Tổng Uyển Nhi ngồi bên cạnh lạnh lùng nói.

Trương gia là trùm bất động sản mới ở thành phố Đông Hải, gần đây đang khai phá địa bàn, 10 nhà thì 6 nhà biết Trương gia bọn họ, đây đủ để thấy thực lực của Trương gia anh ta ở thành phố Đông Hải.

Ra khỏi thành phố Đông Hải cô ta không dám cam đoan, nhưng ở thành phố Đông Hải, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

- Đúng vậy, có Siêu ca ở đây có thể xảy ra chuyện được sao?

Lúc này Tôn Dương mới yên tâm, không quên vuốt mông ngựa của Trương Siêu một cái.

Khóe miệng Trương Siêu hơi cong lên, lộ ra tươi cười đắc ý, một tay cho vào trong túi, một tay lắc lắc ly rượu vang đi đến cửa.

Về mặt Lý Thi Vũ thay đổi, trên mặt lộ ra lo lắng.

- Tiểu Phàm, em ngồi yên ở đây, chị đi xem có chuyện gì.

Mạc Phàm gật đầu, lạnh lùng liếc nhìn đám người ở cửa.

Hắn nhớ rõ, kiếp trước chỉ có tên đầu trọc mang theo mấy đại hán áo đen tiến vào, lần này xuất hiện thêm ba người.

Chỉ là suy nghĩ một lát, hắn liền thoải mái.

Xem ra tên đầu trọc bị hắn đánh một trận, làm đời này bị thay đổi rất nhiều.

- Nguyệt tỷ, chị mang nhiều người tiến vào như vậy, có chuyện gì sao?

Trương Siêu đi qua hỏi.

Nguyệt tỷ là ông chủ bên ngoài của Hoàng Gia Cửu Hào, bộ dạng lại xinh đẹp, trên cơ bản người tới Hoàng Gia Cửu Hào đều quen, bọn họ cũng là Nguyệt tỷ đón vào, dù sao tiêu phí thấp nhất ở sảnh số hai là 10 vạn, đáng để Nguyệt tỷ tự mình nghênh đón.

Nguyệt tỷ không để ý đến Trương Siêu, Đường Long còn ở đây, cô ta không có tư cách nói chuyện.

- Chuyện gì sao, các người làm chuyện gì, các người còn không biết?

Đường Long hừ lạnh một tiếng, tức giận hỏi.

- Các người không nói, sao chúng tôi biết được?

Tổng Uyển Nhi không phục nói.

Cô ta thường xuyên ra ngoài chơi với Trương Siêu, không phải chưa từng thấy tình cảnh này, tất nhiên sẽ không bị dọa.

Nơi này là thành phố Đông Hải, bọn họ nhiều người như vậy, nhóm người này có thể làm gì được bọn họ đây?

Đường Long nhíu mày, lạnh lùng liếc nhìn Tổng Uyển Nhi một cái.

- Còn rất cay đó, lát nữa sẽ để cô biết.

Đường Long nói xong, khách sáo hỏi tên đầu trọc:

- Ông chủ Lỗ, anh tìm xem, tên nhóc con đánh anh có còn ở đây hay không, nếu còn ở đây mà nói, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đường Long Ở Đông Hải

- Đánh người sao?

Không ít người nghe thấy câu này, vốn là sững sốt, nhìn thấy ông chủ Lỗ lưng hùm vai gấu, liền nở nụ cười.

Một người to lớn bị một người trong đám học sinh bọn họ đánh, còn không biết xấu hổ tìm tới cửa, thật mất mặt.

- Chú à, cháu nhìn chú rất quen mắt, chú xem có phải là cháu hay không?

Tôn Dương để hai tay trước ngực nói.

Có Trương Siêu làm chỗ dựa, anh ta sợ gì chứ?

Hai tay Trương Siêu để trước ngực, không lo lắng một chút nào, chuyện âm ỉ càng lớn, càng có lợi cho anh ta.

Nói không chừng đêm nay anh ta không những khiến Lý Thi Vũ mặc nội y sexy, còn dạy thêm được mấy tư thế cũng không biết chừng.

- Ha ha, còn có tôi nữa!

Một nam sinh khác uống vào chút rượu, lá gan cũng lớn không ít, cười nói theo.

Bọn họ có thể được Trương Siêu mời, đa số nhà đều có chút bối cảnh, từ nhỏ đã lớn mật hơn những đứa bé nhà bình thường một chút.

Vừa có người ồn ào, một đám người lập tức chỉ sợ thiên hạ không loạn.

- Người to như vậy, còn bị học sinh trung học chúng ta đánh, có mất mặt hay không.

Ba người này mới mở miệng, trên mặt Lý Thi Vũ lộ ra lo lắng.

Ông chủ Lỗ vốn đang rất tốt, nghe thấy lời mấy người này nói, lông mày liền nhíu lại, trên mặt giống như bị người ta tát mạnh mấy cái cùng lúc.

Hôm nay đúng là mất hết mặt mũi, mới vừa bị một học sinh trung học đánh bay, bây giờ lại bị một đám người nhục nhã, chuyện này tuyệt đối không xảy ra ở Hoa Bắc.

- Đường lão đệ, tên ranh con đánh lên tôi ở trong này, nhưng cậu xem rồi chính tất cả đi, nếu không đừng nói đến vụ làm ăn của chúng ta nữa.

Ông chủ Lỗ nhìn lướt qua Mạc Phàm ở trong đám người, giọng nói lạnh lùng nửa uy hiếp vang lên.

Một đám nhóc con cũng dám bắt nạt ông ta, không cho bọn chúng chút dạy dỗ, sẽ làm người ta cho rằng Lỗ lão hồ ở Hoa Bắc dễ bắt nạt.

Nhất thời sắc mặt Đường Long trầm xuống, lửa giận trong mắt dâng cao.

Một đám nhóc con không biết trời cao đất rộng, thực sự không biết sống chết.

Nếu anh ta không bày tỏ một phen, vụ làm ăn giá trị mấy triệu của anh ta thật sự ngâm nước nóng rồi.

- Vừa rồi cậu nói là cậu, đúng không?

Đường Long chỉ Tôn Dương, lạnh giọng hỏi.

Tôn Dương vốn hơi khiếp sợ, nhưng nhớ tới những lời Trương Siêu mới nói, lá gan lại lớn thêm.

- Là tôi thì sao chứ?

- Được lắm!

Đường Long cười lạnh lùng:

- A Hào!

- Dạ!

A Hào gật đầu, bước đến bên cạnh Tôn Dương.

Tôn Dương là thành viên của đội bóng rổ, cao lớn hơn người khác không ít, nhưng so với A Hào quả thực như con cừu nhỏ và mảnh hồ.

- Anh muốn làm gì, các anh biết ông đây là ai không?

Nhất thời Tôn Dương lúng túng.

A Hào không thèm để ý đến Tôn Dương, ra tay vô cùng nhanh, một cái tát đánh mạnh vào mặt Tôn Dương.

“Bốp!”

Tiếng tát thanh thúy vang lên trong ghế ló, Tôn Dương bay lên cao rồi ngã mạnh xuống đất.

Nôn ra máu và ba cái răng, trên mặt là dấu năm ngón tay màu đỏ, mặt nhanh chóng sưng lên.

“Bốp bốp!”

Hai cái tát giống vậy, lại có hai người bay ra ngoài.

Trong lúc này, A Hào giống như mảnh hồ xông vào bầy dê, tát cả sảnh số hai yên tĩnh một cách dọa người.

Cho dù uống rượu hay không uống rượu, đều tỉnh táo lại.

Nhóm người này không phải là người bình thường bọn họ thấy, hoặc là nói đám người mà bình thường bọn họ thấy không cùng cấp bậc với đám người trước mắt.

Một bên là cấp 2, một bên có khả năng là cấp 10, căn bản không thể so sánh được, không còn ai dám mở miệng đùa giỡn nữa.

- Dừng tay, đừng đánh người nữa, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lý Thi Vũ mở miệng nói.

Tối nay là sinh nhật của cô, nếu như cô không ngăn cản, không biết sẽ thế nào.

Đường Long thấy Lý Thi Vũ đội vương miện trên đầu, xua tay ý bảo A Hào dừng lại, cười nhẹ.

- Cô bé rất xinh đẹp, hôm nay là sinh nhật em sao, sinh nhật vui vẻ, nơi này em quyết định à?

Mạc Phàm nhíu mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Đường Long một cái, xem ra một chương vừa rồi của hắn còn quá nhẹ, nếu không đã không có đám người này đến đây.

Trương Siêu thấy Đường Long nhắm vào Lý Thi Vũ, sắc mặt thay đổi, đi ra.

Lúc này anh ta không đứng ra, đừng nói là dạy mấy tư thế, anh ta đều không chiếm được gì.

- Vị đại ca này, tôi là bạn trai của cô ấy, tôi tên là Trương Siêu, cha tôi là Trương Thiên, là ông chủ của công ty Thiên Vũ, chuyện bạn học chúng tôi đánh khách của anh, hai chúng ta nói chuyện được không?

Trương Siêu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Trương Thiên?

Đường Long khẽ nâng mí mắt, ánh mắt nhìn về phía Trương Siêu, nhíu mày.

Một tên nhóc cũng dám đi đường vòng trước mặt anh ta, vậy thì anh ta cũng vòng lại.

- Cậu là con trai của Trương Thiên?

- Đúng vậy, đại ca quen cha tôi sao?

Trương Siêu cười nói, giữa trán có vài phần đắc ý.

Nếu người này quen cha anh ta, vậy chuyện này dễ nói rồi, ít nhất người này cũng sẽ nể mặt cha mình.

- Tôi và cha cậu từng ăn cơm vài lần, xem như là quen.

Đường Long cười, không chút để ý nói.

- Hóa ra là bạn của cha tôi, vị đại ca này, anh là?

Trương Siêu tò mò hỏi.

Bạn của cha anh ta, cha anh ta từng giới thiệu rồi, nhưng không có người trước mặt này.

- Ngay cả tôi mà cậu cũng không biết là ai sao?

Đường Long cười hỏi.

Anh ta vừa nói những lời này, Nguyệt tỷ đứng bên cạnh anh ta lắc đầu cười quỵn rũ.

A Hào cũng cười theo, 20 đại hán áo đen theo sau cũng nở nụ cười.

Trong chớp mắt, toàn bộ đại sảnh số hai đều vang lên tiếng cười.

Bọn họ cười như vậy, ngay cả Trương Siêu cũng có chút lúng túng.

Ngoại trừ Mạc Phàm ra, những người khác đều lộ ra vẻ bối rối.

Nhất là chị họ Mạc Phàm, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tuy bọn họ còn là học sinh, nhưng bọn họ cũng biết mấy người không thể trêu chọc ở thành phố Đông Hải.

Tần gia, Đường gia, Vương gia, Sở gia, Lưu gia, năm nhà này đều là gia tộc vững như núi Thái Sơn ở thành phố Đông Hải, nhất là Tần gia, lại càng vô cùng khủng bố.

Ngoại trừ năm nhà này ra, còn có một người không thể trêu chọc, người này là ông chủ chân chính của Hoàng Gia Cửu Hào.

- Chẳng lẽ anh là Đường, Đường Long?

Trương Siêu nuốt nước miếng, giọng nói đều hơi run run.

Hung hãn ở Hoàng Gia Cửu Hào như vậy, ngay cả Nguyệt tỷ cũng đứng ở một bên, chỉ có thể là người đàn ông đứng sau lưng Nguyệt tỷ.

Đường Long, đại lão duy nhất ở thành phố Đông Hải, cho dù Đường gia, Vương gia, Sở gia, Lưu gia cũng không dám dễ dàng động vào.

Nhưng hôm nay bọn họ đụng phải rồi.

Khó trách cha anh ta chưa từng giới thiệu về người này, ông chủ như ông ta căn bản không xứng làm quen với người này, tối đa chỉ cùng bàn mà thôi.

- Không sai, tôi là Đường Long, các người đánh khách quý của tôi, cậu nói xem nên làm sao bây giờ?

Đường Long buông hai tay, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Chuyện này, chuyện này...

Nhất thời Trương Siêu mơ màng rồi.

Nhóm người này lợi hại như vậy, cho dù nhà Trương Siêu có tiền, nhưng Đường Long không nhìn chút tiền ấy ở trong mắt.

Nhà có chức vị cao nhất là Lý Thi Vũ, cha cô là phó cục trưởng, nhưng cục trưởng cũng đang không dám trêu chọc Đường Long, càng đừng nói là đối phó.

Dám động thổ trên đầu thái tử, lần này xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gây khó dễ

Đường Long liếc nhìn đám học sinh như cọc gỗ, cười không thêm đề ý, nói với ông chủ Lỗ:

- Ông chủ Lỗ, mời vào bên trong, tôi sẽ làm anh hài lòng.

Lúc nói chuyện, anh ta cũng liếc mắt ra hiệu với Nguyệt tỷ.

Nguyệt tỷ hiểu ý, mỉm cười như tờ, cười duyên rũ như có độc, dán sát người vào người ông chủ Lỗ.

- Ông chủ Lỗ đừng nóng giận, một đám nhóc không hiểu chuyện mà thôi, anh quan tâm đến bọn chúng làm gì, nếu Long ca của chúng em đã nói như vậy, anh yên tâm 100% đi, chúng ta qua bên kia ngồi.

Ông chủ Lỗ vốn đang nổi nóng, lúc ngực Nguyệt tỷ dán sát vào, bụng dưới lập tức nóng hơn.

- Đây chính là các người nói đó, nếu không cho tôi đáp án hài lòng, tôi chỉ có thể hỏi các người.

Ông ta bị Nguyệt tỷ ôm ờ kéo đến ghế sofa trong ghế lô.

Đường Long thở phào một hơi, lúc này mới hơi yên tâm, đây là mười mấy triệu của anh ta đó, vì đám gấu con này, thiếu chút nữa đã bị nấu chín bay mất.

Nghĩ vậy, lạnh lẽo trong mắt anh ta lóe lên, lạnh lùng liếc nhìn đám Trương Siêu.

- Tiểu Siêu đứng không, coi như cha cậu từng ngồi cùng một bàn với tôi, tôi cho cậu một cơ hội.

Trương Siêu vốn đang suy nghĩ làm thế nào cho xong chuyện, chuyện này đã lớn đến mức vượt xa dự kiến của anh ta.

Nếu Mạc Phàm đắc tội những người khác, chỉ dựa vào tên tuổi của cha, trái lại anh ta có thể giả bộ khó giải quyết, sau đó chiếm chút tiện nghi ở chỗ Lý Thi Vũ.

Nhưng bây giờ bản thân anh ta đều đã khó bảo toàn, thật sự rất khó mà.

Nhưng nghe lời Đường Long nói, hai mắt anh ta sáng lên, giống như tìm được đường sống.

- Long ca, anh nói đi, chỉ cần chúng tôi làm được, tôi tuyệt đối sẽ không cò kè mặc cả.

Trương Siêu nín thở, không còn bộ dạng công tử nhà giàu hung hãn nữa, giống như chó Nhật đang lê lười.

- Ừm!

Đường Long hài lòng gật đầu, sau đó cười mỉa nói:

- Cũng rất đơn giản, chỉ cần trong số các người có ai làm ông chủ Lỗ hài lòng là được, đúng rồi, khẩu vị của ông chủ Lỗ rất nặng, ở chỗ các cậu có mấy cô gái bộ dạng không tệ, nam sinh ấy à, các cậu nhìn mà làm đi, quý xuống liếm giày cho ông chủ Lỗ chẳng hạn.

Khi nói chuyện, anh ta hí mắt nhìn lướt qua đám người, ánh mắt hung ác nham hiểm dừng lại trên người Lưu Phi Phi, Lý Thi Vũ và Tống Uyển Nhi một lát.

Không thể không nói, mấy em gái học sinh này rất được, nhất là Lưu Phi Phi, rất có phong thái của minh tinh.

Nếu tôi nay giữ cô bé này ở lại được, nói không chừng sau này có thể khoe khoang, anh ta chơi minh tinh kia.

Nếu giữ tấm ảnh hay video gì đó, sau này còn có thể chơi lâu dài...

Đường Long vừa nói xong, đám Trương Siêu liếc mắt nhìn ông chủ Lỗ một cái, sắc mặt tất cả đều trầm xuống, âm trầm như nước, nhất là con gái.

Về mặt ông chủ Lỗ này rất háo sắc, vừa nhìn là biết không phải dạng tốt đẹp gì, đợi bọn họ làm ông chủ Lỗ hài lòng, chắc là bọn họ sẽ chết tâm mất.

Lúc này ngay cả Tống Uyển Nhi luôn kiêu căng cũng không dám lăm miệng.

Nhà cô ta cũng làm về bất động sản, nhưng còn không bằng nhà Trương Siêu, Trương Siêu đã không nói được gì, cô ta lại càng không có tư cách nói.

Lúc này càng lăm miệng sẽ càng chịu thiệt.

- Chuyện hôm nay không có một chút quan hệ nào với chúng em, Long ca, hai người chúng em có thể rời đi không?

Hoa tỷ muội công chúa lúc trước Trương Siêu muốn đẩy cho Mạc Phàm nhờ giọng nói.

Bọn họ là công chúa của Hoàng Gia Cửu Hào, hẳn là không tính vào nhóm học sinh này.

- Có thể, làm ông chủ Lỗ hài lòng rồi nói sau.

Đường Long đứng ở cửa, vô tình nói.

Bây giờ anh ta chỉ muốn hầu hạ thần tài là ông chủ Lỗ thật tốt.

Hai chị em như hoa ngấn ra, đầu dám cãi lệnh Đường Long, cười với ông chủ Lỗ.

- Ông chủ Lỗ, anh thích tiết mục gì, hai chị em chúng em sẽ biểu diễn cho anh xem.

- Diễn cho anh xem mèo chiêu tài đi, diễn hay sẽ cho hai em rời đi.

Ông chủ Lỗ bắt chéo hai chân, dựa trên ghế sofa, nhìn chăm chăm hoa tỷ muội cười nói.

Hoa tỷ muội hơi vui vẻ, diễn mèo chiêu tài là bài học bắt buộc của bọn họ, cũng không khó.

Mắt hai người híp lại thành một đường ngang, đôi tay trắng như phấn nắm chặt, để ở sát mặt, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

- Meo meo, meo meo!

Miệng phát ra tiếng đáng yêu.

- Ha ha, đi đi!

Ông chủ Lỗ cười, vẫy tay bảo hai người rời đi.

Hai người nói cảm ơn, như được đại xá vậy, nhanh chóng rời khỏi nơi nhiều thị phi này.

- Ông chủ Lỗ, tôi cũng biết biểu diễn mèo chiêu tài, tôi biểu diễn cho ông xem được không?

Một học sinh đeo mắt kính răng hô cười nịnh nọt nói.

Nếu Đường Long thật sự cho đi, cứ dựa theo lời Đường Long nói mà làm, nói không chừng lên trước sẽ dễ dàng rời đi hơn.

- Cậu sao?

Về mặt ông chủ Lỗ tràn đầy ghét bỏ, hai công chúa vừa rời biểu diễn mèo chiêu tài còn gọi là đáng yêu, một nam sinh biểu diễn sẽ thành dạng gì chứ, chỉ nghĩ thôi toàn thân ông ta đã nổi đầy da gà.

- Con mẹ nó bộ dạng cậu xấu như vậy, buổi tối ông đây còn muốn ăn cơm, tát mặt mình 100 cái đi, sau đó cậu có thể cút.

Sắc mặt nam sinh này tối sầm lại, nuốt nước bọt, không dám mở miệng nữa.

- Thế nào, không tự mình ra tay được à, để tôi tìm người giúp cậu.

Đường Long cười mỉa nói, A Hào lập tức đi về phía nam sinh đeo kính kia.

Không đợi A Hào đi đến cạnh nam sinh đeo kính kia.

- Dừng tay.

Lý Thi Vũ lấy hết can đảm kêu lên.

- Ủm, em có ý kiến gì, Tiểu Thọ Tinh?

Ánh mắt Đường Long nhìn về phía Lý Thi Vũ, cười mỉa hỏi.

Lý Thi Vũ mới mở miệng, Trương Siêu nhíu mày, kéo quần áo Lý Thi Vũ.

Lúc này còn muốn làm anh hùng gì chứ?

Lý Thi Vũ không để ý đến Trương Siêu, tiếp tục nói:

- Long ca, bọn họ đều đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, chuyện hôm nay không có liên quan đến bọn họ, anh để bọn họ rời đi đi, chuyện hôm nay đều tính lên người tôi là được.

Những người này đều là cô mời đến, quan hệ cũng không tệ, tất nhiên cô không thể để những người này bị bắt nạt ở đây, nếu không cho dù sau này bọn họ tha thứ cho mình, cô cũng không tha thứ cho mình.

Lý Thi Vũ mới mở miệng, Trương Siêu liền mắng thăm một câu: Ngu ngốc.

Một mình gánh chịu, cô gánh chịu như thế nào đây?

Đường Long đánh giá Lý Thi Vũ với vẻ đầy hứng thú, tính cách không tệ, bộ dạng cũng không tệ, tuy chưa phát dục hết, nhưng nếu dạy dỗ một thời gian, chắc chắn sau này là đại mỹ nữ hiếm có.

- Em chắc chắn muốn gánh vác một mình chứ?

- Không sai!

Lý Thi Vũ cắn răng nói.

- Tốt lắm.

Đường Long cười, nhìn về phía ông chủ Lỗ, chỉ Lý Thi Vũ nói:

- Ông chủ Lỗ, anh cảm thấy cô bé này thế nào, có hài lòng không?

Ông chủ Lỗ liếc mắt nhìn Lý Thi Vũ một cái, hai mắt sáng lên, gật đầu với Đường Long.

- Ánh mắt của Đường lão đệ rất tốt.

Có một số cô bé thoát nhìn cảm thấy cũng được, nhìn kỹ tuyệt đối là cực phẩm, càng nhìn càng thấy xinh đẹp, Lý Thi Vũ là loại hình này.

- Được rồi, các cô gái khác có thể rời đi.

Đường Long vừa nói những lời này, ở cửa lập tức có một đường ra.

Không ít nữ sinh do dự, kéo góc áo người bên cạnh.

- Chúng ta nhanh rời đi thôi.

- Ừm!

- Thi Vũ, bọn mình đi trước, có chuyện gì thì gọi điện.

...

Bọn họ vốn có quan hệ không tệ với Lý Thi Vũ, nhưng tình huống bây giờ như vậy, quan hệ vẫn còn thiếu rất nhiều, không đáng nói.

Trong phút chốc, đám nữ sinh đã rời đi hết chỉ còn lại Lưu Phi Phi và Tống Uyển Nhi.

- Thi Vũ, Siêu ca, em ở bên ngoài đợi anh, Phi Phi chúng ta ra ngoài trước đi.

Tống Uyển Nhi do dự, lên tiếng chào hỏi Lý Thi Vũ, kéo Lưu Phi Phi rời đi.

Cô ta chỉ mong sao Lý Thi Vũ ở lại, sau đó mình rời đi.

Nếu tới nay ông chủ Lỗ này kéo Lý Thi Vũ làm chuyện đó, không phải Trương Siêu sẽ quay về bên cạnh cô ta, còn có người nào cướp đoạt Trương Siêu với cô ta nữa đây?

Thậm chí cô ta còn tưởng tượng ra được cảnh Lý Thi Vũ bị ông chủ Lỗ đè dưới người, dùng lực vùng vẫy nhưng không làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ra sân

- Mình không đi, mình ở lại với Thi Vũ.

Lưu Phi Phi kiên quyết nói.

Bình thường quan hệ của cô và Lý Thi Vũ tốt nhất, thường xuyên đến nhà Lý Thi Vũ ăn cơm, mỗi lần đi học Lý Thi Vũ đều chuẩn bị cơm cho cô, chưa bao giờ nói với cô chuyện giảm béo.

Có gì không vui cũng đều kể ra với Lý Thi Vũ, có thể nói là hai người như hình với bóng.

Lúc này đây, sao cô có thể bỏ Lý Thi Vũ được?

Lông mày Tống Uyển Nhi nhíu lại, bất mãn liếc mắt nhìn Lưu Phi Phi một cái, có bệnh à, lúc này còn không đi.

- Chắc chắn Thi Vũ có biện pháp, cậu không đi chỉ làm liên lụy đến cậu ấy, còn cô phụ ý tốt của cậu ấy nữa.

Tống Uyển Nhi khuyên.

- Phi Phi, cậu đi ra ngoài trước đi, lát nữa mình sẽ ra sau.

Lý Thi Vũ cố gắng nở nụ cười, khuyên.

Lưu Phi Phi có thể ở lại, quả thật cô đã vô cùng cảm động, nhưng lúc này cô không thể không khuyên Lưu Phi Phi rời đi.

Cha cô là phó cục trưởng cục xây dựng, cho dù Đường Long bá đạo đến mấy, cũng sẽ không quá phận, nhưng có thể bảo vệ được Lưu Phi Phi hay không cô cũng không chắc chắn.

- Vậy mình ở đây, lát nữa đi ra với cậu.

Lưu Phi Phi lè lưỡi với Lý Thi Vũ, quyết tâm không rời đi.

Đám Đường Long, ông chủ Lỗ, Nguyệt tỷ nhìn bọn họ, cười lắc đầu, cũng không nói gì.

- Cậu không đi, vậy mình ra ngoài trước đợi các cậu.

Tống Uyển Nhi thấy không khuyên được Lưu Phi Phi, dứt khoát rời đi.

- Ủ.

Lý Thi Vũ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Tống Uyển Nhi xoay người muốn đi, lại bị Đường Long ngăn lại.

- Em cũng đừng đi, ở lại đi.

Mặt Tống Uyển Nhi âm u, nhất thời tính tình tiểu thư lại tái phát.

Trước đó có nhiều nữ sinh rời đi như vậy, dựa vào cái gì bắt cô ta phải ở lại?

- Anh có bệnh phải không, dựa vào cái gì mà giữ tôi ở lại, không phải anh nói tất cả nữ sinh đều có thể rời đi sao?

- Anh nói là nữ sinh có thể rời đi, nhưng em là phụ nữ, không nằm trong danh sách này.

Đường Long cũng không tức giận, mỉm cười chỉ Tống Uyển Nhi phát dục rất tốt, nói với ông chủ Lỗ:

- Ông chủ Lỗ, ông thấy Tiểu Lạt Tiêu này thế nào, nhất định là rất đủ vị khi ở trên giường.

Đám cà rỡ trước mặt anh ta, năm đó Nguyệt tỷ cũng như vậy, nhưng bị anh ta chinh đồn xong bây giờ rất dễ bảo, tư thế gì cũng không có vấn đề.

- Vẫn là ánh mắt Đường lão đệ nham hiểm, thiếu chút nữa lão ca tôi nhìn nhầm, cô bé này cũng không tệ, tuy có chỗ thiếu sót, nhưng chắc là ở trên giường không tệ lắm đâu.

Ông chủ Lỗ nhìn chằm chằm Tống Uyển Nhi, hai mắt tràn đầy lửa nóng.

Tống Uyển Nhi mặc quần áo rộng thùng thình, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra, quy mô to hơn Lý Thi Vũ không ít, hơn nữa lông mày kẻ nhếch, làm cho người ta cảm thấy rất quyến rũ, cũng là cực phẩm.

- Ông nói cái gì?

Tống Uyển Nhi đỏ mặt quát.

Trước mặt nhiều bạn học như vậy, nói cô ta còn thiếu sót, còn mặt mũi hơn là tát vào mặt cô ta.

Tổng Uyển Nhi cũng bị giữ lại, sắc mặt Trương Siêu trầm xuống.

- Long ca, nể mặt cha tôi từng ăn com với anh, anh để ba người phụ nữ này đi trước đi, quay về tôi sẽ bảo cha mình đưa đại lễ cho ông chủ Lỗ, nhất định sẽ làm ông ấy hài lòng?

Trương Siêu cầu xin.

- Cha cậu có rất nhiều tiền sao?

Khóe miệng Đường Long nhếch lên, nhìn chăm chăm Trương Siêu với vẻ khinh thường.

Một câu này đè bẹp Trương Siêu, tài lực Trương gia bọn họ không bằng Đường Long, so với ông chủ Lỗ mà Đường Long nịnh bợ, càng kém biết bao nhiêu, chút tiền bạc đó có thể làm ông chủ Lỗ hài lòng được sao.

- Không có!

- Đêm nay ba người đó sẽ ở bên ông chủ Lỗ, cậu có ý kiến gì không?

Đường Long lại hỏi.

Trương Siêu ngẩng đầu liếc mắt nhìn ba người, muốn gạt đầu, cuối cùng vẫn là lắc đầu, lúc này gạt đầu, căn bản là tự tìm đường chết.

Cho dù anh ta muốn thu phục Lý Thi Vũ, cũng cần phải có mạng trước.

- Nếu không có ý kiến thì rút sang một bên, cẩn thận suy nghĩ mình đi ra ngoài như thế nào, ba người họ nhất định là người của ông chủ Lỗ, hôm nay thiếu ai cũng không được.

Đường Long nói chắc chắn.

Ở thành phố Đông Hải này, còn ai có thể mang bọn họ ra ngoài?

Sắc mặt đám người Trương Siêu khó coi vài phần.

Lý Thi Vũ, Lưu Phi Phi đều nhú mày, trên khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

- Làm sao bây giờ?

Tổng Uyển Nhi lại nhìn chăm chăm Lý Thi Vũ đầy hung dữ nghĩ, nếu không phải cô ta làm tiệc sinh nhật, tối nay sẽ có chuyện như vậy sao?

Lần này thì hay rồi, tất cả mọi người đừng có nghĩ đến chuyện rồi đi, chỉ có thể ở lại với người vừa xấu vừa già lại béo này.

Lúc này một giọng nói truyền từ sofa khác trong ghế lô đến.

- Vậy sao, trái lại tôi cảm thấy tên béo này không cần ai ở cùng, bởi vì chỉ cần tôi ra tay, ông ta sẽ chết.

Giọng nói này vừa vang lên, mọi người nhìn về phía người nói, đều sửng sốt.

Chỉ thấy Mạc Phàm vẫn đứng ở một bên không nói lời nào, không biết đã đến bên cạnh ông chủ Lỗ từ khi nào.

Thân thể nặng hơn 100 cân của ông chủ Lỗ bị hấn bóp trong tay, giống như tóm lấy một con gà con, không tốn chút sức nào.

Đừng nói Mạc Phàm là một học sinh, cho dù là người trưởng thành cũng có ít người làm được chuyện này, ngoại trừ tráng hán giống như A Hào.

Nhưng thân thể của ông chủ Lỗ không tính là cao, quả thật bị Mạc Phàm xách trong tay, chỉ cần Mạc Phàm dùng lực, ông chủ Lỗ sẽ chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Lý Thi Vũ nhìn chăm chăm Mạc Phàm với vẻ khác lạ, khiếp sợ rất nhiều và cũng có chút xa lạ.

Đây là Tiểu Phàm ngay cả bạn cùng lứa cũng không đánh lại được sao?

Trước đây thân thể Mạc Phàm rất yếu ớt, ngay cả cô cũng không đánh lại được, càng không nói đến những bạn cùng tuổi, thường xuyên bị người ta bắt nạt thương tích đầy mình, sau đó cô đi giúp Mạc Phàm trút giận.

Bây giờ, đây là?

Đôi mắt đẹp của Lưu Phi Phi lóe lên, đánh giá Mạc Phàm.

Miệng Tổng Uyển Nhi há to, kinh ngạc đến mức không nói nên lời, sức lực của tên hai lúa này mạnh như vậy, không phải là thật đấy chứ?

Sắc mặt Tôn Dương như rơi vào tro tàn, vừa rồi thiếu chút nữa anh ta đi vào toilet đấu với Mạc Phàm, may mắn là nửa đường anh ta quay về, nếu không chỉ dựa vào sức lực mạnh như vậy, anh ta sẽ bị nhét vào trong bồn cầu.

Trương Siêu cũng khiếp sợ ngay tại chỗ, sao tên hai lúa này lại lợi hại như vậy.

Anh ta thường xuyên tập thể hình, có một số huấn luyện viên tập thể hình người nước ngoài có thể làm được, nhưng giới hạn ở mức 50 cân, nhưng ông chủ Lỗ béo như vậy, đi đường đều rung lên, đâu chỉ 50 cân?

Ngay sau đó sắc mặt anh ta trầm xuống.

Tên nhóc này muốn chết, đừng kéo bọn họ chứ, Mạc Phàm làm khách quý của Đường Long bị thương, cả thành phố Đông Hải sẽ không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Thực sự cho rằng mình vô cùng thông minh, quả thực ngu ngốc muốn chết.

- Đáng chết!

Bên cạnh Mạc Phàm, đôi mắt đẹp của Nguyệt tỷ chớp vài cái, đánh giá Mạc Phàm.

Cô ta không chỉ kinh ngạc Mạc Phàm còn nhỏ tuổi mà sức lực mạnh như vậy, còn kinh ngạc Mạc Phàm có lá gan như thế.

Tên nhóc này quá to gan, từ khi Đường Long trở thành đại lão của thành phố Đông Hải, rất lâu rồi không có ai uy hiếp Đường Long.

Lông mày Đường Long nhíu lại, hai mắt như muốn phun ra lửa.

- Cậu là ai?

Nếu ông chủ Lỗ chết ở địa bàn anh ta, đừng nói là làm ăn, đọi bị người ta đuổi giết đi.

- Chính cậu ta là người đánh ông chủ Lỗ.

Mỹ nữ mời rượu lúc trước nom nóp lo sợ nhìn chăm chăm Mạc Phàm nói.

- Là cậu sao?

Mắt Đường Long híp lại, cắn răng nói, đôi mắt nhìn chăm chăm Mạc Phàm càng tức giận hơn.

Hóa ra là tên nhóc này, đánh ông chủ Lỗ, thiếu chút nữa làm mất vụ làm ăn mười mấy triệu của anh ta.

- Không sai, là tôi.

Mạc Phàm lạnh nhạt nói.

- Cậu muốn thế nào?

Đường Long trầm giọng nói, vừa nói với Mạc Phàm vừa ra hiệu cho A Hào và mấy tên thuộc hạ đến gần Mạc Phàm.

- Rất đơn giản, anh thả bọn họ, tôi nói chuyện với anh, nếu không...

Khóe miệng Mạc Phàm nhếch lên, tay hơi dùng lực một chút, ông chủ Lỗ nắm lấy tay Mạc Phàm, hai chân giẫm đạp.

Lý Thi Vũ ngẩn ra, trên khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

- Tiểu Phàm, đừng kích động.

- Chuyện này đơn giản, không thành vấn đề.

Đường Long vẫy vẫy tay, lập tức nhường ra một lối đi.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt Đường Long trở nên dữ dằn.

- Nhưng chỉ dựa vào cậu, có tư cách gì bàn điều kiện với tôi, A Hào, sao các người còn chưa ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mọi người đều khiếp sợ

Đường Long mới nói xong, mượn thân thể ông chủ Lỗ che chắn, thân thể cao lớn uy vũ như Liệp Báo của A Hào nhanh như gió bão, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Mạc Phàm.

Quả đấm thép đánh mạnh về phía cánh tay Mạc Phàm, giống như muốn đánh gãy cánh tay hắn vậy.

Phía sau A Hào, mấy đại hán áo đen cũng xông về phía Mạc Phàm.

Nhất thời sắc mặt Lý Thi Vũ và Lưu Phi Phi trắng xanh.

Nhất là Lý Thi Vũ, nước mắt đều sắp chảy ra rồi, cô đã đồng ý với cha mẹ Mạc Phàm, sẽ bảo vệ Mạc Phàm thật tốt, ai biết Mạc Phàm vừa đến thành phố Đông Hải, vốn bị sỏi thận, sau đó lại gặp phải chuyện này.

- Tiểu Phàm, cẩn thận.

“Ha ha!”

Trương Siêu và Tống Uyển Nhi đều cười mỉa, không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết.

Muốn chơi đùa với đại lão như Đường Long, cũng không nhìn xem mình là ai.

Có lẽ vừa rồi anh ta còn có thể cứu được mạng của Mạc Phàm, bây giờ anh ta muốn cứu cũng không cứu được, huống chi nếu không phải nghĩ đến Lý Thi Vũ, anh ta còn không muốn cứu.

Thấy quả đấm sắt của A Hào sắp đánh vào cánh tay rách ông chủ Lỗ, một màn kinh người xuất hiện.

“Rầm!”

Tiếng tảng đá chạm nhau phát ra, cánh tay Mạc Phàm không nhúc nhích, thật sự giống như tạo ra từ sắt thép.

Mạc Phàm đã Tồi Luyện tầng mười, lại tu luyện Thiên Thần Quyết, cảm ứng nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, sao lại không phát hiện ra đấm A Hào được?

Khóe miệng hắn nhếch lên, cười nhẹ.

- Chỉ có chút sức ấy sao?

Khuôn mặt lạnh lùng của A Hào ngẩn ra.

Anh ta là Binh Vương, cũng từng thấy không ít quái vật, nhưng chưa thấy ai kỳ lạ như Mạc Phàm.

Một quyền này của anh ta, đừng nói là thân thể người, cho dù là gạch cũng bị anh ta đánh nát, Mạc Phàm lại không có chuyện gì, trái lại tay anh ta hơi đau đốn, giống như đánh vào cửa sắt vậy.

- Chỉ chút sức lực ấy.

A Hào ngạc nhiên nói.

- Vậy đến lượt tôi rồi!

Hắn nhấc chân lên, nhanh như sao băng đá vào ngực A Hào.

“Răng rắc!”

Tiếng xương cốt gãy vang lên.

“Rầm!”

Thân thể cao lớn cường tráng của A Hào bay ra ngoài, giống như con điều đứt dây đập mạnh vào tường đối diện.

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi chảy từ trong miệng A Hào ra, rõ ràng là nội tạng bị thương không nhẹ.

Thu phục A Hào, Mạc Phàm nắm lấy ông chủ Lỗ, giống như đang múa, đánh mạnh về phía mấy tên áo đen đang xông tới.

Chỉ trong phút chốc, mấy đại hán áo đen không hôn mê thì nằm trên mặt đất ôm bụng rên rỉ, ông chủ Lỗ trong tay Mạc Phàm cũng sợ gần chết.

Rõ ràng chỉ chưa tới một phút đồng hồ, tất cả sảnh số hai đều sợ ngây người.

Bao gồm trâu bò như Đường Long, hay là phú nhị đại Trương Siêu, Tống Uyển Nhi và đám Tôn Dương.

- Tiểu Phàm, sao em lại lợi hại như vậy?

Lý Thi Vũ nhìn chăm chăm Mạc Phàm nói.

Đây là Mạc Phàm sao?

- Trên đường tới đây em gặp một ông cụ râu bạc, ông ấy nói em có thiên phú dị bẩm, khung xương rất tuyệt, nên muốn truyền cho em võ công của mình, còn nói là ngu ngốc thì cả đời không học được, người thông minh chỉ cần học trong một tiếng, em vốn không muốn học, nhưng nhìn một ông cụ không có ai để truyền thừa rất đáng thương, nên đồng ý, ai biết lại lợi hại như vậy.

Mạc Phàm cười nói.

Tuy nghe qua như nói dối, nhưng đáng tin hơn nói với chị họ rằng hắn là Tu Tiên Giả.

Dù sao Hoa Hạ vốn là một nơi tràn ngập sắc thái thần bí, có đủ những chuyện lạ, hắn là một minh chứng.

- Chuyện này, chuyện này...

Lý Thi Vũ khiếp sợ không nói nên lời, nhưng trái tim bình tĩnh hơn nhiều.

- Anh xem khung xương của tôi thế nào?

Lưu Phi Phi trêu ghẹo.

- Chuyện này ấy à, lát nữa chúng ta có thể nói chuyện, tôi sẽ xem cho cô.

Mạc Phàm cười nói, không hề bài xích với người bạn như Lưu Phi Phi.

Trong mắt Trương Siêu là lừa gạt, anh ta vốn tưởng rằng Mạc Phàm chỉ là một tên nhóc nhất gan lại tự ti, không ngờ còn che giấu bản lĩnh như vậy.

Có bản lĩnh vừa rồi không thể hiện, mẹ kiếp, phải đợi ông đây xấu mặt mới chịu đứng ra.

Sắc mặt Tống Uyển Nhi vô cùng khó coi, trách không được tên này ung dung như vậy, đều bị hắn lừa rồi.

Đường Long cũng sùng sốt, một lúc sau mới phản ứng kịp.

Anh ta hiểu rõ thực lực của A Hào nhất, người bình thường hai ba mươi tuổi đều không phải là đối thủ của A Hào, nếu có binh khí, hơn trăm người cũng không là vấn đề.

Nhưng một chiêu của Mạc Phàm đã không chịu nổi, vài người còn lại cũng bị nghiền ép, không ai có thể làm được vậy, rốt cuộc học sinh trung học này là ai?

- Nhóc con, rốt cuộc cậu là ai?

Đường Long tức giận nói.

- Học sinh trung học, lát nữa anh thử xem tôi có tư cách hay không?

Mạc Phàm xách ông chủ Lỗ trong tay lên, lạnh nhạt nói.

Quả đám của Đường Long vang lên răng rắc, nhìn ông chủ Lỗ trong tay Mạc Phàm bị dọa gần chết, âm u trên mặt có thể vụn ra nước.

Anh ta đường đường là đại lão của thành phố Đông Hải, cục diện nào mà chưa từng thấy qua, cho dù không bị tên nhóc Mạc Phàm tát vào mặt, nhưng nhìn cảnh trước mắt anh ta thật sự bị tát.

- Bọn họ có thể đi, nhưng cậu phải ở lại.

Đường Long trầm giọng nói.

Nếu hôm nay anh ta không ra sân tìm lại mặt mũi, sau này khó mà lẫn lộn ở thành phố Đông Hải.

- Có thể.

Mạc Phàm cười, dù sao hắn cũng không định lập tức rời đi, làm loạn tiệc sinh nhật của chị họ, không thể bỏ qua dễ dàng được.

Sổ sách kiếp trước kiếp này, cùng tính một lượt đi.

- Chị họ, mọi người đi trước đi, em lập tức sẽ ra luôn.

- Không được, chúng ta đi cùng nhau.

Lý Thi Vũ kiên quyết lắc đầu.

Cho dù Mạc Phàm lợi hại cũng chỉ có một mình, Đường Long giữ hắn lại, chắc chắn muốn dùng chiêu mờ ám gì đó.

- Cậu ta không đi được, các người không muốn đi cũng có thể ở lại.

Đường Long cười mỉa nói.

Diệt trừ tên nhóc này, mấy mỹ nữ còn lại có thể bồi anh ta và ông chủ Lỗ hết giận, xem như thu hồi chút lợi tức.

Tổng Uyển Nhi nghe thấy bọn họ có thể rời đi, hai mắt sáng lên, nhưng lại nghe thấy bị giữ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trở nên trắng bệch, vội vàng nháy mắt với Trương Siêu.

Cô ta không phải Lý Thi Vũ, nên không ngốc như Lý Thi Vũ.

Trương Siêu cũng run run, anh ta cũng không muốn ở lại với Mạc Phàm, muốn ở lại mình Mạc Phàm ở lại đi.

Anh ta đi đến bên cạnh Lý Thi Vũ, cười mỉa nói:

- Thi Vũ, chúng ta đi trước đi, Tiểu Phàm lợi hại như vậy chắc chắn sẽ không sao, phải không, Tiểu Phàm?

Lý Thi Vũ nhú mày, chán ghét trừng Trương Siêu một cái, lạnh lùng nói:

- Muốn đi thì anh đi trước đi, em ở đây với Tiểu Phàm.

Nhất thời Trương Siêu không biết nói gì, khuôn mặt xám xịt, giống như bị đoán được cái đuôi, ánh mắt nhìn Mạc Phàm độc ác hơn một chút.

Mạc Phàm thấy chị họ không đi, nhú mày.

- Chị họ, vậy chị đợi em ở cửa, mười phút sau chúng ta gặp, yên tâm đi, không sao đâu.

- Thi Vũ, chúng ta nhanh đi thôi, cậu như vậy sẽ chỉ làm Tiểu Phàm khó xử, nếu cậu không đi mình sẽ đi đó.

Tổng Uyển Nhi thấy Lý Thi Vũ còn chưa đi, dứt khoát nói.

Cô ta không phải Trương Siêu, nói chuyện không cần để tâm như vậy, quan trọng hơn là cô ta cũng không muốn ngốc với Lý Thi Vũ ở đây.

- Được rồi, chị đợi em ở cửa.

Lý Thi Vũ do dự nói.

Cô ở đây chỉ làm liên lụy Mạc Phàm, chẳng bằng đợi ở cửa, nếu xảy ra chuyện gì còn có thể báo cảnh sát hoặc quay lại cầu xin, đều sẽ không quá muộn.

Tóm lại cô không thể để Mạc Phàm gặp chuyện không may.

Lý Thi Vũ nói vậy, nhất thời Trương Siêu nhẹ nhàng thờ ra, giả mù sa mưa cười nói:

- Tiểu Phàm, em cẩn thận một chút, bọn anh đợi em ở bên ngoài.

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng ngầm vui vẻ.

Cho dù Mạc Phàm có thể đánh nhau, cũng không có khả năng đánh được Đường Long, tên nhóc này chờ chết đi, ông đây sẽ giúp cậu chăm sóc chị họ cậu.

Mạc Phàm giống như không nghe thấy, không để ý đến Trương Siêu.

Trương Siêu đi hay ở hẳn không thêm đề ý, hẳn chỉ đề ý chị họ và Lưu Phi Phi.

Nhìn bọn họ bình an rời khỏi sảnh số hai, lúc này Mạc Phàm mới thoáng yên tâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Đường Long.

- Bây giờ chúng ta có thể tính sổ rồi.

- Tính, đương nhiên phải tính rồi.

Đường Long âm u nói.

Đánh khách quý của anh ta, lại tát mặt anh ta, món nợ này tất phải tính.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mạc Thần Y

Đường Long vẫy vẫy tay, các đại hán còn lại rời khỏi cửa ghé lô, bao vây Mạc Phàm.

- Nhóc con, tôi đã thả người của cậu rồi, có phải cậu nên thả ông chủ Lỗ của chúng tôi hay không?

Sắc mặt Mạc Phàm không thay đổi, ném ông chủ Lỗ sang một bên, giống như ném chó.

“Khụ khụ.”

Ông chủ Lỗ ôm cổ, ho khan vài tiếng, vội vàng cút sang một bên, trốn sau lưng Đường Long.

Cách Mạc Phàm rất xa, nhìn chăm chăm Mạc Phàm, trong mắt tràn đầy lửa giận và sợ hãi.

Ông ta đường đường là Lỗ lão hổ của Hoa Bắc, không chỉ phụ nữ bị tên nhóc này ăn đậu hủ, thiếu chút nữa còn bị tên này giết chết.

- Ông chủ Đường, đây là đáp án hài lòng cậu nói sao?

Ông chủ Lỗ phẫn nộ nói.

Đường Long nói sẽ cho ông ta đáp án hài lòng, hài lòng đến mức thiếu chút nữa không còn mạng.

- Ông chủ Lỗ yên tâm, tôi lập tức cho tên nhóc này đẹp mặt.

Đường Long quay đầu, nhìn về phía Mạc Phàm, lửa giận trong mắt càng nhiều hơn.

Từ khi anh ta trở thành đại lão của Đông Hải, chưa từng bất lực như vậy.

Bị người ta uy hiếp, thuộc hạ sai đi còn bị đánh, tên này làm anh ta mất hết mặt mũi rồi.

- Nhóc con, thấy cậu còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, tôi cho cậu hai con đường để lựa chọn.

Mạc Phàm nheo mắt lại, cười không thêm đề ý.

- Anh nói xem.

- Thứ nhất trở thành thuộc hạ của tôi, sau này tôi sẽ giúp cậu một bước lên trời, còn có rất nhiều phụ nữ để chơi đùa, chỉ cần cậu có thể làm ông chủ Lỗ hài lòng.

Mạc Phàm nhìn thế nào cũng chỉ 16, 17 tuổi, ở độ tuổi này đã có thân thủ như vậy, ngay cả A Hào cũng không phải là đối thủ, một thời gian nữa còn không biết sẽ như thế nào?

Nếu có thể thu nhận người như vậy làm thuộc hạ, quyền lợi của anh ta sẽ khuếch trương sang bên cạnh cũng không biết chừng, chỉ cần Mạc Phàm gật đầu đồng ý.

Mạc Phàm cười lạnh lùng, mời hẳn gia nhập sao?

Hắn đường đường là y tiên bắt tử, cần làm thuộc hạ của người nào sao?

- Thứ hai là gì?

Mắt Đường Long nheo lại, lộ ra một chút sát ý.

- Nếu không làm thuộc hạ của tôi, như vậy nhất định phải chết, cho dù thân thủ của cậu rất cao, có thể đánh được nhiều người, có năng lực bảo vệ vài người, nhưng vừa rồi tôi có thể thả những người đó, cũng có thể bắt lại, cậu muốn thử một chút hay không?

Mạc Phàm cười lạnh lùng, sắc bén trong mắt lại sắc bén thêm vài phần, sát ý xung quanh hắn tràn ra.

- Nếu như vậy, tôi lựa chọn điều thứ ba, có lẽ tôi không đánh lại được nhiều người, nhưng có thể thả ông ta, có thể giết chết tất cả nhóm người các anh, anh cũng có thể thử xem.

Nếu là ba ngày trước, hắn sẽ không thể nói ra những lời này.

Nhưng bây giờ hắn đã ở Tội Thủ tầng mười, giết nhóm người trước mắt dễ như giết gà, dễ như làm thịt chó.

Kiếp trước sinh nhật của chị họ bị quấy rối, nếu hắn không thể thay đổi được gì, vậy thì giết hết đám người này.

Đường Long cảm nhận được sát ý trong mắt Mạc Phàm, vẻ mặt hơi sững sờ.

Anh ta là ai đây? Đại lão xã hội đen nổi tiếng ở thành phố Đông Hải.

Vì tranh đoạt địa vị và tài phú, không phải anh ta chưa từng giết người, cũng có không ít lần bị người ta uy hiếp, nhưng tuyệt đối không giống như bây giờ.

Rõ ràng chỉ là một học sinh trung học mà thôi, anh ta đã có cảm giác bị Tử Thần nhìn chăm chú, làm anh ta cảm thấy không thể trêu chọc học sinh trung học này, cũng làm anh ta vô cùng phẫn nộ.

- Được, được lắm.

Trong mắt Đường Long đều là lửa giận, khóe miệng cong lên nụ cười mỉa.

- Dám nói chuyện với tôi như vậy, nếu hôm nay cậu có thể đi ra khỏi KTV này, tên của Đường Long tôi sẽ viết ngược lại, nói cho cậu biết, ở thành phố Đông Hải này ngoại trừ Tần gia ra, Đường Long tôi chưa từng sợ người nào cả.

Cho dù Mạc Phàm lợi hại đến mấy, KTV của anh ta có mấy trăm người, anh ta không tin mình không bắt được tên nhóc này.

Lúc anh ta nói chuyện, mười mấy người đã vào sảnh số hai.

- Tần gia, ha ha!

Mạc Phàm cười không thêm đề ý.

Từ nay về sau Đường Long không cần sợ người nào nữa, vì người chết không cần sợ ai cả?

Hắn nắm chặt quả đấm, đang định ra tay.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói thanh thúy của hai người phụ nữ.

- Sảnh số một bị Đường Long chiếm dụng, sảnh số hai thì sao?

Một người trong đó hỏi.

- Tần tiểu thư, thật sự ngại quá, sảnh số hai cũng bị người ta bao mất rồi.

- Rõ ràng tôi vừa thấy một đám người rời đi, âm nhạc bên trong đã ngừng, tôi tự mình vào xem, cô ở đây đợi đi.

Tần tiểu thư có chút không kiên nhẫn nói.

- Tần tiểu thư, ông chủ Đường đang ở trong sảnh số hai...

Một người khác vội vàng nói, không đợi cô ta nói xong, một mỹ nữ mặc lễ phục xa hoa lạnh lùng đi vào trong đại sảnh số hai, đúng là Tần Doãn Nhi Mạc Phàm gặp mấy hôm trước ở Duyên Niên Đường.

Tần Doãn Nhi thấy ở cửa có nhiều đại hán mặc áo đen như vậy, lông mày nhíu lại, ánh mắt liếc nhìn đám Đường Long cách đó không xa.

- Đường Long, không phải anh đang ở sảnh số một sao, đến sảnh số hai làm...

Tần Doãn Nhi bắt đầu hỏi.

Cô vốn định mời Mạc Phàm đến Hoàng Gia Cửu Hào trước, hỏi xem ngày mai Mạc Phàm có rảnh không, đi xem bệnh cho một người rất quan trọng với cô ta.

Ai biết phòng ở Hoàng Gia Cửu Hào đều được bao hết, mà Đường Long này còn chiếm hai phòng.

Nhưng cô còn chưa nói hết, liền nhướn mày lên, nhìn về phía Mạc Phàm.

- Mạc thần y, sao cậu lại ở đây, tôi đang định gọi điện cho cậu, mời cậu đến đây một chuyến, hỏi xem ngày mai cậu có rảnh không.

- Ừm, ở đây xử lý chút chuyện.

Mạc Phàm gật đầu nói, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Hắn đồng ý cứu một người cho Hạc lão, đương nhiên hắn nhớ rõ.

Đường Long thấy Tần Doãn Nhi đến, đang chuẩn bị đi nghênh đón, nhưng sau khi nghe thấy câu tiếp theo của Tần Doãn Nhi, sắc mặt của anh ta trắng bệch.

- Đại tiểu thư, cô, sao cô lại đến đây, cô và tên nhóc này, không, cô và Mạc thần y quen nhau sao?

Tần Doãn Nhi trừng Đường Long một cái, lập tức đi đến bên cạnh Mạc Phàm, khách sáo nói:

- Mạc thần y, không phải bọn họ gây phiền phức cho cậu đấy chứ?

Cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, Đường Long đang gây khó dễ cho Mạc Phàm, còn từng động tay, huống chi cô còn rất thông minh.

Cô biết rõ Đường Long là loại người hung ác, động một tí là đánh người tàn phế, Mạc Phàm chỉ là thầy thuốc, đâu thể là đối thủ của Đường Long.

Mạc Phàm là người tốt Hạc lão rất coi trọng, cho dù Mạc Phàm chỉ có một phần nắm chắc cứu người, cô cũng không thể để Mạc Phàm gặp chuyện không may.

Người nào dám động vào Mạc Phàm, cô diệt người đó.

- Xem như là vậy.

Mạc Phàm lạnh nhạt nói.

Trong lòng lại có chút tò mò, Tần tiểu thư có bối cảnh gì, vậy mà làm Đường Long thay đổi lớn như vậy?

Chẳng lẽ là Tần gia mà Đường Long sợ đó sao?

Lông mày Tần Doãn Nhi nhíu lại, hít sâu một hơi khí lạnh.

- Đường Long, gan chó của anh lớn nhỉ, còn biết tôi là đại tiểu thư sao?

Thân thể Đường Long run lên, sợ hãi rụt rè nói:

- Đương nhiên, đương nhiên.

- Vậy nếu tôi không đến, có phải anh muốn đánh Mạc thần y người chữa bệnh cho ông nội tôi hay không?

Tần Doãn Nhi nổi giận nói.

Mạc thần y?

Đường Long nhìn Mạc Phàm với vẻ khó mà tin, tất nhiên anh ta biết ông nội của Tần Doãn Nhi là ai.

Nhưng rõ ràng người này là học sinh trung học, thần y gì chứ?

Chẳng lẽ ngoại trừ là người giỏi võ, cậu ta còn là thần y?

Không cần Tần Doãn Nhi trả lời, chỉ dựa vào thái độ của Tần Doãn Nhi với Mạc Phàm, anh ta đã tin vài phần.

Nếu không với thân phận của Tần Doãn Nhi, không có khả năng tự mình đến đây một chuyến.

Nếu thần y chữa bệnh cho ông cụ bị anh ta phế đi, sau này anh ta đừng nghĩ đến chuyện lẫn lộn ở thành phố Đông Hải.

Nghĩ vậy, mặt anh ta không khỏi trắng thêm, chuyện này còn lớn hơn anh ta nghĩ nhiều.

- Đại tiểu thư, tôi uống chút rượu, không được tỉnh táo lắm, mong tiểu thư lượng thứ.

- Tôi tha thứ cho anh cũng vô dụng, chuyện này phải xem Mạc thần y có chịu tha thứ cho anh hay không, nếu hôm nay anh không làm cậu ấy hài lòng, anh đợi chút đi.

Tần Doãn Nhi vô cùng tức giận nói.

Đường Long nuốt nước miếng, biết chuyện này không đơn giản như vậy, vội vàng đi đến bên cạnh Mạc Phàm, cung kính nói:

- Mạc thần y, vừa rồi là tôi quá xúc động, mạo phạm cậu, mong cậu người lớn không chấp nhặt sai lầm của người nhỏ, đừng để ở trong lòng.

Chỉ trong vài phút, bất luận là tư thế hay giọng điệu, quả thực Đường Long giống như hai người khác.

Lúc này Đường Long không còn là đại lão của Đông Hải không ai bì nổi, mà chỉ là một tiểu đệ nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Mà người anh ta cầu xin lại là một học sinh trung học.

Xung quanh bất luận là tiểu đệ của Đường Long, hay là Nguyệt tỷ và ông chủ Lỗ, đều nhìn chằm chằm Mạc Phàm với vẻ khác lạ.

Còn trẻ tuổi như thế đã làm Đường Long phải khúm núm, rốt cuộc tên nhóc này là ai, thậm chí còn có năng lực lớn như vậy, thật sự chỉ biết võ và y thuật sao?

Sẽ không đơn giản như vậy đâu?

Con nhà thế gia của thủ đô sao?

Toàn sảnh số hai im lặng không có một tiếng động, chờ đợi Mạc Phàm đưa ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lộ nguyên hình

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Tần Doãn Nhi một cái, nghĩ một lát nói:

- Tôi nhớ rõ anh vừa mới nói, nếu hôm nay tôi ra khỏi KTV, anh sẽ viết ngược tên Đường Long lại, đúng không?

Sắc mặt Đường Long âm u, ước gì có thể tát mình mấy cái.

- Sau này Mạc tiên sinh cứ việc ra vào Hoàng Gia Cửu Hào, ai dám ngăn cản cậu, Long Đường tôi là người đầu tiên phế người đó.

Khi nói chuyện, thật sự đọc ngược tên mình lại.

- Anh hủy tiệc sinh nhật của chị họ tôi, nên tính thế nào đây?

Về mặt Mạc Phàm không chút thay đổi hỏi.

Nhất thời Đường Long há to miệng, anh ta chắc chắn không thể đánh được Mạc Phàm, ngay cả người sau lưng anh ta cũng không đề được hấn.

Đứng bên cạnh Mạc Phàm là Tần Doãn Nhi, thiên kim Tần gia sủng ái nhất, cháu gái ruột của người đứng sau lưng anh ta, về thân phận địa vị anh ta không thể so sánh được.

Lúc này một câu của Mạc Phàm, không phải Mạc Phàm không đi ra được Hoàng Gia Cửu Hào, mà là anh ta không đi ra được.

Ánh mắt anh ta nhìn về phía Tần Doãn Nhi cầu xin.

Tần Doãn Nhi nhú mày, trừng Đường Long một cái.

- Mạc tiên sinh, cậu xem xử lý chuyện này như thế nào, có yêu cầu gì cậu cứ việc nói, cho dù thế nào, Tần gia tôi đều thỏa mãn cậu.

Nhìn thì như trung cầu ý kiến Mạc Phàm, nhưng có ý muốn giúp đỡ Đường Long giải quyết chuyện này.

Tất nhiên Mạc Phàm có thể nhìn ra được, Tần Doãn Nhi có thể ra mặt, đã cho hắn không ít mặt mũi rồi.

Nên lấy một trà một.

- Nếu Tần tiểu thư đã nói vậy, cứ vậy thôi.

Đường Long như được đại xá, thở phào một hơi.

- Cảm ơn Mạc tiên sinh, lát nữa Đường Long tôi, không đúng, Long Đường tôi sẽ chuẩn bị một phần quà, nhất định sẽ làm cậu hài lòng.

- Xin lỗi tôi thì không cần, nếu chị họ tôi và bạn thân của chị ấy bị anh quấy rầy, tôi sẽ lại tới tìm anh.

Mạc Phàm lạnh lùng nói.

Nhất thời Đường Long mồ hôi đầm đìa, vội vàng gạt đầu.

- Sẽ không, nhất định sẽ không, nếu có người dám ra tay với bọn họ ở địa bàn của tôi, tôi sẽ là người đầu tiên băm người đó.

Ở phía sau cách Đường Long không xa, thân thể ông chủ Lỗ run lên, chuyện này do ông ta mà ra.

Cũng may ông ta không chạm vào chị họ Mạc Phàm, nếu không tay ông ta đã không còn trên người ông ta rồi.

Tần Doãn Nhi thấy Mạc Phàm không so đo nữa, cuối cùng cũng thả lỏng ra.

- Đợi một chút, anh hủy tiệc sinh nhật của chị họ Mạc tiên sinh, nói lời xin lỗi là được sao?

Đường Long không phải kẻ ngốc, nhanh chóng hiểu ý, lấy chi phiếu từ trong ngực ra viết xuống một tờ.

- Mạc tiên sinh, chuyện hôm nay thật sự xin lỗi, đây là quà sinh nhật tôi tặng chị họ cậu, tuy hơi tục một chút, nhưng vẫn mong Mạc tiên sinh nhận lấy, ngày khác tôi sẽ tự mình tổ chức tiệc sinh nhật cho chị họ cậu ở sảnh số một của tôi.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn chi phiếu, 50 vạn, cũng là một con số không nhỏ, hắn nghĩ một lát vẫn nhận lấy.

- Vậy ngày mai Mạc tiên sinh có rảnh không?

- Có.

Mạc Phàm gật đầu.

...

Mạc Phàm và Tần Doãn Nhi vừa đi, Đường Long bảo mọi người lui ra, ngồi sững trên ghế sofa mãi mà không nói lời nào.

Ông chủ Lỗ cũng bị dọa đầu đầy mồ hôi, lau mồ hôi trên trán, tò mò hỏi:

- Đường lão đệ, tên nhóc vừa rồi có thân phận gì thế, con nhà thế gia của tỉnh Giang Nam, hay là thủ đô tới?

- Tên nhóc này có thân phận gì thì tôi không biết, nghe giọng nói như là người Đông Hải, nhưng tôi biết cậu ta là thần y chữa bệnh cho ông cụ.

Đường Long khổ sở nghiêm mặt nói.

- Ông cụ, cậu là nói ông cụ Tần tướng quân của nước ta sao?

Hai mắt ông chủ Lỗ sáng lên, ngạc nhiên hỏi.

- Ừm.

Đường Long gật đầu liên tục.

Năm nay ông cụ Tần hơn 90 tuổi thân thể vẫn được coi là cường tráng, nhưng bỗng nhiên một tháng trước bệnh nặng, bệnh cũ ở chiến trường để lại tái phát, tìm bác sĩ Đông y Tây y nổi tiếng mà không có hiệu quả.

Tuy anh ta không nghĩ ra một học sinh trung học có thể có y thuật gì, nhưng Tần Doãn Nhi coi trọng Mạc Phàm như vậy, chỉ sợ là rất tán thưởng y thuật của Mạc Phàm, dù sao cô cũng không dám lấy tính mạng của ông cụ ra mạo hiểm.

Trừ chuyện này ra, thân thủ của Mạc Phàm cũng làm người ta bất ngờ rồi, y thuật cao thâm cũng trở nên dễ dàng lý giải.

- Tiểu thần y mời cho ông cụ Tần sao?

Ông chủ Lỗ nghe xong những lời này, trên đầu lại bắt đầu chảy mồ hôi.

- Đường lão đệ, đừng nói là cậu, cho dù người nào chọc vào tiểu thần y vừa rồi, cũng sẽ không hơn cậu chỗ nào.

- Tôi hiểu, được rồi, chúng ta uống rượu đi.

Đường Long cười chưa xót, cầm ly rượu lên.

Lâu rồi anh ta không té ngã đau như vậy, hôm nay đúng là đá trúng bàn sắt, nhưng mà nhịn được.

- Uống rượu!

...

Bên ngoài Hoàng Gia Cửu Hào, bên cạnh một chiếc xe BMW nhập khẩu, Lý Thi Vũ và Lưu Phi Phi nhìn chăm chăm cửa Hoàng Gia Cửu Hào với vẻ lo lắng.

10 phút đã qua, vẫn không thấy bóng dáng Mạc Phàm.

- Thi Vũ, hay là gọi điện thoại báo cảnh sát đi?

Lưu Phi Phi lo lắng hỏi.

Lý Thi Vũ cau mày, còn chưa mở miệng, Trương Siêu đã bắt đầu nói mát.

- Gọi điện thoại báo cảnh sát cũng vô dụng, lúc trước cục trưởng cục cảnh sát vì Đường Long mà bị sở trưởng đày đến khu vực xa xôi, em gọi điện thoại cho bọn họ, ngoài miệng bọn họ đồng ý, nhưng sẽ không sai người đến đây đâu.

Ai bảo tên nhóc kia thích ở lại đó, tự tìm lấy khổ.

Không phải nói 10 phút là ra sao, đến bây giờ còn chưa đi ra, chắc chắn là bị người của Đường Long đánh ở bên trong, đang vùng vẫy giãy chết.

Ánh mắt Lưu Phi Phi có chút lúng túng, nếu không có Mạc Phàm, có khả năng cô bị giữ lại uống rượu cùng.

- Vậy phải làm sao bây giờ, Trương Siêu anh nghĩ biện pháp đi?

Trương Siêu giang tay, vẻ mặt giả nhân giả nghĩa.

- Cậu ta không đánh người của Đường Long, tôi gọi điện thoại cho cha tôi, có lẽ còn có thể cứu cậu ta, bây giờ cha tôi gọi điện thoại cũng không có tác dụng, chỉ nghe theo mệnh trời, ai bảo cậu ta kích động đắc tội với Đường Long như vậy.

Lý Thi Vũ lạnh lùng trừng Trương Siêu một cái, cô muốn mở miệng cầu xin Trương Siêu nghĩ biện pháp, nhưng ai biết Trương Siêu lại nói những lời như vậy.

Không có Mạc Phàm, bọn họ ai cũng đừng nghĩ ra được.

- Phi Phi, cậu ở đây đợi, mình vào đó xem sao, nếu trong một phút mình chưa gọi điện cho cậu, cậu gọi điện cho cha mình, nói là mình bị Đường Long giữ lại ở Hoàng Gia Cửu Hào.

Lý Thi Vũ cắn răng nói.

Mạc Phàm vừa đến thành phố Đông Hải, bất luận thế nào cô cũng không thể để Mạc Phàm gặp chuyện không may.

- Không được, em không thể vào đó.

Trương Siêu thấy Lý Thi Vũ mạo hiểm vì tên hai lúa, lập tức nổi giận, vừa nắm lấy tay Lý Thi Vũ vừa nắn thăm trong lòng.

Mẹ nó, tên hai lúa là bạn trai cô, hay ông đây là bạn trai.

- Trương Siêu, anh bỏ tay ra, nếu anh không có biện pháp, em đi cứu.

Lý Thi Vũ dùng lực vùng vẫy, nhưng dù sao cô cũng là nữ sinh, vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi Trương Siêu.

- Có phải em ngốc hay không, đi vào đó chỉ chịu chết.

- Vậy cũng không thể để Tiểu Phàm ở trong gánh vác một mình được, anh buông tay.

- Anh là bạn trai em, cũng là vì tốt cho em thôi, chắc chắn Tiểu Phàm cũng như anh nghĩ, không hi vọng em tiến vào trong mào hiểm.

Trương Siêu cười nói.

Lý Thi Vũ sững sốt, Trương Siêu không muốn giúp đỡ, cô cũng không ép buộc, dù sao Tiểu Phàm là em trai cô.

Nhưng vậy mà Trương Siêu dùng đạo đức nói như vậy, điều này làm cô khó mà tiếp nhận nổi.

Vừa rồi ở sảnh số một, khi Trương Siêu thúc giục cô rời đi, hảo cảm của cô dành cho Trương Siêu đã giảm đến số lẻ, lúc này trực tiếp biến thành số âm.

- Vậy bây giờ anh không phải bạn trai tôi, chúng ta chia tay.

- Cái gì?

Trương Siêu sững sốt.

Vì tên hai lúa thân thích mà chia tay với ông đây, có phải nào bị rỉ sất rồi hay không.

- Cô nói cái gì?

Sắc mặt Trương Siêu âm u, hỏi.

- Tôi nói chúng ta chia tay.

Lý Thi Vũ đỏ mắt nói, bạn đời cô muốn tuyệt đối không phải người giống như Trương Siêu.

- Cô nói chia tay thì chia tay à, ông đây bao nhiêu tiền trên người cô như vậy, ngay cả miệng cũng chưa từng hôn, muốn chia tay cũng được, ngủ với ông đây trước rồi nói sau.

Trương Siêu lạnh lùng nói.

Tuy anh ta kế thừa bản chất gian thương của cha, nhưng vẫn chỉ là đứa bé, lại uống không ít rượu, cũng sẽ kích động.

Nửa đường lại nhảy ra chuyện này, còn có Mạc Phàm lôi ra nữa.

Già bộ lâu như vậy, anh ta thật lòng không muốn già bộ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phí chia tay

Tổng Uyển Nhi ở bên cạnh nhìn Trương Siêu và Lý Thi Vũ cãi nhau, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nếu không phải cha Lý Thi Vũ là phó cục trưởng, sao Trương Siêu lại chia tay với cô ta, mỗi ngày đều theo sau Lý Thi Vũ nịnh nọt chứ.

Cô ta nhìn đã lâu, cuối cùng bây giờ cũng có cơ hội.

- Siêu ca, anh uống nhiều rồi, mau bỏ Thi Vũ ra, người ta đã nói chia tay với anh rồi, anh để cậu ấy đi vào đi, mặc kệ sống chết của cậu ấy.

Tổng Uyển Nhi giả mù sa mưa khuyên.

Đề Lý Thi Vũ đi vào, đúng lúc mượn tay Đường Long diệt trừ Lý Thi Vũ luôn.

- Trương Siêu, Uyển Nhi, hai người đang nói linh tinh gì thế.

Lưu Phi Phi thấy Trương Siêu đỏ mắt, vội vàng tiến lên kéo Trương Siêu ra.

- Cô là cái thá gì chứ, cút sang một bên cho ông.

Trương Siêu dùng một tay đẩy Lưu Phi Phi.

Lý Thi Vũ không biết điều, Lưu Phi Phi cũng giúp Mạc Phàm, anh ta càng tức giận hơn.

“A!”

Lưu Phi Phi kêu lên một tiếng, đụng vào xe.

- Trương Siêu, sao anh lại đẩy Phi Phi?

Lý Thi Vũ nghe thấy tiếng kêu của Lưu Phi Phi, vừa tức giận nói, vừa nhìn về phía Lưu Phi Phi đầy lo lắng.

- Tôi muốn làm gì thì làm thế đó, cô nhanh chóng theo tôi quay về, tôi coi như những lời cô nói là nói linh tinh, nếu không. . .

Trương Siêu hừ lạnh một tiếng, không có nói hết, một bàn tay giơ lên cao, có ý uy hiếp.

Nếu điều đã như vậy, đơn giản là gạo sống làm thành cơm chín, dù sao Mạc Phàm cũng không ra ngoài được.

Đúng lúc này, một giọng nói rét lạnh truyền từ bên cạnh đến.

- Anh muốn làm gì?

Trương Siêu không kiên nhẫn nhìn nơi phát ra tiếng, chỉ thấy Mạc Phàm cho hai tay vào trong túi, không biết xuất hiện ở nơi cách anh ta ba thước từ lúc nào.

Trong chớp mắt sắc mặt Trương Siêu trắng bệch, tay giơ ở giữa không trung, hạ xuống cũng không phải, thu hồi cũng không phải, vô cùng xấu hổ.

Cảnh vừa rồi Mạc Phàm đánh thuộc hạ của Đường Long vẫn rành rành ngay trước mắt, một cái tát này của anh ta đánh xuống, chắc chắn anh ta sẽ thảm hơn cả A Hào.

- Tiểu Phàm, em ra rồi à, anh và chị họ em chỉ đùa chút thôi.

Anh ta vội vàng buông Lý Thi Vũ ra.

Lý Thi Vũ trừng mắt nhìn Trương Siêu một cái, vội vàng chạy tới đỡ Lưu Phi Phi dậy.

- Phi Phi, cậu không sao chứ.

- Chỉ đụng phải bả vai, không có chuyện gì.

Lưu Phi Phi lắc đầu, cười dịu dàng, trên lông mày lộ ra chút đau đớn.

- Nếu là nói đùa, tôi cũng đùa với anh một chút.

Hắn hừ lạnh một tiếng, bóng dáng lóe lên một cái liền đến bên cạnh Trương Siêu, đánh về phía ngực Trương Siêu một cái.

Trương Siêu đau kịp trốn tránh, lập tức cảm thấy giống như bị xe đụng phải, ngực vô cùng đau đớn.

“Rầm” một tiếng ngã mạnh lên xe BMW, xe đều đã rung rung lên.

- Thế nào, có buồn cười không?

Mạc Phàm lạnh giọng hỏi.

Trương Siêu đau đớn đến mức muốn mắng mệ nó, anh ta lớn như vậy, đều là anh ta bắt nạt người khác, có khi nào bị đánh như vậy, còn bị một tên hai lúa đánh.

Mắng trong lòng, nhưng ngoài miệng thì lại nói dối.

- Tiểu Phàm, em làm gì thế, anh là anh rể em đó.

- A... Hình như tôi vừa nghe thấy chị họ đá anh rồi mà?

Mạc Phàm cười mỉa nói.

Tôi thể tàng mười, cho dù không thể sử dụng pháp thuật, các hạng mục năng lực thân thể đều mạnh hơn người thường không ít, thánh lực cũng vậy.

- Sao có chuyện đó được, Thi Vũ uống hơi nhiều nên nói linh tinh vậy, đúng không, Thi Vũ.

Trương Siêu xoa ngực cười nói.

- Đừng gọi tôi là Thi Vũ nữa, sau này anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không còn là người yêu nữa.

Lý Thi Vũ tức giận nói.

Trương Siêu không chỉ giả mù sa mưa ngăn cô đi tìm Mạc Phàm, nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy, còn đẩy Lưu Phi Phi, cho dù uống rượu cũng không thể làm thế.

Nếu không phải Tiểu Phàm đến rất đúng lúc, không biết còn xảy ra những chuyện gì nữa.

Đối với người như vậy, cô hoàn toàn chết tâm tòi.

Mạc Phàm nhìn biểu cảm đau khổ của chị họ, không ngờ tới lại có nhiều chuyện xảy ra trong sinh nhật như vậy, hấn không khỏi nhủ mảy.

Kiếp trước sau khi Trương Siêu chiếm được chị họ mới chậm rãi lùi đuôi ra, không ngờ đời này bây giờ anh ta đã lộ bản tính.

Như vậy cũng được, bây giờ chị họ và Trương Siêu chia tay, tránh để chị họ giẫm vào vết xe đổ kiếp trước, còn lại chỉ cần đối phó với dượng hấn là được.

- Bây giờ anh còn gì để nói không?

Mạc Phàm lạnh lùng nhìn chăm chăm Trương Siêu.

Sắc mặt Trương Siêu âm u, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Mạc Phàm.

Không có Mạc Phàm, hôm nay anh ta có thể đi đến bước này sao.

- Cho dù tôi đẩy Phi Phi, lại ngăn cản Lý Thi Vũ đi tìm cậu thì thế nào, cậu đắc tội Đường Long, cho dù có thể đi ra khỏi Hoàng Gia Cửu Hào, cậu thực sự nghĩ chuyện này đã xong rồi sao, cậu nghĩ quá đơn giản rồi.

Anh ta không biết Mạc Phàm đi ra như thế nào, nhưng anh ta vô cùng chắc chắn, chuyện này còn chưa kết thúc.

Không chỉ Đường Long không bỏ qua cho Mạc Phàm, anh ta cũng không để Mạc Phàm yên, dám đánh anh ta à.

Khóe miệng Mạc Phàm hơi nhếch lên, cười nhạt.

- Thay vì quan tâm Đường Long đối phó tôi như thế nào, anh vẫn nên quan tâm đến chính mình thì hơn.

Trương Siêu sững sốt, ngo ngắ nhìn về phía Mạc Phàm, trong mắt hiện lên sợ hãi, chẳng lẽ tên nhóc này muốn giết anh ta sao?

- Mạc Phàm, cậu muốn làm gì?

Lý Thi Vũ ở bên cạnh cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Mạc Phàm, nhủ mảy, vội vàng nói:

- Tiểu Phàm, để anh ta rời đi đi, chị không muốn gặp lại anh ta.

Mạc Phàm do dự, dù sao chị họ cũng là phụ nữ, dễ mềm lòng.

Ngoài ra xử lý kẻ thù kiếp trước ở đây cũng không thích hợp lắm.

- Cút, sau này dám đến gần chị họ tôi và Phi Phi, đừng trách tôi không khách sáo.

Trương Siêu thấy Lý Thi Vũ nói chuyện giúp anh ta, không chỉ trong lòng vui vẻ, sợ hãi cũng chậm rãi mất đi.

Có Lý Thi Vũ ở đây, chắc là cô sẽ không để Mạc Phàm động vào anh ta.

Nếu đã như vậy, không thu lại chút lợi tức chẳng phải quá tiện nghi cho đôi câu nam nữ này rồi.

- Tôi cút cũng được, nhưng trả lại tiền bạc lúc trước tôi bao đã, sau này tôi sẽ không quán lấy cô, không nhiều lắm đâu chỉ 30 vạn, lấy được tiền tôi lập tức sẽ đi.

Trương Siêu cười âm hiểm nói.

Anh ta chỉ trên người Lý Thi Vũ hơn 20 vạn, làm tiệc sinh nhật và mua quà nữa cũng mất hơn 10 vạn.

Mấy chục vạn đổ vào như tát nước, cứ tát nước như vậy, ngay cả miệng cũng chưa được hôn, sao có thể buông tay?

Nhiều tiền như vậy ném đến quán bar, không biết có thể ngủ với bao nhiêu cô gái, Trương gia chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.

- Anh, vô liêm sỉ!

Lý Thi Vũ tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Cô và Trương Siêu đều ăn ở nhà hàng bình thường, Trương Siêu tiêu nhiều như vậy hơn nữa là mua một số sản phẩm xa xỉ cô không cần, hơn nữa chắc chắn không nhiều như vậy.

- Không lấy ra được nhiều như vậy đúng không, đợi cô lấy ra được 30 vạn hãy nói đến chuyện chia tay.

Trương Siêu đắc ý nói.

Tuy cha Lý Thi Vũ là phó cục trưởng, nhưng chỉ dựa vào mấy đồng lương, chắc chắn không thể lấy ra ngay nhiều tiền như thế, cũng sẽ không cho Lý Thi Vũ.

Tiền của Lý Thi Vũ đều thuê phòng cho Mạc Phàm, còn Mạc Phàm, là một tên hai lúa mới đến thành phố Đông Hải, có thể lấy ra được nhiều tiền như vậy thì thành thần rồi.

- Anh muốn 30 vạn phí chia tay đúng không?

Mạc Phàm lạnh giọng hỏi.

- Thế nào, Tiểu Phàm, cậu cho tôi sao?

Trương Siêu khinh bỉ nói.

- Tôi có một tờ chi phiếu, chẳng qua trên đó viết 50 vạn, nếu anh chắc chắn trả lại tôi 20 vạn, cho anh cũng không phải là không thể.

Mạc Phàm lấy một tờ chi phiếu trong túi ra.

Vừa rồi Đường Long cho hấn, hấn còn chưa cảm nóng.

Nếu Trương Siêu muốn phí chia tay, cho anh ta cũng được, có thể làm chị họ vui vẻ, đừng nói 30 vạn, 3000 vạn hấn cũng nguyện ý cho.

Trương Siêu lập tức ngây dại, nhìn chằm chằm chi phiếu trong tay Mạc Phàm, mãi mà không nói nên lời.

Tổng Uyển Nhi như bị cái gì nhét vào miệng, trợn mắt há miệng.

Cái này là thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiền mất tật mang

- Tiểu Phàm, sao em có nhiều tiền như vậy?

Lý Thi Vũ kinh ngạc hỏi.

- Đường Long cho.

Mạc Phàm cười nói với Lý Thi Vũ.

- Đường Long... Long cho sao?

Lý Thi Vũ nghe thấy những lời này, lập tức bị dọa tại chỗ.

Mạc Phàm bình an ra khỏi Hoàng Gia Cửu Hào, đã vượt qua tường tượng của cô.

Ai từng nghĩ tới, Mạc Phàm không chỉ bình an vô sự, còn được Đường Long cho chi phiếu, một tờ chi phiếu 50 vạn.

- Chuyện này, chuyện này...

- Cái gì?

Trương Siêu và Tống Uyển Nhi lú lười, cho rằng mình nghe lầm rồi.

Mạc Phàm đánh nhiều người của Đường Long như vậy, vậy mà Đường Long cho Mạc Phàm 50 vạn, người này đúng là biết nói khoác.

- Cậu nói giỡn gì thế, chi phiếu Đường Long cho cậu, chắc chắn là giả.

Trương Siêu khinh thường nói.

Một tên hai lúa, dùng nói là chi phiếu 50 vạn, chỉ sợ 50 Euro cũng chưa từng thấy, nói mạnh miệng không sợ bị sét đánh à.

- Giả sao?

Khóe miệng Mạc Phàm nhếch lên, đưa chi phiếu đến.

- Tôi đưa chi phiếu cho anh, anh có thể tìm Đường Long xác nhận.

Trương Siêu không nhận lấy, mới ra khỏi sảnh số hai, anh ta không có gan đi vào tìm Đường Long.

Hơn nữa anh ta cũng không ngốc như vậy, cạm bẫy cấp thấp như thế, anh ta còn lâu mới mắc mưu.

- Tôi sẽ không đi tìm Đường Long, tôi chỉ nhận tiền mặt, không có 30 vạn tiền mặt, tôi sẽ không chia tay, nếu không lấy được nhiều tiền như vậy, thì để Thi Vũ ngủ với tôi một đêm cũng được, chúng ta thanh toán xong.

Trương Siêu liếc mắt nhìn Lý Thi Vũ một cái.

- Anh!

Lý Thi Vũ tức đến mức mặt đỏ bừng.

- Thế nào?

Trương Siêu cười dâm đang nói.

- Ngủ với anh một đêm sao?

Mạc Phàm thu chi phiếu, mắt nheo lại, ánh sáng lạnh lóe lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Siêu.

- Ha ha, anh có gan thử đụng vào chị họ tôi xem, chạm một chút tôi sẽ làm anh hối hận cả đời.

Trương Siêu bị Mạc Phàm nhìn chằm chú, tươi cười trên mặt lập tức cứng ngắc, thân thể không tự chủ được run lên.

Lúc này Mạc Phàm đâu giống tên hai lúa mới từ nông thôn đến, căn bản chính là một tên tội phạm giết người không chớp mắt.

Vì khí tức trên người Mạc Phàm, anh ta chỉ từng nhìn thấy ở mấy tên tay chân trong nhà.

Phải biết rằng mấy người đó đều đã giết người, tích lũy khí thế hung ác từ năm này tháng khác, được cha anh ta bồi dưỡng đặc biệt.

Vậy mà một tên hai lúa như Mạc Phàm lại lộ ra loại khí thế này?

- Xem như cậu lợi hại!

Trương Siêu nuốt nước miếng:

- Đưa chi phiếu cho tôi, ngày mai tôi chuyển lại cho cậu 20 vạn.

Lấy 30 vạn cũng không tệ, nhờ đâu là thật, ít nhất có thể lấy lại vốn.

Nhiều tiền như vậy, đủ cho anh ta chơi một tháng, mỗi ngày một ngàn công chúa, không cầm lấy thì cũng uống.

- Bây giờ muốn chi phiếu, muộn rồi, tôi đã thay đổi chủ ý.

Mạc Phàm cười mỉa nói.

- Cậu.

Trương Siêu tức giận nói:

- Cậu đùa giỡn tôi sao?

- Đùa giỡn anh, anh xứng à, anh giữ thân phận bạn trai chị họ tôi nhiều ngày như vậy, chỉ riêng thân phận này đã vô giá, trừ chuyện đó ra, mỗi ngày anh còn chiếm nhiều thời gian của chị họ như vậy, khi rảnh rồi còn chọc chị họ tôi tức giận, chị họ tôi rộng lượng, không đòi anh mấy ngàn vạn phí thanh xuân đã tốt lắm rồi, vậy mà anh còn không biết xấu hổ đòi chị tôi 30 vạn phí chia tay, anh còn cần mặt mũi không?

Mạc Phàm cười mỉa nói.

“Phốc!”

Mạc Phàm nói vậy làm Lưu Phi Phi lập tức bật cười.

Lần này Trương Siêu đúng là vô lại gặp phải cường đạo, đánh cũng không đánh lại được, nhưng cường đạo này hơi đáng yêu.

Tuy Lý Thi Vũ không cười, nhưng lông mày giãn ra không ít.

Trương Siêu tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt như gan heo chết, vô cùng khó coi.

- Được lắm, cậu đợi đó cho tôi, việc này chưa tính xong đâu, Trương gia chúng tôi không phải dễ bắt nạt như vậy.

- Tính xong sao?

Mạc Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Siêu một cái.

Kiếp trước Trương Siêu làm chị họ sống trong đau khổ, hắn không có biện pháp giúp chị họ giải thoát, một đời này đã có năng lực, sao hắn có thể để Trương Siêu sống dễ dàng như vậy được.

Thù kiếp trước, kiếp này hắn sẽ đòi lại gấp trăm lần.

Hôm nay chỉ là bắt đầu, sau này còn rất dài.

- Yên tâm, tôi không chỉ bắt nạt anh, tôi sẽ làm anh hoàn toàn tuyệt vọng.

Mạc Phàm cười mỉa nói.

Trương Siêu cắn răng nhìn Mạc Phàm, trong đáy mắt hiện lên chút âm u.

- Chúng ta đợi coi.

Nói xong anh ta mở cửa lên xe, chặt vật rồi đi với Tống Uyển Nhi.

Tối nay đúng là tiền mất tật mang, không chiếm được Lý Thi Vũ, ngay cả tiền bạc cũng không lấy được một đồng.

...

- Tiểu Phàm, chi phiếu này thật sự là Đường Long cho sao?

Lý Thi Vũ lo lắng hỏi.

- Đương nhiên là thật.

Mạc Phàm nói.

- Nhưng mà?

Lý Thi Vũ lộ ra vẻ chán chường.

Cô từng nghe cha nói về bối cảnh của Đường Long, nếu không đụng tới tám sát, cho dù là trăm dặm người cũng không làm gì được anh ta.

Hơn nữa Đường Long có thù tất báo, Mạc Phàm vì cứu bọn họ mà chọc vào Đường Long, không dễ giải quyết như vậy.

Cho dù bề ngoài nói bỏ qua, nhưng không biết sẽ động tay động chân sau lưng cái gì.

- Chị họ, chị còn nhớ sự phụ mà em nói với chị không.

Mạc Phạm hỏi.

- Ừm.

Lý Thi Vũ gật đầu:

- Chẳng lẽ liên quan đến sự phụ của em sao?

- Đường Long hỏi sự phụ em, em nói chuyện sự phụ cho anh ta, không ngờ anh ta nghe tên sự phụ em liền cho qua chuyện này, nói là lụt lớn làm trôi miếu Long Vương, người một nhà không nên đối phó với người một nhà, còn đưa em chi phiếu 50 vạn, nói là quà sinh nhật cho chị, em nhận lấy thay chị.

Mạc Phạm lấy chi phiếu ra, đưa cho Lý Thi Vũ.

Chuyện hấn trọng sinh tu chân tạm thời không thể nói cho chị họ, nói cho chị họ không chỉ không có lợi, trái lại sẽ mang đến tai bay vạ gió cho chị họ.

Đội hấn mạnh hơn chút nữa, ví dụ như là đến Trúc Cơ, lại nói cho chị họ cũng không muộn.

Dù sao với năng lực hiện giờ của hấn, chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, ngay cả pháp thuật cũng không dùng được, có khả năng ngay cả viên đạn cũng không ngăn nổi, càng không nói đến những vũ khí có uy lực mạnh hơn.

Lý Thi Vũ trừng mắt nhìn, mãi mà chưa lấy lại tinh thần, không ngờ sự phụ nghe có vẻ không đáng tin của Mạc Phạm lại lợi hại như vậy, ngay cả Đường Long cũng sợ hãi, còn tặng cô quà sinh nhật 50 vạn nữa.

Tuy cô sinh ra ở trong nội thành, nhưng đây là lần đầu tiên thấy nhiều tiền như vậy, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

- Sự phụ của em thật sự lợi hại như vậy sao?

Lý Thi Vũ nói với vẻ khó mà tin.

- Chị họ, cho dù chị không tin sự phụ em, cũng phải tin em họ chị chứ.

Mạc Phạm bĩu môi nói.

Lý Thi Vũ không trả lời, chỉ đánh giá Mạc Phạm, nếu là trước đây cô chắc chắn sẽ không tin, nhưng bây giờ cô cũng có chút không chắc.

Mạc Phạm thay đổi quá nhiều.

- Chị họ tin tưởng em một lần, nhưng chị không nhận chi phiếu này, em gửi cho cậu mợ đi, có thể giúp nhà em giải quyết không ít phiền phức.

Lý Thi Vũ nói.

Nhà Mạc Phạm còn nợ một đồng lớn, tuy số tiền này không đáng là bao, nhưng có thể đỡ chút ít.

Mạc Phạm nhú mày, gật đầu cất chi phiếu đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cử Chuyển Hồn Nguyên Công

Sau khi đưa hai đại mỹ nữ về nhà, lúc hấn về đến nhà trọ đã hơn mười một giờ.

Mạc Phạm rửa mặt một cái, không có đi ngủ, rơi vào trầm tư.

Hấn mạnh hơn thuộc hạ của Đường Long một chút, nhưng còn chưa đủ xa.

Nếu Đường Long gọi mấy trăm người đánh hấn, cùng với súng bắn tia, hấn sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao hấn chỉ ở Tội Thể tầng mười, còn chưa có thân thể phá gong cùm xiềng xích, vẫn chỉ là một người bình thường, tiến vào Luyện Khí sẽ khác.

Giai đoạn Luyện Khí, chỉ cần linh khí sung túc, hấn có thể thi triển một chút pháp thuật nhỏ.

Tuy là pháp thuật nhỏ, tính ra cũng là một bước dài với Tội Thể, thậm chí có thể nói như hai thế giới, như khác biệt giữa bình khí lạnh và vũ khí nóng.

Bây giờ hần đã ở Tội Thể tầng mười, cũng là lúc dẫn khí nhập thể.

Bước đầu tiên của Luyện Khí cũng tên là Trúc Cơ, Trúc Cơ là gì, tên giống như nghĩa ý là nền móng.

Chỉ cần nền móng chắc, sau này mới có thể đứng trên đỉnh cao vạn trượng, tung hoành ở Tiên giới.

Cho nên công pháp Trúc Cơ nhất định phải lựa chọn thận trọng.

Kiếp trước hần luyện đan chữa bệnh cho vô số người, tích lũy vô số công pháp, những công pháp hần ghi nhớ đều là cực phẩm.

Chỉ suy nghĩ một lát, hần đã có quyết định.

- Dùng Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công vậy?

Công pháp này vô cùng nổi tiếng ở Tu Chân giới, nghe nói có thể hòa tan tất cả năng lượng làm một lô, hóa thành linh khí tinh thuần nhất.

Mỗi một vòng linh khí sẽ mạnh gấp đôi Tu Luyện Giả bình thường, tu đến cuối cùng sẽ mạnh hơn tu giả bình thường gấp 1000 lần.

Tu giả chiến đấu, đừng nói linh khí mạnh hơn người khác nghìn lần, cho dù là linh khí gấp đôi, cũng đều chiến thắng.

Nhưng Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công này quá bá đạo, một khi luân chuyển liên tục, sẽ không ngừng lại, nếu thân thể không đủ mạnh, sẽ không chứa được nhiều linh khí mạnh như vậy nổ tan xác mà chết, cho nên làm rất nhiều người chùn bước.

Mạc Phàm lựa chọn Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công, tất nhiên là có nắm chắc.

Mạc Phàm nhớ lại công pháp Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công, hít sâu một hơi, tu luyện dựa theo công pháp đó.

Không lâu sau, hần rơi vào giai cảnh, trong cơ thể như có một Cự Luân đang chuyển động, kéo linh khí gần đó bay vào trong cơ thể, bắt đầu đã thông các huyết vị trong cơ thể, thông đến các huyết khiếu.

Cả người hần đắm chìm trong đó, bất giác đã là sáng ngày hôm sau.

Mạc Phàm nhú mày, mở to mắt.

Quả thật Cửu Chuyển Hồn Nguyên rất bá đạo, chỉ một đêm đã đã thông ba huyết khiếu, do linh khí ở Địa Cầu rất loãng, nếu không chưa đến trăm ngày đã đến Trúc Cơ.

Nhưng linh khí ở Địa Cầu loãng đến đáng thương, chỉ một đêm, trong mười km xung quanh đã không còn chút linh khí, lúc này Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công mới tự động dừng lại, chỉ sợ không được dưỡng ba ngày linh khí sẽ không khôi phục.

Xem ra vẫn phải nghĩ biện pháp, nếu không không biết bao giờ mới có thể đến Trúc Cơ.

Suy nghĩ một lát, hần không tu luyện tiếp nữa, thay quần áo ra cửa.

Hần đã đồng ý hôm nay chữa bệnh cho người khác giúp Hạc lão, nên đến lúc xuất phát rồi.

Nửa tiếng sau, hần chạy chậm, không thở gấp đi đến Duyên Niên Đường.

Hạc lão vẫn mặc trang phục như trước, không ngừng đi tới đi lui, bộ dạng giống như vô cùng gấp gáp.

Thấy Mạc Phàm cuối cùng cũng xuất hiện, ông ta vội vàng đi tới.

- Mạc tiểu hữu, cuối cùng cậu đã đến rồi.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Mạc Phàm tò mò hỏi.

- Buổi sáng tôi nhận được tin tức, bệnh của lão hữu tôi lại nghiêm trọng, nếu Mạc tiểu hữu không xuất hiện, lão hủ đành phải tự mình thi châm.

Hạc Duyên Niên lo lắng nói.

- Tôi có chút việc nên giờ mới đến được.

Mạc Phàm giải thích.

- Không sao, Mạc tiểu hữu đến là tốt rồi, nếu không có chuyện gì, bây giờ liền đi theo tôi một chuyến.

Hạc Duyên Niên cũng không có ý trách cứ.

- Được.

Mạc Phàm gật đầu.

Hắn vốn muốn đòi chỉ phiếu thành tiền trước, luyện chế một lượng lớn đan dược Trúc Cơ, nhưng thấy Hạc Duyên Niên gấp như vậy, đành phải bỏ qua chuyện này.

Hạc Duyên Niên kéo Mạc Phàm đi về phía xe, xe nhanh chóng đi về phía Đông Hải.

- Mạc tiểu hữu, không biết cậu có bao nhiêu phần trăm nắm chắc thi triển Cửu Tử Thần Châm?

Hạc Duyên Niên ân cần hỏi han.

- Hành châm thi tôi nắm chắc mười phần, nhưng có công hiệu hay không thì tôi không biết, phải xem tình hình của người bệnh thế nào, nếu là dầu hết đèn tắt, cho dù là Cửu Tử Thần Châm cũng không có biện pháp.

Mạc Phàm nói.

Tu sĩ có thể thông qua đột phá cảnh giới gia tăng tuổi thọ.

Người bình thường thì không may mắn như vậy, nếu muốn hấn cứu người đã hết tuổi thọ, hấn cũng không có biện pháp.

Nếu là ở Tu Chân giới, hấn còn có thể dùng đan dược gia tăng tuổi thọ, nhưng ở Địa Cầu không có đủ nguyên liệu.

- Chỉ cần Mạc tiểu hữu hành châm thành công là được.

Hạc Duyên Niên kích động nói.

Nếu là mới gặp Mạc Phàm, chắc chắn sẽ cảm thấy Mạc Phàm mạnh mẽ, cho dù là ông ta cũng không dám nói mỗi lần hành châm đều tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn.

Nhưng ngày đó Mạc Phàm vừa hành châm vừa giảng giải châm thuật Cửu Tử Thần Châm, Mạc Phàm hiểu rõ hoàn toàn Cửu Tử Thần Châm làm ông ta vô cùng khiếp sợ, tuyệt đối không thể nhận định bằng tuổi tác.

Cho nên Mạc Phàm nói nắm chắc mười phần, ông ta cũng không nghi ngờ chút nào.

Chỉ cần Mạc Phàm hành châm thành công, vậy là đủ rồi.

- Đúng rồi, Tàn tiểu thư đâu?

Mạc Phàm hỏi.

- Bỗng nhiên hôm nay Tàn tiểu thư có việc gấp, chỉ có lão hủ đến xem lão hữu với Mạc tiểu hữu mà thôi.

Hạc lão giải thích.

Mạc Phàm cũng không hỏi nhiều, hai người nói về vấn đề y thuật một lát, xe lái vào một khu biệt thự, dừng lại trước một căn biệt thự.

Mạc Phàm mới xuống xe, lông mày không khỏi nhíu lại.

Căn biệt thự này tên là Vân Trung Thự, là một trong những biệt thự đắt nhất cũng xa hoa nhất ở thành phố Đông Hải.

Khu biệt thự này kế núi gần sông, phong cảnh tú lệ, giống như ở trong mây mù.

Tất cả biệt thự bên trong chưa được xây xong nhưng đã định hết rồi, mỗi một căn không mấy ngàn vạn đừng mơ mà mua được, nhất định phải là phú hào và quý nhân ở thành phố Đông Hải mới có thể ở được.

Kiếp trước Mạc Phàm chưa từng tới, nhưng bây giờ vừa nhìn, quả thật nơi này đáng giá đó.

Chỗ này vốn có phong thủy không tệ, linh khí nồng đậm hơn nơi hấn ở đâu chỉ gấp ba lần, linh khí nồng đậm tụ mà không tiêu tan, đều ở trong khu biệt thự này, kéo dài không biến mất.

Người ở trong này, chắc chắn sẽ sống lâu hơn nơi khác, bình thường cũng rất ít khi sinh bệnh.

- Mạc tiểu hữu, cậu cũng nghiên cứu về phong thủy sao?

Hạc Duyên Niên thấy Mạc Phàm đầy hứng thú đánh giá bốn phía, lại mở miệng hỏi.

- Tôi không hiểu về phong thủy lắm, nhưng hoàn cảnh nơi này rất tốt, quả thực vô cùng thích hợp để ở.

Mạc Phàm giải thích.

- Quả nhiên nhãn lực của Mạc tiểu hữu rất tốt, nghe nói từng ngon cây cọng cỏ ở đây đều do cao nhân chỉ điểm.

Hạc Duyên Niên nói.

- Trách không được.

Mạc Phàm tỉnh ngộ.

Phong thủy là trận pháp kéo dài vượn ra, phong thủy nơi này xây dựng thành một hình dạng tương tự như Tụ Linh Trận, mới dẫn linh khí vào mà không tiêu tan.

Nếu có thể tu luyện ở đây, chắc chắn sẽ giảm không ít thời gian đến Trúc Cơ.

Nhưng bây giờ hẳn không thể mua nổi nhà ở đây.

- Chúng ta vào thôi, Mạc tiểu hữu.

Hạc Duyên Niên cười nói.

- Được.

Mạc Phàm gật đầu, đi theo Hạc lão đến cửa biệt thự.

Bọn họ vừa đến cửa biệt thự, liền bị một sĩ quan ngăn lại.

- Đứng lại, mời tiếp nhận kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ra Oai

Giọng nói vừa vang lên, hai hàng người giờ súng lên cao, hòng súng tối tăm chỉ về phía Mạc Phàm và Hạc lão.

Mạc Phàm nhú mày, không nói gì.

Sắc mặt Hạc lão hơi trầm xuống, có chút không vui.

Đây không phải là lần đầu tiên ông ta tới biệt thự Tàn gia, cũng không phải lần đầu tiên mang người đến đây, chưa từng có kiểm tra như người này nói, hôm nay là sao thế này?

- Liên trưởng Tôn, cậu có ý gì đây?

- Hạc lão, tôi chỉ làm việc của mình mà thôi, tránh cho người mang ý xấu, gây bất lợi cho lão thủ trưởng.

Liên trưởng Tôn lạnh lùng nói, căn bản không để ý đến Hạc lão.

- Ý của cậu là nói lão hủ sẽ gây bất lợi cho lão Tàn sao?

Râu của Hạc lão hơi vểnh lên.

- Đương nhiên Hạc lão sẽ không gây bất lợi cho thủ trưởng rồi, nhưng người bên cạnh ông thì không thể biết được, tất phải tiếp nhận kiểm tra.

Ánh mắt lạnh lùng của liên trưởng Tôn nhìn về phía Mạc Phàm.

Bộ dạng học sinh trung học, trang phục lỗi thời, tuy gọn gàng sạch sẽ, nhưng vừa nhìn là biết không phải con gia đình quyền quý.

Nếu không phải đi theo Hạc lão, ông ta còn tưởng rằng là tên trộm vào biệt thự trộm hay lục rác, không thể dễ dàng cho người như vậy vào được.

Hơn nữa ở trên người Mạc Phàm, ông ta cảm nhận được bình tĩnh không tương xứng với độ tuổi của hắn, đứa bé bình thường nhìn thấy súng mà bọn họ đeo đã sớm thay đổi sắc mặt.

- Cậu ấy là tiểu thần y lão phu mời đến, là người chữa bệnh cho lão Tần, Tần tiểu thư chưa nói với cậu đúng không?

- Thần y sao?

Liên trưởng Tôn nhìn Mạc Phàm với vẻ bất ngờ, khinh bỉ trong mắt càng nhiều hơn.

Hạc lão tự xưng là thần y ông ta sẽ không có một chút ý kiến nào, ông ta công nhận chuyện này.

Nhưng Hạc lão xưng Mạc Phàm là thần y, ông ta càng thêm hoài nghi thân phận của Mạc Phàm.

Nhỏ tuổi như vậy đã được xưng là thần y, vậy ông đây là Hoa Đà ấy chứ?

Khóe miệng ông ta nhếch lên đầy khinh thường, lạnh lùng nói:

- Trái lại không thấy Tần tiểu thư nói gì, nhưng Nhị gia mới dẫn bác sĩ đến, cố ý nói với tôi người không liên quan không được vào, nhất là người tự xưng thần y.

Lão thủ trưởng bị bệnh nặng không phải là chuyện cơ mật gì, trong khoảng thời gian này luôn có bác sĩ đến cửa, với ý đồ thông qua chữa khỏi bệnh cho lão thủ trưởng bám vào Tần gia.

Nhưng thân phận của lão thủ trưởng, há có thể để loại người nào cũng chữa trị được?

Nhị gia cố ý sắp xếp, sao ông ta có thể cho người ta đi vào dễ dàng, nếu không người bị phạt chính là ông ta.

Trong mắt Mạc Phàm hiện lên lạnh lùng, vẫn không nói gì như trước, nếu không phải Hạc lão cho hắn Bích Huyết Châm hắn cũng sẽ không tới.

Hạc lão vừa nóng vừa giận, không dễ dàng gì ông ta mới mời được Mạc Phàm, ai biết lại bị vướng ngay lúc quan trọng.

- Cậu không tin lão hủ cũng được, cậu muốn thế nào mới để tôi và Mạc tiểu hữu đi qua?

- Nề mặt Hạc lão, chỉ cần cậu ta tiếp nhận kiểm tra của chúng tôi, đeo còng tay tự động kích nổ, do người của chúng tôi mang vào mới có thể vào, yên tâm, nếu không gây bất lợi cho lão thủ trưởng, sẽ không sao.

Liên trưởng Tôn nhìn về phía Mạc Phàm, lạnh lùng nói.

- Tôi từ chối.

Mạc Phàm không đồng ý.

Hạc lão lạnh lùng liếc mắt nhìn liên trưởng Tôn một cái, trên người bác sĩ, giáo sư luôn có khí thế cao ngạo.

Đổi lại là ông ta cũng sẽ từ chối, càng không cần phải nói đến Mạc Phàm tuổi trẻ khí thịnh.

- Từ chối sao?

Khóe miệng liên trưởng Tôn hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái.

- Nếu đến cửa Tần gia, chuyện này không do cậu quyết định.

Tiến vào chưa tiến vào đều phải tiếp nhận kiểm tra, nhờ đâu thật sự là người gây bất lợi cho lão thủ trưởng thì sao?

Nói xong ông ta giơ tay tóm lấy cổ áo của Mạc Phàm, tốc độ rất nhanh giống như tia chớp.

Luận về tốc độ, lực đạo hay là độ chính xác đều mạnh hơn A Hào hôm qua không ít, nếu là người bình thường bị tóm lấy sẽ không trí mạng, nhưng chắc chắn không thể tránh khỏi chuyện bị thương.

- Liên trưởng Tôn, cậu muốn làm gì?

Hạc lão cuống quýt nói.

- Ông ta không làm được gì đâu.

Mạc Phàm bình tĩnh nói.

Không đợi liên trưởng Tôn túm được hắn, hắn trực tiếp nắm lấy cổ tay liên trưởng Tôn.

Lôi đình nhất kích của liên trưởng Tôn lập tức dừng lại.

- Chuyện này?

Sắc mặt liên trưởng Tôn khê thay đổi, vội vàng muốn thu hồi tay lại, nhưng phát hiện tay Mạc Phàm như kim thép, kẹp chặt lấy tay ông ta, căn bản không nhúc nhích được chút nào.

Khuôn mặt già nua của liên trưởng Tôn đỏ lên, khinh miệt trong mắt lúc nhìn về phía Mạc Phàm đã không còn, thay vào đó là hoảng sợ.

Tên nhóc này nhìn có vẻ yếu đuối, sao sức lực lại mạnh như vậy?

Sợ hãi, đồng thời nổi giận cũng trào lên trong lòng.

- Buông tay, nếu không ông đây sẽ giết chết cậu?

Một tay kia của liên trưởng Tôn lấy súng lục ra, chia vào trán Mạc Phàm, trầm giọng nói.

- Vậy ông có thể thử xem, xem cây súng này của ông có thể bắn ra đạn hay không.

Mạc Phàm không để ý đến họng súng tối tăm, lạnh lùng nói.

Khi nói chuyện hai băng đạn xuất hiện trong bàn tay còn lại của hắn.

Buông tay ra, băng đạn ‘bốp bốp’ rơi trên mặt đất, không chỉ một băng đạn, còn có cả băng đạn dự phòng trên người liên trưởng Tôn trong đó.

Sao lại thế này? Băng đạn của ông ta ở trong tay Mạc Phàm từ khi nào, sao ông ta không cảm nhận được một chút nào?

Liên trưởng Tôn lập tức sửng sốt, trên mặt giống như bị người ta tát mạnh mấy cái.

Mấy cái tát này vang lên, làm ông ta không thể ngẩng đầu lên được.

Làm thủ vệ ở Tần gia nhiều năm như vậy, ông ta biết rõ bản lĩnh của mình, ít nhất có thể nằm trong top một trăm ở thành phố Đông Hải.

Nhưng ông ta chưa từng nghĩ tới, vậy mà ông ta sẽ thua trong tay một học sinh trung học, còn thua thảm như vậy.

- Cậu làm thế nào vậy?

- Chuyện này thì ông không cần biết, ông chỉ cần biết nếu tôi cố chấp xông vào, ông căn bản không làm gì được.

Mạc Phàm lạnh lùng nói, khí chất kiêu ngạo lập tức hiện ra.

Sắc mặt liên trưởng Tôn lại trầm xuống, giống như có thể nghe thấy tiếng ‘bốp’ vang lên lần nữa.

Nhưng một cái tát này làm ông ta tỉnh táo lại, không nói đến chuyện y thuật của Mạc Phàm như thế nào, với tốc độ sức lực này, muốn xông vào căn bản không cần Hạc lão, quả thật đám người bọn họ không ngăn cản được.

Hạc lão ở bên cạnh cũng sửng sốt, ông ta không ngờ Mạc Phàm có thể ngăn được thế tấn công của liên trưởng Tôn, thậm chí còn thản nhiên không biết quý không hay lấy băng đạn của liên trưởng Tôn.

Chắc chắn võ công không kém y thuật của cậu ta chút nào.

Ánh mắt Hạc lão nhìn Mạc Phàm lại thay đổi.

- Thiên tài đó.

- Liên trưởng Tôn, ông còn không tin lão hủ sao?

Hạc lão cười nói.

Liên trưởng Tôn cúi đầu, biết Hạc lão cố ý cho ông ta một bậc thang.

- Tôi cũng chỉ vì suy nghĩ đến an toàn của ông cụ mà thôi, mong Hạc lão, Mạc tiên sinh hiểu cho, mời vào bên trong.

Ông ta chưa xót giải thích, nói với phía sau:

- Để bọn họ đi qua.

Mấy người cầm súng ở phía sau vội vàng tránh ra một con đường, để Hạc lão và Mạc Phàm đi vào.

- Tôi không nhặt bằng đạn giúp ông, tự ông nhặt đi.

Mạc Phàm cười nhẹ, buông cổ tay liên trường Tôn ra, đi theo Hạc lão vào biệt thự.

Liên trường Tôn nhìn cổ tay súng vù của mình, lại nhìn bằng đạn trên đất, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Sáng tinh mơ đã té ngã như vậy, không phải đại hạn bình thường.

Hai người vừa đi, Tần Doãn Nhi gọi điện đến, ý đại khái là Hạc lão sẽ mang tiểu thần y qua, bảo ông ta không được ngăn cản, càng không thể kiểm tra.

Liên trường Tôn gần như là chảy nước mắt tắt điện thoại, gật đầu không ngừng.

Nếu cú điện thoại này gọi sớm một chút, ông ta có bị mất mặt như vậy không, ông ta không thể oán giận, chỉ có thể nuốt khổ vào bụng, ai bảo ông ta đụng vào cửa sắt làm gì.

Khi Mạc Phàm và Hạc lão tiến vào biệt thự, có người đã đợi ở bên trong.

Một ông cụ tuổi không kém Hạc lão mấy, tóc bạc mặt hồng, ánh mắt rét lạnh.

Hai người bọn họ vừa vào, ông cụ này thờ ơ liếc qua.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thần y, kẻ lừa đảo sao?

Tôi còn tưởng rằng thần y nào đến đây, hóa ra là Hạc lão ông, sao ông còn mặt mũi đến đây, không phải không có biện pháp sao, còn đến đây làm gì?

Ông cụ lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạc Duyên Niên nói.

Bộ dạng không coi ai ra gì, cũng không thèm liếc nhìn Mạc Phàm một cái.

Hạc Duyên Niên nhú mày, giống như luyện thành thói quen, không có tức giận.

Ông cụ này tên là Thường Ngô Xuân, lão Đông y rất nổi tiếng ở thành phố Đông Hải, truyền nhân của Ngũ Hành Châm.

Mấy năm nay hai người bọn họ luôn tranh giành danh hiệu thần y, Hạc Duyên Niên hơn một chút, lấy được vòng nguyệt quế.

Đối với danh hiệu này, ông cũng không để ý lắm, chỉ là hư danh mà thôi.

Nhưng Thường Ngô Xuân không thoải mái như vậy, cho rằng thứ thuộc về ông ta bị đoạt, vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Bất luận là gặp trong trường hợp nào, Thường Ngô Xuân đều muốn đấu một trận với ông ta, nhất là gặp được lúc ông ta mất chỗ dựa, sẽ càng không bỏ qua.

Nhưng mấy năm trước Thường Ngô Xuân vì bệnh nặng mà mai danh ẩn tích vài năm, không ngờ lại gặp ở Tần gia.

- Vì sao tôi không thể tới, tôi không có biện pháp, nhưng tôi mang người tới chữa bệnh cho Tần lão.

Hạc Duyên Niên vuốt râu nói.

- Mang người sao?

Lông mày Thường Ngô Xuân nhướng lên, lúc này mới để ý tới Mạc Phàm, cười khinh thường, trong mắt đều là khinh bỉ.

- Đừng nói với tôi ông mời tên nhóc lông vàng này đến đây nhé?

- Không sai.

- Hạc lão, ông đúng là già rồi nên hồ đồ, mình không có bản lĩnh, vậy mà mang một đứa con nít đến Tần gia, nếu ông mang một người 7, 80 tuổi tôi còn tin chuyện này, ha ha...

Thường Ngô Xuân cười mỉa.

Y đạo bác đại tinh thâm càng đến chỗ thâm sâu càng tinh thâm, muốn xứng với thần y không tôi luyện vài chục năm thì đừng mơ tưởng, cho dù có thiên phú cũng không được.

Tên nhóc này chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, ngay cả Hạc Duyên Niên cũng không chữa được bệnh, nếu tên nhóc con này có thể chữa được bệnh, heo mẹ đều biết leo cây.

Nghĩ vậy, ông ta lại thương xót cho Hạc Duyên Niên.

Người năm đó có thể thắng ông ta, không ngờ sớm như vậy đã trở thành ông già ngốc nghếch, bị một tên nhóc con lừa gạt.

Bên cạnh Hạc Duyên Niên, khoe miệng Mạc Phàm hơi nhếch lên, không để ở trong lòng.

Y thuật đúng là cần thời gian tích lũy, nhưng nếu luận về thời gian học tập y thuật, thời gian Hạc Duyên Niên và ông già này học y cộng lại cũng không bằng một nửa y tiên hấn.

Người nào hồ đồ người nào thông minh, căn bản không cần giải thích.

Hắn nhắm mắt lại, vận chuyển Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công, linh khí ở nơi này sung túc như vậy, tu luyện làm ít công to, tất nhiên không thể đi uống công một chuyển.

Mạc Phàm bình tĩnh, Hạc Duyên Niên lại bị chọc tức.

- Ông mới là già rồi hồ đồ, cả nhà ông đều già rồi hồ đồ, nói cho ông biết tiểu hữu này tên là Mạc Phàm, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hiểu biết về Cửu Từ Thần Châm rất cao, lát nữa ông sẽ biết.

- Cửu Từ Thần Châm sao?

Thường Ngô Xuân nhìn thoáng qua Mạc Phàm, lập tức lắc đầu.

Tất nhiên là ông ta biết Cửu Từ Thần Châm, cũng từng thấy châm phổ bị tàn phá Hạc Duyên Niên gìn giữ.

Dựa theo miêu tả trên châm phổ, Cửu Từ Thần Châm có thể đưa người ta đến chỗ chết sau đó sống lại.

Nhưng cho đến bây giờ loại châm thuật này không được nhắc đến trong từ điển y học, bởi vì tàn phá không còn đầy đủ, một châm ra sai sẽ là thập tử vô sinh, nên chưa từng có ai thi triển, là thật hay giả còn khó phân biệt, bỗng nhiên xuất hiện một tiểu thần y tinh thông châm thuật này.

- Hạc lão đầu, ông thấy cậu ta dùng Cửu Từ Thần Châm cứu người không?

Khuôn mặt già nua của Hạc Duyên Niên đỏ lên:

- Không có!

- Nếu chưa từng thấy qua ông cũng dám dẫn cậu ta đến Tần gia, ông dám lấy Tần lão ra làm chuột bạch, ông không sợ nhờ đâu là già, Tần gia tìm ông tính sổ à?

- Hừ!

Hạc Duyên Niên hừ lạnh một tiếng:

- Lão Thường, ông đừng có nói linh tinh, Mạc tiểu hữu am hiểu Cửu Từ Thần Châm mà tôi không biết, sao có thể là giả được?

- Tôi thấy ông bị tên nhóc này lừa gạt không nhẹ.

Nghe thấy hai chữ 'lừa gạt', Mạc Phàm mở to mắt, lạnh lùng liếc nhìn Thường Ngô Xuân một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng, cuối cùng nhìn tay Thường Ngô Xuân.

- Nếu tôi không có đoán sai, ông am hiểu Ngũ Hành Châm, nhưng không học được Ngũ Hành Châm đầy đủ, chỉ học được Kim Hành Châm Kim Châm Thứ Huyệt và Mộc Hành Châm Vạn Mộc Hồi Xuân đúng không?

Mạc Phàm mở miệng nói, Hạc lão đứng một bên vuốt râu không nói lời nào, ngồi đợi Thường Ngô Xuân kinh ngạc.

Lão già này thường xuyên tìm ông kiểm tra, còn luôn miệng nói ông hồ đồ, để cho ông ta ném thù hương vị kinh ngạc đi.

Thường Ngô Xuân sừng sốt, trong mắt lộ ra vẻ khác lạ, nhưng lập tức cười lạnh lùng.

- Nhóc con, cậu gạt được Hạc lão đầu chứ không gạt được tôi đâu, chỉ cần cậu gõ tên lão hủ trên Baidu, có thể biết được lão hủ là truyền nhân của Ngũ Hành Chân.

Thường Ngô Xuân còn nói rất khí phách, giống như mình sẽ không mắc mưu đâu.

- Tôi biết Baidu, nhưng ông tên là gì?

Mạc Phàm bình tĩnh hỏi.

“Phốc!”

Hạc Duyên Niên lập tức bật cười.

Thường Ngô Xuân trừng mắt, trong mắt sắp phun ra lửa, khuôn mặt già nua tức giận đến mức đỏ bừng.

- Hừ, tên nhóc không có tri thức, lão hủ họ Thường tên Ngô Xuân, ngoại hiệu cái tử hờ sinh.

Thường Ngô Xuân thở hắt nói.

Khóe miệng Mạc Phàm cong lên, đúng là người cũng như tên, thường ngu xuẩn.

- Thường ngu xuẩn lão tiên sinh đúng không, tôi nhớ kỹ tên này rồi, không cần tìm kiếm trên Baidu.

- Cậu...

Thường Ngô Xuân tức đến mức sắp nôn ra máu, ông ta hít thật sâu mấy hơi, cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

- Đúng là tên nhóc nhanh nhẹn miệng, đừng tưởng rằng Hạc lão đầu mang cậu đến thì không cần lo lắng, nếu cậu thật sự biết Cửu Tử Thần Chân, có năng lực chữa khỏi bệnh cho Tần lão, tất nhiên tính vận khí của cậu tốt, nhưng nếu cậu không chữa trị được, có khả năng cả Hoa Hạ cũng không có chỗ cho cậu dung thân, Tần gia không phải nhà cậu có thể trêu chọc.

- Lão phu khuyên cậu nghĩ rõ ràng, người trẻ tuổi có chí hướng là tốt, nhưng phải có mức độ, học giỏi y thuật mới quan trọng, vận khí chỉ thiên vị khi cậu có bản lĩnh, chứ không phải chỉ tìm vận may.

- Hà...?

Mạc Phàm cười nhạt, cũng không tức giận.

- Cảm ơn nhắc nhở, tôi cũng tặng ông một câu, rảnh rồi không có việc gì làm thì mát xa bóp đùi nhiều chút, mới có lợi cho thân thể của ông.

Thường Ngô Xuân dễ nóng giận, mắt dễ bị đỏ, tưa lưỡi trắng bệch, rõ ràng là can hỏa vượng thịnh.

Mát xa bóp đùi chỉ có lợi cho ông ta chứ không có chỗ hại.

- Hừ, thân thể của lão hủ, lão hủ tự mình biết, không cần tên nhóc cậu quan tâm, cậu nên quan tâm đến mình ấy.

Thường Ngô Xuân hừ lạnh một tiếng, không chút cảm kích.

Mạc Phàm cũng không nói nhiều, tuy hấn có ý tốt nhưng đối phương không nghe, nói nhiều cũng vô dụng.

Lúc này ba người đi từ trong phòng ngủ ra.

Bộ dạng hai người trong đó đã gần bốn mươi tuổi, một người mặc quân trang, toàn thân tỏa ra ý chí kiên cường, khí chất cường đại làm người ta có cảm giác không gian tự uy.

Một người khác có năm phần tương tự người kia, mặc tây trang xa hoa giá trị xa xỉ, khí chất kém hơn rất nhiều lần, hai người là lão đại Tần Chính và lão nhị Tần Trách của Tần gia.

Người thứ ba là bác sĩ Tây y già mặc áo dài trắng, đeo kính.

Ba người vừa đi ra, lập tức đi tới.

- Để mọi người đợi lâu rồi.

Thường Ngô Xuân gạt đầu, định trả lời, cuối cùng không nói gì.

- Không sao, Tần lão thể nào rồi?

Hạc Duyên Niên ân cần hỏi han.

- Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tình hình kém hơn hôm qua nhiều, nếu không có biện pháp tốt, có khả năng không qua được một tuần.

Tần Chính trầm giọng nói, trên mặt lộ ra đau buồn.

Sắc mặt Hạc Duyên Niên trầm xuống, thờ dài một hơi.

- Vị này là?

Tần Chính liếc nhìn một vòng, tầm mắt nhìn về phía Thường Ngô Xuân, tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thi triển tài nghệ

Nhắc tới Thường Ngô Xuân, lão nhị Tần Trách của Tần gia vội vàng đứng ra giới thiệu.

- Đại ca, đây là Thường lão thần y em vừa mới nói với anh.

- Hóa ra là Thường lão thần y, thất kính thất kính.

Tần Chính lạnh nhạt nói, vừa không thất lễ cũng không quá nhiệt tình.

Tần gia mới không biết bao nhiêu thần y, nhưng không một ai có thể chữa khỏi bệnh cho cha, cho nên có chút vô cảm.

- Chẳng lẽ là lão thần y Thường Ngô Xuân truyền nhân của Ngũ Hành Châm cải tử hồi sinh sao?

Bác sĩ đi cùng Tần Chính nhìn thấy Thường Ngô Xuân, kích động hỏi.

- Đúng vậy, sao thế, ông quen lão phu sao?

Thường Ngô Xuân không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, đặc ý trong mắt khó nén được.

- Thanh danh của Thường lão thần y ai mà chẳng biết.

Bác sĩ vội vàng kéo Tần Chính:

- Tần tướng quân, cậu không nhớ rõ sao, người kia.

Được bác sĩ này nhắc, bỗng nhiên Tần Chính nghĩ ra, vẻ mặt có chút chờ mong và kích động.

- Chẳng lẽ là Thường lão thần y chữa trị cho cán bộ kỳ cựu nằm trên giường hai năm vào một tháng trước, nửa tháng trước lại cứu một phú thương đang bệnh nặng nguy kịch sao?

- Đúng là lão phu.

Thường Ngô Xuân gật đầu cười nói.

- Tần gia chúng tôi tìm lão tiên sinh rất lâu, mà không có tìm được, không ngờ được nhị đệ tìm thấy, đúng là thất lễ thất lễ.

Tần Chính tiến lên trước bắt tay, thái độ nhiệt tình gấp bội lần lúc trước.

- Ha ha, Tần công tử khách sáo rồi.

Thường Ngô Xuân khiêm tốn nói, đồng thời cũng không quên đặc ý liếc nhìn Hạc Duyên Niên và Mạc Phàm bị vắng vẻ một bên.

Tần Chính và Thường Ngô Xuân lại nói chuyện một lát, lúc này ánh mắt mới nhìn Mạc Phàm không có tiếng tăm gì.

- Thường lão thần y, đứa nhỏ này là trò giỏi của ông sao?

Tần Chính hỏi.

- Trò giỏi sao?

Thường Ngô Xuân liếc mắt nhìn Mạc Phàm một cái, ông ta không dám nhận đồ đệ trâu như vậy.

- Vị này chính là tiểu thần y Hạc lão mời đến, nghe nói tinh thông Cửu Tử Thần Châm sớm đã thất truyền.

Tiểu thần y sao?

Tần Chính, Tần Trách nghe xong đều nhú mày, trong mắt đều là hoài nghi.

- Hạc lão, vị này là...

Tần Chính nhìn Hạc Duyên Niên, không nói hết lời.

- Vị này tên là Mạc Phàm, quả thật là tôi mời đến, đừng nhìn cậu ấy còn nhỏ tuổi, y thuật không hề kém lão phu, không biết Tần tiểu thư có từng nói với hai người hay không?

Hạc Duyên Niên giải thích.

- Là cậu ta sao?

Lông mày Tần Trách nhú chặt lại.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Tần Trách một cái, hẳn chưa từng gặp người này, hẳn là không có ân oán gì mới đúng.

Nhưng có một chút không thoải mái.

- Lão nhị, em từng gặp Mạc thần y sao?

Tần Chính tò mò hỏi.

- Em chưa từng gặp cậu ta, nhưng tối hôm qua thiếu chút nữa cậu ta đập bể Hoàng Gia Cửu Hào của em, may mà Doãn Nhi bảo vệ cậu ta, nếu không hôm nay cậu ta không có biện pháp xuất hiện ở nơi này.

Tần Trách lạnh lùng nói.

Nghe Tần Trách nói, khinh thường trên mặt Thường Ngô Xuân càng đậm hơn.

Trái tim thầy thuốc như cha mẹ, còn trẻ tuổi đã thích vào KTV, thiếu chút nữa đập hỏng Hoàng Gia Cửu Hào, người như vậy sao có y thuật rất cao được, cho dù là thật cũng không phải thầy thuốc tốt.

- Còn có chuyện này sao?

Hạc Duyên Niên hơi bất ngờ hỏi.

- Được rồi, nếu là tiểu thần y Hạc lão mời đến, tất nhiên Tần gia tôi sẽ lấy lễ đối đãi.

Tần Chính vẫy vẫy tay, ý bảo không nói chuyện Hoàng Gia Cửu Hào nữa.

- Nếu là như vậy, không biết do ai chữa trị cho Tần lão trước đây?

Thường Ngô Xuân cười hỏi, bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Chuyện này sao?

Tần Chính lộ vẻ trầm ngâm.

Danh tiếng của Thường Ngô Xuân không kém Hạc Duyên Niên, nhất là gần đây nắm giữ Mộc Hành Châm trong Ngũ Hành Châm, y thuật rộng lớn, lúc trước còn chữa trị cho mấy người bệnh nguy kịch, có khả năng chữa khỏi cho cha rất lớn.

Còn Mạc Phàm, còn nhỏ tuổi đừng nói là Cửu Tử Thần Châm, chỉ sợ châm thuật giảm đau tiêu sưng cơ bản nhất cũng không nắm chắc.

- Vẫn mong Thường lão chữa trị trước.

Tần Chính suy nghĩ một lát nói.

Thường Ngộ Xuân cười gật đầu, trên mặt tràn đầy đắc ý nhìn về phía Mạc Phàm.

- Còn Mạc tiểu thần y, không biết sư phụ cậu là ai, có thể tìm sư phụ cậu chữa bệnh cho cha tôi hay không, mặc kệ là yêu cầu gì, cậu cứ việc nói, Tần gia chúng tôi sẽ cố gắng thỏa mãn.

Tần Chính trịnh trọng nói.

Nếu Hạc lão tự mình mang đến, với ánh mắt của Hạc lão, tất nhiên sẽ không tệ.

Nhưng giao mạng của cha vào tay một học sinh trung học, ông ta có chút không yên tâm.

Nếu sư phụ Mạc Phàm có thể đến, có lẽ sẽ khác.

Có thể nuôi dưỡng một tiểu thần y như Mạc Phàm, chắc chắn y thuật không kém Hạc lão và Thường lão, tỷ lệ chữa khỏi cho cha cũng lớn hơn nhiều.

- Hành tung của sư phụ tôi bất định, tôi cũng không có biện pháp liên lạc với ông ấy, nếu các ông không tin tôi, vậy tôi cáo từ trước.

Mạc Phàm xoay người muốn đi.

Hắn không cứu hai loại người, không cứu kẻ ác, trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự tạo nghiệt không thể sống, loại người này hắn không cứu.

Còn một loại là không tin hắn cũng không cứu, nếu không tin tưởng hắn, vậy thì đi tìm người khác.

- Chuyện này...

Tần Chính lộ ra vẻ khó xử, lúc này tất cả thầy thuốc đều có thể là cộng rom cứu mạng của cha, không thể bỏ qua.

Nhưng mà nói thật, ông ta vẫn không tin Mạc Phàm.

- Nhóc con, đây là chỗ cậu có thể giương oai sao.

Tần Trách thờ ơ nhìn chằm chằm Mạc Phàm nói.

Đánh người của ông ta còn chưa tính, còn dám ngang ngược ở địa bàn ông ta như vậy, không nghĩ đến phân lượng của mình xem.

- Mạc tiểu hữu, cậu đừng có đi.

Hạc lão thấy chuyện này rơi vào bế tắc, vội vàng kéo Mạc Phàm, sau đó quay đầu, lạnh giọng hỏi:

- Nhị công tử, cậu đây là có ý gì?

- Hạc lão, Mạc tiểu thần y đừng nóng giận, lão nhị cũng vì quá sốt ruột, vẫn mong hai vị hiểu cho, vẫn là để Thường lão chữa trị cho cha tôi trước, nếu Thường lão chữa khỏi cho cha tôi, Tần gia tôi cũng sẽ không để hai vị đến tay không, nếu Thường lão không chữa được, xin mời Mạc tiểu thần y ra tay, thế nào?

Tần Chính nói khách sáo.

- Lão phu không có vấn đề gì.

Hạc Duyên Niên nói.

Mục đích của ông ta là muốn chữa khỏi bệnh cho Tần lão, nếu không sao ông ta lại tặng Bích Huyết Châm ông ta cất kỹ nhiều năm, mời Mạc Phàm ra tay?

- Có thể.

Mạc Phàm không từ chối, có Bích Huyết Châm của Hạc lão hắn mới đến Tội Thủ tàng mười.

Hôm nay đến đây chủ yếu là vì nhân tình của Hạc lão và Tần Doãn Nhi, hắn cũng không muốn mắc nợ người khác.

- Được rồi, còn phải làm phiền Thường lão và Mạc tiểu thần y nữa.

Tần Chính nói với Thường lão và Mạc Phàm.

- Đại công tử yên tâm, lão hủ và Tần lão cũng là lão bằng hữu, tất nhiên sẽ gắng sức, mọi người đợi tin tức tốt của lão hủ đi.

Thường Ngộ Xuân tự tin nói.

Nếu là ông ta ra tay trước, đâu còn lượt của tên nhóc này.

- Làm phiền Thường lão thần y rồi.

Tần Chính đây chờ mong nói.

Mạc Phàm không nói gì thêm, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

- Mời ba vị đi theo tôi.

Tần Chính làm tư thế mời.

Mạc Phàm đi vào phòng ngủ được rất nhiều lính canh vệ canh giữ, phòng ngủ rất rộng, bên trong bày đủ loại máy móc chữa bệnh tiên tiến, có mấy bác sĩ và y tá chăm sóc 24 giờ.

Trên giường bệnh có một ông cụ tóc bạc, hai mắt nhắm chặt, trên gương mặt màu đồng cổ trần ngập cung trực, lúc này lại khó coi như tờ giấy vàng.

Lông mày nhú chặt lại, rõ ràng đang chịu đựng đau đớn, nhưng không phát ra tiếng kêu nào, đủ để thấy nghị lực của ông cụ này.

Trong mắt Mạc Phàm hiện lên ánh sáng, nhìn ông cụ trên giường, mày không khỏi nhú lại.

- Thường lão, nhờ ông rồi.

Tần Chính cung kính nói.

- Ủm.

Thường Ngộ Xuân đắc ý gật đầu.

Trước đây ông ta bị Hạc Duyên Niên đề đầu, cuối cùng lần này Hạc Duyên Niên không nghĩ được biện pháp, Tần gia mời ông ta tới, tất nhiên là cho ông ta nhiều mặt mũi.

Nếu có thể chữa khỏi cho Tần lão, không chỉ phát tiết được bực tức nhiều năm, còn để cho tên nhóc không coi ai ra gì biết cái gì gọi là thần y chân chính, nhất cử lưỡng tiện.

Ông ta đi đến trước giường Tần lão, cầm lấy tay Tần lão bắt đầu bắt mạch.

Qua một chén trà nhỏ, ông ta thở dài một hơi, nhưng trong mắt hiện lên vui mừng.

- Bệnh của cha tôi thế nào?

Tần Chính thấy Thường Ngộ Xuân dừng lại, vội vàng lo lắng hỏi.

- Bệnh can khí của Tần lão đã đi ngược chiều, khí huyết không lưu thông, còn tái phát bệnh cũ, làm cho kinh mạch vô cùng hỗn loạn, bây giờ bên trong đã hỗn loạn, gan vô cùng suy yếu, quả thật là rất nguy hiểm.

- Thường lão có biện pháp gì không?

- Nếu đã rõ bệnh tình, tất nhiên sẽ có biện pháp chữa trị, chỉ cần bình định, chữa khỏi bệnh can khí của Tần lão sẽ không có gì đáng ngại.

Thường Ngộ Xuân cười nói.

- Mong Thường lão nhanh chóng thi triển tài nghệ.

- Đại công tử đừng gấp.

Thường Ngộ Xuân cười đắc ý, chậm rãi mở hộp châm của ông ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Kim Khắc Mộc

Giống như toàn bộ đã nằm trong lòng bàn tay.

Thường Ngộ Xuân vẽ mấy gốc kim châm, thuận thực châm vào gần ngực Tần lão.

Sau đó chín cây kim một rút ra, châm vào xung quanh phổi Tần lão.

Ngân châm hạ xuống, Tần lão ho một trận, nhưng mảy châm rải gần ra, đã không còn đau đớn như trước.

Tần Chính Tần Trách vui vẻ nhìn nhau, tìm nhiều thầy thuốc như vậy, đa số đều làm cho cha càng ngày càng đau đớn, Thường Ngộ Xuân là người đầu tiên không như vậy.

Nhất là Tần Trách, ông ta rất vui vẻ, phải biết rằng Thường Ngộ Xuân là do ông ta mời tới.

- Đúng là Kim Châm Thứ Huyết danh bất hư truyền.

Hạc Duyên Niên vuốt râu gật đầu nói.

Ông ta và Thường Ngộ Xuân bất hòa, chỉ có Thường Ngộ Xuân đối với ông ta vậy, chứ ông ta không có khúc mắc với Thường Ngộ Xuân.

Nếu Thường Ngộ Xuân có thể chữa khỏi cho Tần lão, ông ta cầu còn không được, dù sao dùng Cửu Tử Thần Châm vẫn quá mạo hiểm.

Kim Châm Thứ Huyết, phối thuộc kim, lấy kim hành chi lực, chỉnh lý chí khí toàn thân cho Tần lão, quả thật không tệ, không biết kế tiếp sẽ là châm thuật gì.

Kim Hành Châm chỉ có thể chỉnh lý, muốn chữa bệnh cần phải ra tay từ nguồn gốc.

Đây mới là nơi khó nhất, ông ta cũng bị vướng ở chỗ này.

Mạc Phàm nhú mày lại, lắc đầu.

Hạc Duyên Niên vô ý nhìn thoáng qua Mạc Phàm một cái, thấy bộ dạng Mạc Phàm không đúng lắm, tò mò hỏi:

- Mạc tiểu hữu làm sao vậy, châm thuật của lão Thường có vấn đề sao?
- Châm thuật không có vấn đề gì, Kim Châm Thứ Huyết vô cùng thuận thực.
- Vậy?
- Phương pháp chữa trị có vấn đề.

Mạc Phàm lạnh nhạt nói.

- Bạn trẻ, com có thể ăn linh tinh, nhưng nói không thể nói lung tung.

Bác sĩ Vương ở bên cạnh Tần lão nghe thấy Mạc Phàm nói vậy, lạnh lùng nói.

Thường Ngộ Xuân là ai chứ, gần đây thanh danh lan truyền trong Đông y, sao phương pháp chữa trị có thể có vấn đề được.

Hơn nữa hiệu quả đã vô cùng rõ ràng, vậy mà tên nhóc này nói phương pháp chữa trị của Thường lão có vấn đề, rõ ràng là muốn gây nhiễu loạn tinh thần Thường lão, ảnh hưởng ông ấy thi châm cứu người, kỹ xảo đề tiện như vậy, ông ta thấy nhiều rồi.

Vì danh lợi, không từ thủ đoạn.

Còn trẻ tuổi mà tâm cơ đã nặng như vậy, sau này lớn lên sẽ thế nào.

- Nhóc con còn chưa đến lượt cậu đâu, cậu nên thành thật một chút, nếu không tôi chỉ có thể mời cậu ra ngoài trước.

Tần Trách bất mãn nói.

Từ lúc bắt đầu ông ta đã bất mãn với Mạc Phàm, Thường Ngộ Xuân là người ông ta tìm tới, nếu có thể chữa trị cho cha, địa vị của ông ta ở Tần gia cũng cao lên không ít, tất nhiên không hi vọng Mạc Phàm quấy rối lúc này.

Khóe miệng Thường Ngộ Xuân nhếch lên, cười mà không nói tiếp, tiếp tục thi châm.

- Đợi một chút, Mạc tiểu hữu, rốt cuộc có vấn đề gì?

Hạc lão vội vàng hỏi.

Chữa bệnh và chơi cờ không khác nhau lắm, giai đoạn đầu có lẽ nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng sau đó sơ ý một chút, sẽ thua cả ván cờ.

Nếu biết vấn đề ở đâu, nói không chừng có thể dẫn dắt Thường Ngộ Xuân tìm được phương pháp chữa trị tốt hơn.

- Đợi ông ta hành châm xong sẽ biết, nhưng tôi phải khuyên các ông chuẩn bị tâm lý thật tốt, đợi ông ta hành châm xong, có khả năng Tàn lão tiên sinh không sống được một ngày.

Mạc Phàm trịnh trọng nói.

Một câu như sấm sét giữa trời quang.

Mọi người ở trong phòng ngủ đều thay đổi sắc mặt.

- Mạc tiểu thần y, chuyện này là thật sao?

Tần Chính lo lắng hỏi.

Chuyện liên quan đến sống chết của cha, tất nhiên ông ta không thể không quan tâm.

- Có phải hay không thử xem thì biết.

Lời hấn nói đám người này không tin, mắt thấy là thực, vẫn nên để Thường Ngộ Xuân hành châm tiếp thì tốt hơn.

- Chuyện này...

Tần Chính lộ vẻ khó xử:

- Có thể mời Mạc tiên sinh nói rõ hơn một chút hay không?

Mạc Phàm đang định mở miệng, một giọng nói sắc bén truyền từ bên cạnh đến.

- Tôi nghĩ đây là chiến thuật tâm lý.

Bác sĩ Vương khinh bỉ nói.

- Tôi sẽ không nói nguyên nhân nữa, đợi một lát rồi xem kết quả đi, thân thể Tàn lão tiên sinh không giống người thường, cho dù chữa trị có vấn đề cũng có thể chữa được, chỉ cần Tàn lão tiên sinh còn một hơi, tôi có thể cứu ông ấy trở về.

Mạc Phàm lạnh lùng liếc mắt nhìn bác sĩ Vương một cái, bình tĩnh nói.

Không biết Tần Chính ăn Định Tâm Hoàn hay là sót ruột đan, cho dù Mạc Phàm luôn miệng nói có thể cứu về, nhưng trong lòng vẫn không yên.

Thường Ngộ Xuân nghe thấy câu cuối của Mạc Phàm cũng không nói gì, chỉ lắc đầu.

- Ngay cả nguyên nhân cũng không nói ra được, còn dám đưa ra kết luận như vậy, nếu lời nói của tên nhóc này có vấn đề, ông ta sẽ khiến cậu ta thua tâm phục khẩu phục.

Ông ta lấy ra một hộp châm bằng ngọc, bên trong có chín cây châm màu nâu, giống như đá giống như gỗ.

Thường Ngộ Xuân hít sâu một hơi, vẻ mặt vô cùng chăm chú, chín cây châm đâm vào gần gan Tàn lão, không khác Kim Hành Châm mấy, vẫn rút ra một cái.

Chín cây kim này đâm xuống, chín châm trở nên sáng hơn, tản ra ánh sáng màu vàng đất nhạt, sinh cơ thịnh vượng bay từ châm lên, dừng mảnh lao vào trong cơ thể Tàn lão.

Mộc Hành Châm, vạn mộc hồi xuân.

Lấy mộc hành chi lực, dẫn dắt sinh cơ vào trong cơ thể người.

Hành châm xong, khuôn mặt như giấy vàng của Tàn lão trên giường bệnh nhanh chóng khôi phục hồng nhuận, hô hấp cũng chậm rãi ổn định.

Mọi người lập tức thở phào một hơi, đều lộ ra vui mừng.

Cầm Thường Ngộ Xuân nâng cao, không thèm nhìn Mạc Phàm, ông ta thắng, nên không muốn nói gì với kẻ chuyên thích khoác loác.

Bác sĩ Vương lạnh lùng trừng Mạc Phàm một cái, không phải tên nhóc này nói dựa theo phương pháp của Thường lão thì Tần lão chỉ sống được tối đa một ngày sao, bây giờ Tần lão khôi phục rất tốt, như vậy giải thích sao đây?

Bác sĩ Vương không thèm để ý đến Mạc Phàm, vội vàng đi đến nói:

- Quả nhiên y thuật của Thường lão uyên bác.

Những người khác cũng nhìn Thường Ngô Xuân đầy kính nể, có không biết bao thầy thuốc bó tay, Thường lão vừa ra tay đã làm Tần lão chuyển biến tốt đẹp.

Sự thật thắng hùng biện, còn gì hay để nói đây?

- Không hổ là cái tử hồi sinh, cảm ơn Thường lão, Tần gia vô cùng cảm kích.

Tần Chính chấp tay với Thường Ngô Xuân, cảm kích nói.

- Cứu sống người là bổn phận của thầy thuốc, Tần lão là anh hùng bảo vệ quốc gia, cho dù Thường Ngô Xuân tôi táng gia bại sản cũng cần phải cứu, huống chi chỉ là thi triển y thuật, chính là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.

Thường Ngô Xuân khiêm tốn nói, trên mặt lại tràn đầy đắc ý.

- Thường lão đức tốt, Tần Chính bội phục.

- Nhóc con, không phải cậu nói phương pháp của Tần lão có vấn đề sao?

Tần Trách cười mỉa hỏi.

Sắc mặt Hạc Duyên Niên lộ ra vẻ lo lắng, lại không nói gì.

Ánh mắt không ít người nhìn về phía Mạc Phàm, trong mắt tất cả đều là khinh thường.

Vừa rồi Mạc Phàm nói Tần lão chỉ có thể sống một ngày, bây giờ hô hấp của Tần lão vững vàng, huyết áp bình thường, sắc mặt hồng nhuận, rõ ràng là đã khôi phục, sao có thể có vấn đề.

Rõ ràng Mạc Phàm đánh chiến thuật tâm lý, cố ý dùng mảnh khỏe.

Ở đây có nhiều người là người bên cạnh Tần lão, đi theo Tần lão vài chục năm, Mạc Phàm gây khó dễ từ trong, làm không ít người lộ ra địch ý.

- Không phải không có vấn đề, chỉ là chưa đến lúc.

Mạc Phàm bình tĩnh nói.

- Mạc tiểu hữu, cậu nói có vấn đề, lão hủ đã thi triển châm thuật, cậu nói xem vấn đề nằm ở đâu?

Mắt Thường Ngô Xuân nheo lại, cười nói.

- Vậy tôi hỏi ông, Kim Hành Châm gặp Mộc Hành Châm sẽ thế nào?

Mạc Phàm không trả lời hỏi ngược lại.

Vừa hỏi vậy, sắc mặt Thường lão và Hạc Duyên Niên thay đổi, kim khắc mộc là kiến thức bình thường.

- Mộc Hành Châm chủ là vạn vật nảy sinh, Kim Hành Châm chủ là lao nhanh về phía trước, hai cái đụng vào nhau, mộc hành chi khí nhất định bị kim hành chi khí phá, đánh tan lượng lớn mộc hành chi khí tích tụ ở trong gan, ông cảm thấy đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi hay họa vô đơn chí?

Mạc Phàm chất vấn.

- Chuyện này...

Sắc mặt Thường Ngô Xuân trắng bệch, lùi về sau vài bước.

Ông ta thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, thậm chí ngay cả điểm đơn giản như vậy cũng không nhìn thấu.

- Nếu ông hiểu được Thủy Hành Châm còn có thể, lấy thủy hành chi khí, đã thông kinh mạch toàn thân, lại lấy mộc hành chi khí dưỡng bộ phận gan, nhưng ông lại cứ chọn Kim Hành Châm tương khắc, ha ha.

Mạc Phàm cười nhạt nói.

Y thuật không phải học được loại châm thuật nào đó sẽ là thần y, phải biết thông hiểu đạo lý, hiểu được phương pháp phân tích.

Mạc Phàm mới nói xong, tiếng cảnh báo vang lên.

- Không hay rồi, nhịp tim của Tần lão đang nhanh chóng giảm xuống.

Một y tá kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Phun máu vào mặt ông ta

Giọng nói nhỏ xuống, chỉ thấy Tần lão vốn có chuyển biến tốt đẹp bỗng nhiên khuôn mặt xanh xao, môi thâm tím, toàn thân không ngừng giật giật.

Đúng như lời Mạc Phàm nói, tình hình còn tệ hơn lúc trước.

- Thường lão, chuyện này...

Tần Chính khó hiểu hỏi.

Tần Trách trợn tròn mắt, tại sao lại có thể như vậy?

Bác sĩ Vương lúc trước rất coi trọng Thường Ngô Xuân cũng rất buồn bực, không nói nên lời.

Tâm tình của Thường Ngô Xuân rơi vào đáy cốc trong chớp mắt, mặt giống như bị người ta tát mạnh mấy cái, màu tím đỏ.

- Lão hủ hồ thẹn, các cậu nên mời người tài giỏi khác đi.

Thường Ngô Xuân đen mặt chấp tay nói.

Ông ta hành châm không chỉ không chữa trị khỏi, trái lại còn xuất hiện tác dụng ngược, đầu còn dám bêu xấu nữa.

Bây giờ đã làm Tần lão nguy hiểm như vậy, lại ra tay có khả năng làm Tần lão tử vong, bởi vì đúng như lời Mạc Phàm nói ông ta không học được Thủy Hành Châm.

- Ông nói cái gì, không phải ông nói không có vấn đề sao, vì sao bây giờ cha tôi lại thành như vậy?

Tần Trách thấy Thường Ngô Xuân buông tay mặc kệ, nộ khí lập tức trào lên, nắm lấy cổ áo Thường Ngô Xuân nói.

Thường Ngô Xuân là ông ta mang đến, bó tay không làm gì được còn chưa tính, lại làm tình hình của cha tệ hơn, ông ta không tức giận sao được.

- Nhị công tử muốn trút giận thì cứ việc đến đây đi, lão hủ không có một câu oán trách.

Thường Ngô Xuân nhụt chí nói, hoàn toàn không còn tự tin và đắc ý khi vừa tới.

- Lão nhị, dừng tay!

Tần Chính kéo Tần Trách ra, vội vàng giải thích với Thường Ngô Xuân:

- Thường lão chớ có trách, không phải lão nhị cố ý mạo phạm, do cậu ấy quá nóng vội nên thế.

Những lời này giống như một cái tát, tát mạnh vào mặt Thường Ngô Xuân, khóe miệng Thường Ngô Xuân giật giật.

- Không sao, vẫn nên nhanh chóng nghĩ biện pháp khác cứu lão Tần đi.

Ánh mắt hai anh em Tần gia và những người khác không hện mà cùng nhìn về phía Mạc Phàm, nhóc con trẻ tuổi cũng rất thần bí.

- Mạc tiểu thần y, thất lễ với cậu là Tần gia tôi không đúng, có thể mời cậu ra tay một lần được không, chỉ cần cậu có thể chữa khỏi bệnh cho cha tôi, mặc kệ là điều kiện gì, Tần gia chúng tôi đều cố gắng thỏa mãn Mạc thần y.

Tần Chính nhìn tình hình của cha càng ngày càng tệ, vội vàng nói.

Quả thật vừa rồi ông ta không để Mạc Phàm ở trong lòng, nhưng Mạc Phàm nhìn thấu tác hại phương pháp chữa trị của Thường Ngô Xuân, tất nhiên y thuật rất cao.

Không chỉ như vậy, tình hình của cha vô cùng nguy hiểm, Thường Ngô Xuân trắng tay không có kế sách, nếu Hạc Duyên Niên có thể đã sớm ra tay rồi, chỉ còn Mạc Phàm là cọng rom cứu mạng thôi.

Nếu Mạc Phàm không ra tay, cha sẽ không được cứu.

Khi nói chuyện, Tần Chính vội vàng nháy mắt với những người khác.

- Mạc tiểu thần y, vừa rồi thái độ của tôi không tốt, tôi nhận lỗi với cậu, mong rằng cậu không để ý hiềm khích trước kia.

Tần Trách ngượng ngập nói, không thể không cúi đầu nhận sai.

- Không cần nhận lỗi, người của ông bắt nạt chị họ tôi, tôi đánh người của ông, ông có khúc mắc với tôi cũng là bình thường.

Mạc Phàm nói, vẫn không có ra tay.

Hai anh em đều đã nhận lỗi với Mạc Phàm, Mạc Phàm vẫn không di chuyển.

Sắc mặt hai người tái hơn, cùng nhìn về phía Hạc Duyên Niên, mong ông ta cầu xin giúp.

Hạc Duyên Niên gật đầu, cười nói.

- Mạc tiểu hữu, cậu xem có thể dùng Cửu Tử Thần Châm một lần hay không?

Mạc Phàm nhíu mày, nghĩ một lát nói:

- Nếu tôi đồng ý với ông và Tần tiểu thư, tất nhiên sẽ không nuốt lời, nhưng Cửu Tử Thần Châm cũng không được.

- Sao lại thế này?

Hạc Duyên Niên lập tức lúng túng.

- Trước đó thì không có vấn đề, bây giờ bệnh tình của Tần lão nặng thêm, căn bản đối kháng với Cửu Tử Thần Châm sẽ mang đến thống khổ.

Mạc Phàm giải thích.

Cửu tử nhất sinh, cả đời này không tốt như vậy.

- Mạc tiểu thần y có biện pháp khác không?

Về mặt Tần Chính nghiêm túc, sau đó hỏi.

- Biện pháp khác à?

Mạc Phàm liếc mắt nhìn Tần lão một cái, nếu hán đến Trúc Cơ có thể thi triển pháp thuật, có rất nhiều biện pháp cứu Tần lão, một Hồi Xuân pháp thuật đều có thể tạm thời bảo vệ tính mạng của Tần lão, nhưng bây giờ thì sao?

- Tôi có thể dùng Thổ Hành Châm và Thủy Hành Châm trong Ngũ Hành Châm thử xem.

- Cái gì?

Thường Ngô Xuân kìm nén một bụng hỏa.

Ông ta đường đường là Thường Ngô Xuân cái tử hồi sinh, hôm nay thua bởi một tên nhóc con, không phải buồn bực bình thường.

Chuyện này cũng thôi đi, chuyện thắng bại rất bình thường, vậy mà tên nhóc này còn nói dùng Thủy Hành Châm và Thổ Hành Châm thử xem, chính ông ta còn không nắm giữ được hai loại châm thuật này, chuyện này làm ông ta truyền nhân Ngũ Hành Châm để mặt mũi ở đâu đây?

- Tần công tử, mọi người đừng tin cậu ta, lão hủ nghiên cứu hai loại châm thuật này vài chục năm mà chưa nắm giữ được, nếu cậu ta có thể thi triển hai loại châm thuật này, lão hủ liền bái cậu ta làm thầy.

Thường Ngô Xuân vô cùng tức giận nói.

- Hà...?

Tần Chính cũng hoài nghi, nhìn về phía Mạc Phàm với vẻ lo lắng.

- Bái sư thì không cần, tôi không nhận đồ đệ nam, nhất là tuổi tác lớn như vậy.

Mạc Phàm thân nhiên nói:

- Nhưng ông đã tự tin về độ khó của Ngũ Hành Châm như vậy, chúng ta đánh cược nhé?

- Đánh cược như thế nào?

Thường Ngộ Xuân kiên trì nói.

- Nếu tôi chữa khỏi cho Tàn lão, tôi muốn một bộ Hồi Xuân Châm ông vừa chữa trị cho Tàn lão.

Mạc Phàm nói.

Tu luyện Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công cần thân thể cường đại, nếu thân thể quá yếu, sau đó có khả năng không thể thừa nhận nổi linh khí khổng lồ của Cửu Chuyển Hồn Nguyên Công mà nổ tan xác.

Hồi Xuân Châm mà Thường Ngộ Xuân vừa mới dùng là một trong những linh mộc tuyệt tích, vừa khéo thích hợp với châm pháp tăng cường thân thể mà hắn biết.

Thường Ngộ Xuân nhú mày, liền đồng ý luôn.

- Không thành vấn đề, nhưng nếu cậu thua thì làm sao?

- Ha ha.

Mạc Phàm cười nói:

- Mặc ông muốn làm gì thì làm.

Hắn đường đường là y tiên bắt tử, cho dù không thể thi triển pháp thuật, sao có thể thua được?

- Được, một lời đã định.

Thường Ngộ Xuân gật đầu liên tục, ông ta muốn nhìn xem Mạc Phàm thi triển Ngũ Hành Châm thế nào.

- Vậy ông nhìn cẩn thận đi.

- Hừ!

Thường Ngộ Xuân đứng trước giường quay đầu sang một bên, cũng không thèm nhìn Mạc Phàm hành châm.

Mạc Phàm cũng không quan tâm, đi đến bên cạnh Tàn lão, liếc mắt quét Tàn lão một vòng, nhanh chóng rút châm của Thường Ngộ Xuân lúc trước ra.

Bất luận điều khiển hay tốc độ, đều không giống như đứa bé mới học y vài năm.

Sau đó Mạc Phàm cầm lấy ngân châm ở bên cạnh.

Chín cây kim ngân châm như hạt mưa rơi vào vị trí thận của Tàn lão, rút một cái ra, có chút giống hành châm của Thường Ngộ Xuân lúc trước.

Khi ra tay lần nữa, chín châm khác lại đâm về phía lá lách của Tàn lão, vẫn rút ra một cái như trước.

- Lão Thường, ông xem Mạc tiểu hữu dùng châm gì?

Hạc Duyên Niên kéo ống tay áo của Thường Ngộ Xuân nói.

- Có thể là châm gì chứ, tôi cảm thấy tên nhóc này đang làm loạn.

Thường Ngộ Xuân khinh thường nói.

Ngũ Hành Châm có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Kim Hành Châm dễ nhất, mấy loại sau càng ngày càng khó.

Thiên phú như ông ta cũng chỉ nắm giữ hai châm đầu, nhưng ba loại sau ông ta không thể nắm giữ, chuyện này đủ nói lên ba châm Thủy Hỏa Thổ rất rắc rối.

Tên nhóc này mới mười mấy tuổi, sao có thể học được Thổ Hành Châm và Thủy Hành Châm?

Đợi coi, đợi lúc xảy ra vấn đề rồi hãy nói, hôm nay ông ta muốn cho tên nhóc này thua hoàn toàn.

Lúc hai người nói chuyện, cây châm cuối cùng được rút ra.

- Thế nào?

Tần Chính thấy Mạc Phàm dừng tay, vội vàng đi tới ân cần hỏi han.

Nhìn cha không khỏi sắc, chỉ là nhịp tim vững vàng, ngân châm cũng không giống như Thường Ngộ Xuân lúc trước, lóe lên ánh sáng, ông ta không khỏi có chút thất vọng.

- Hừ, tôi đã nói rồi mà, tên nhóc này thì biết cái gì, Ngũ Hành Châm đâu dễ học được như vậy?

Thường Ngộ Xuân lạnh lùng nói.

Thường Ngộ Xuân mới dứt lời, bỗng nhiên Tần lão ở trên giường ngồi dậy.

“Phốc!”

Ông cụ phun ra một ngụm máu lớn, văng lên toàn thân Thường Ngộ Xuân.

Phun một ngụm máu này ra, sắc mặt Tần lão chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, mắt cũng mở to, nhìn lướt qua mọi người.

- Ông đây đang ngủ, các người vây quanh ông đây nhiều như vậy làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Thần Y Tại Đô Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.